

Мален Санчес

Каймакът
на
обществото

роман

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА ХЕРМЕС

МАМЕН САНЧЕС КАЙМАКЪТ НА ОБЩЕСТВОТО

Превод: Мариана Китипова

chitanka.info

Тя току-що е завършила университет, дъщеря е на собственика на най-известното испанско светско списание. И мечтае да стане журналист. Израснала е сред елита на обществото, за който всяка седмица се пише по медиите.

Една случайна среща в Париж води до първата значима задача в кариерата ѝ. Тя поема статия за годежа на неустоимия английски херцог Нелсън Ноланд и неговата прекрасна, но непоносима италианска годеница Тереза Троти да Висконти.

Със съветите на майка си и баба си, и най-вече с подкрепата на сестра си, тя иска да се докаже като журналист пред баща си. За да успее, младата жена трябва да се справи със ситуации, които подлагат на изпитание принципите, професионализма и вълненията на непокорното ѝ сърце.

„Каймакът на обществото“ е роман, който разкрива с хумор и остроумие недостъпния свят, за който обикновено четем в светските хроники.

Мамен Санчес покори сърцата на читателите с романите си „Щастието е чаша чай с теб“, „С вкус на прясна лимонада“ и „Забранява се неверието в съдбата“.

Този е най-очарователният ѝ роман.

На всички герои в тази книга, които в реалния живот ми помогнаха да счупя черупката и да се науча да летя. Родителите ми, бабите и дядовците ми, брат ми и сестра ми — другари по гнездо и приключения

Баща ми бе възприел една теория, която беше чул отнякъде и която според него пасваше идеално на убежденията му: „В този делови свят — обясняваше той с леко разширени ноздри, знак, че говори по-скоро шеговито — има два вида предприемачи. На първо място, онези, които вярват, че по някаква свръхестествена космическа случайност децата им са дошли на този свят, надарени с удивителни заложби: изключителна интелигентност, вродена прозорливост и талант или необикновени способности да осъществят успешно всеки проект, с който се захванат. — Тук той правеше драматична пауза, след което добавяше тържествено: — На второ място, това са предприемачите, които нямат деца“.

Следвайки тази философия дословно и изпълнен с убеждението, че сестра ми, брат ми и аз сме три феномена на природата, той си постави за цел да ни държи в течение на семейните дела и още от много малки ни въведе във вълнуващия свят на издателската дейност, като споделяше с нас ежедневните си грижи и изслушваше търпеливо предложенията ни.

Затова, когато навърших двайсет и две години, той изпълни най-горещото ми желание и ме изпрати в Париж като моден кореспондент на списанието ни. Издокарана с официален син костюм „Армани“ и с бележник в ръка, аз бях изпълнена с решимост да интервюирам най-великите модни дизайнери — Версаче, Валентино и Лакроа.

Придружаваше ме една пленителна херцогиня — интересна, стройна и елегантна жена, която в младостта си бе работила като модел на висша мода и бе завързала близко приятелство с всички световни модни къщи и най-вече с техните непристъпни творчески гении. Тя ми отвори вратите на най-изисканите кръгове и ми осигури място на първия ред, за да мога да съзерцавам невероятния спектакъл на модата в цялото ѝ великолепие. Присъствах, заплениена, на зашеметяващите

ревюта, имах шанса да разговарям с някои от най-красивите жени на планетата и да се запозная със създателите на тези толкова възхитителни колекции.

В следобед на последния ден седнахме да изпием по питие в бар „Хемингуей“ в хотел „Риц“ заедно с две много близки приятелки на херцогинята. Бяха приблизително на нейната възраст; много добре прикрити петдесет години, приблизително с нейното социално положение и приблизително със същото невероятно умение за лек и забавен разговор.

По-високата, омъжена за потомствен аристократ, беше англичанка, от онези, истинските, които могат да се катерят по генеалогичното си дърво до върха на британския небосвод и да изнамерят измежду прадедите си някой от онези крале, способни да затварят кралици в кули и да отсичат глави на огорчени любовници.

По-дребната, изключително симпатична и усмихната жена, имаше средиземноморски черти и по-конкретно — италиански. Беше словоохотлива, енергична и сърдечна. Представиха ми я официално като почитаемата херцогиня Ноланд, но тя настоя да я наричам Кара.

Приятелството ни започна спонтанно веднага щом херцогинята (моята) ѝ обясни, че семейството ми притежава едно от най-известните списания в Испания. Италианката, която — както ни каза — имаше много приятели в Севиля, тутакси разпозна името на списанието и разпалено заяви, че харесва много изданието, чудесните неща, които публикува, кралиците и принцесите, които красят страниците му, разкошните приеми, толкова романтичните сватби... А после с въздишка изказа съжаление, че няма италианска версия, за да може да го чете на родния си език.

Отбелязах си мислено тази идея, за да я предложа на следващата работна среща, и я помолих да ми даде цялото си име и адреса си в Англия, за да ѝ пращам редовно екземпляр от моето списание, макар и на испански.

— Херцогиня Ноланд, Ноланд Тауърс, Оксфордшър — издиктува ми тя толкова бързо, че едва успях да запиша данните, после се извини, че очаква важно обаждане в апартамента си, и се изкачи с елегантна походка по бялата мраморна стълба, застлана с килим в червено и златно.

Веднага щом се изгуби от поглед, другите две дами се наведоха поверително към мен.

— Кара е прекрасна жена — бяха единомушни и двете — но мъжът ѝ е пълна развалина. — В това също бяха единомушни. — И много ексцентричен. Говори се, че е пропилял цялото семейно богатство. И че са напълно разорени. — Последното моята херцогиня го каза на испански.

Херцог Ноланд явно беше голям особняк. Наследил титлата и парите от баща си, *The late duke of Noland*^[1], както го наричаше англичанката със старинното фамилно име, в средата на петдесетте и оттогава се отдал тялом и духом на двете си големи страсти — презокеанските пътешествия и екзотичните жени. Изкачил Килиманджаро и Еверест, стигнал до Северния полюс и обиколил Хималаите, изживял страстен роман с дъщерята на един воин масай, която обичал много, но не могъл да се ожени за нея, защото вече бил женен за дама от норвежкото висше общество.

Когато навършил петдесет, му открили сърдечно заболяване, което сложило край на пътешествията, но не и на бурния му любовен живот. На петдесет и пет се оженил за втори път за графиня от старинен род, собственичка на замък в Шотландия и с превъзходно образование, което се погрижила да предаде на единствения им син, Нелсън — привлекателен младеж, също особняк като баща си, който наскоро бил избран за президент на Оксфордското дружество за дебати и дори самият Роналд Рейгън присъствал на една от прочутите им сбирки.

— Кара е третата му жена — обясниха ми те. — Хвърли му око преди две години, на един прием в Балморал, и се омъжи, убедена, че сключва изгодна сделка. Херцогът вече беше навършил осемдесет, имаше затруднено дишане, астма, кашлица, замъка на покойната си съпруга и двореца на рода Ноланд.

— И огромна черна дупка в банковата си сметка.

Така или иначе, херцозите Ноланд успявали да създават впечатление за привидно благоденствие, съответстващо на социалното им положение. Запазили ложата си в Аскот, прекарвали летата в Италия и никога не пропускали прочутите *garden parties*^[2], на които понякога ги канела кралица Елизабет.

В онзи момент бях твърде зашеметена от *la folie*^[3] на парижкия свят на модата, от крайностите и ексцентричностите му, така че не успях да оценя важноста на първата ми среща с Кара Ноланд, нито да предположа ролята, която тази жена щеше да играе в последващите събития в живота ми. Малко след като тя напусна бар „Хемингуей“, се появи Валентино Гаравани със свитата си от съдружници, бивши любовници, млади момчета, ослепителни жени и малки кученца и моите събеседнички тутакси изгубиха интерес към темата и насочиха вниманието си към живописната и шумна група.

Не срещнах отново Кара — нито по-късно същия ден, нито на прощалната вечеря, на която ни поканиха в ресторант „Гранд Каскад“ в Боа дьо Булон, нито на следващия ден, по време на закуската с *rain au chocolat*^[4], с която двете с херцогинята завършихме командировката си в Париж.

За да компенсирам тези три вълшебни дни, цялата следваща седмица прекарах пред пишещата машина, описвайки най-подробно чудесата, които бях преживяла по време на парижката ми авантюра. По едно време зърнах сред записките си в бележника адреса на херцогиня Ноланд и тогава си спомних за обещанието, което ѝ бях дала в „Риц“. Обадох се в отдел „Абонаменти“, помолих да ѝ направят безплатен абонамент, попитаха ме за колко време, отговорих за една или две години и ме увериха, че от следващата седмица херцогинята ще получава екземпляр от списанието ни в дома си — в двореца, поправих ги аз — всяка събота.

Двайсет дни по-късно, в едно слънчево юнско утро, аз с изненада намерих върху бюрото в кабинета си пратка с клеймото с короната и жълтите букви върху червен фон на Британската кралска поща. Беше истинско чудо, че бе стигнало дотук, като се има предвид, че единствените данни, фигуриращи на мястото на получателя, бяха малкото ми име, името на списанието и името на града. Отдадох чудото на ефикасността на английската поща, въпреки че сега, като си помисля, то се дължеше по-скоро на съобразителността на мадридските пощальони, които явно бяха изнамерили адреса на редакцията от телефонния указател.

Отворих кутията. Усмихнах се. Кара Ноланд ми пращаше буркан с мармалад от горчив портокал.

Фин плат на цветя, завързан с лента от зебло, покриваше капака, а отстрани висеше малък етикет с името на дома й: Ноланд Тауърс, и думите *organic preserves*^[5].

Баба ми по майчина линия беше истинска майсторка в приготвянето на мармалад от горчив портокал. В кухнята на дома й на улица „Веласкес“, където все още си стоеше печката на дърва от началото на века, вареше килограми превъзходен конфитюр, който после щедро раздаваше на многобройната си челяд и на внуците. Портокалите й изпращаше една нейна приятелка, която имаше градина в Араал. Ако случайно приятелката й се разболееше или същата година плодът се развалеше, баба ми отказваше категорично да прави мармалад от други портокали. Казваше, че не е същото, че без портокалите на приятелката й рецептата не се получавала, и в такива случаи предпочиташе да прави сладко от дюли.

Реших, че най-добрият начин да определя качеството на мармалада от Ноланд Тауърс е да го подложа на мъдрата оценка на баба ми и още същия следобед отидох при нея с буркана. Двете седнахме тържествено на масата в трапезарията. Първо сервирахме чая, изчакахме хлябът да се препече и веднага разтопихме по пълна лъжица масло върху всяка филия. Накрая отворихме стъкления буркан, вдишахме сладко-горчивия аромат на съдържанието му и нетърпеливо намазахме филиите с уханния конфитюр.

— Майстори са — заключи баба ми. — Англичаните — поясни тя. А после, припомняйки си времената, в които бе обикаляла света с дядо ми, добави с въздишка: — Би трябвало да опиташ *afternoon tea*^[6] в хотел „Конот“ в Мейфеър. Листата се състои от трийсет класически и ароматни вида чай. Конфитюрите, компотите и мармаладите са домашно приготвени. Сервират ги върху хрупкави, току-що направени кифли с дебел пласт сметана отгоре или отдолу. Експертите още не са постигнали единодушие по този въпрос. Винаги, когато отивахме в Лондон, се отбивахме да прием чай там. Дядо ти беше много изтънчен и не пропускаше случая да закусим и в „Дорчестър“. Казваше, че френският омлет в този хотел е най-вкусният, включително омлетът суфле от *Мон Сен Мишел*, който той намираше леко тежък. — Тук баба млъкна, за да си поеме дъх, да смени обстановката, спомените. — Когато отидеш в Нормандия, непременно посети това изключително място. Има абатство, което се появява внезапно сред мъглата.

Приливът настъпва с бързината на галопиращ кон и тогава хълмът се превръща в остров, увенчан с острите кули на манастира. Там омлетът се приготвя от белтъци и жълтъци, разбити на ръка в големи медни съдове. Сервират го в пръстени купи. Почти може да се пие.

Всички тези скъпи спомени бяха предизвикани от вкуса на мармалада на Кара Ноланд. Реших, че това е достатъчно доказателство за превъзходното му качество, и така и написах на херцогинята в писмото, което ѝ пратих в отговор на нейното.

Защото заедно с мармалада пристигна и писмо.

„Горката Даяна“, пишеше Кара с елегантен почерк като на ученичка в колеж на монахини. Имаше предвид, разбира се, уелската принцеса, която наскоро се бе разплакала публично, както се виждаше на корицата на списанието ни под заглавието: „Даяна накрая не издържа“. Това заглавие бе хрумнало на баща ми веднага щом видя снимката на обожаваната от него Лейди Ди, потънала в сълзи по време на откриването на дом за възрастни хора, болни от рак, в Лондон.

Причината за тези сълзи беше не толкова състраданието към болните — което сигурно също бе повлияло върху деликатното душевно състояние на Даяна — колкото собственото ѝ нещастие. Дотогава, както казваше баща ми, бе успявала да стиска зъби. Бракът ѝ с принц Чарлс отдавна не вървеше. До нас вече не стигаха онези снимки от първите години, когато младоженците се целуваха скришом зад конете за поло. Сега виждахме жестове на досада, студенина и дори на сдържан гняв, като онзи път, когато малкият Уилям си разби главата по време на игра на ръग्би и лицето му приличаше на стихотворение от Бодлер. В деня обаче на откриването на старчески дом — макар че, като се знаеше колко зле се чувства жената, можеха да ѝ предложат откриването на детска градина или кръщаването на кораб — горката си изтърва нервите, изневери на дълга си да запазва самообладание на публични места и се срива. Плака толкова жално, толкова искрено, че баща ми само като видя снимката, възкликна: „Даяна накрая не издържа“, и постави това заглавие на корицата с големи черни букви.

„Тъжно е да констатираш, че всички я обожават, с изключение на собствения ѝ съпруг — пишеше херцогиня Ноланд. — В тази снимка има толкова нежност и горчивина, че нямах друг избор, освен да ти пратя бурканче с нашия мармалад от горчив портокал. В Ноланд

Тауърс — не в двореца, а във вилата — открихме малък магазин с биопродукти от земите и горите в имението. Щях да ти изпратя бурканче мед, но както виждаш, при толкова тъга на корицата на списанието ти промених мнението си. Надявам се да му се насладиш така, както аз се наслаждавам на всяка страница, която прочитам и която ме отвежда на прекрасни места, които познавам много добре. Между другото, статията за вилата на Джани Версаче на езеро Комо е прекрасна. С Тристан прекарахме там незабравим уикенд миналото лято. Ориенталската ваза, която се вижда на снимката вдясно, на седма страница, е подарък от нас. Много се зарадвах да установя, че наистина му е харесала и я държи на бюрото, на което я постави тогава.“

Така завършваше писмото. Разбрах, че по този начин ми благодари за удържаното обещание, и аз на свой ред ѝ писах, за да ѝ благодаря за мармалада. „Баба ми по майчина линия, която е ненадмината майсторка в приготвянето на мармалади от горчив портокал, смята, че мармаладът от Ноланд Тауърс е най-добрият, който е вкусвала през живота си — уведомих я аз. — Надявам се да имам възможността скоро да опитам мармалада от диви ягоди, когато публикуваме на корицата някоя повесела новина.“

Така започна епистоларната ми връзка с херцогиня Ноланд. Почти ежеседмично изпитвах удоволствието да чета писмата ѝ, в които тя коментираше — с английски почерк и италиански хумор — новините, които публикувахме, а аз ѝ отговарях с разкази за моето семейство.

Може да се каже, че с Кара Ноланд се сприятелихме чрез писма.

Нейните пристигаха, обгърнати в облак от люляково ухание, с неповторимия ѝ почерк и с виолетовото мастило, което се превърна в неин отличителен белег. Събирах грижливо красивите картички, които ми изпращаше, със старинни литографии на растения и цветя и с имената им на латински. Каза ми, че ги купува от едно живописно магазинче на Търл стрийт в Оксфорд, до което се стигало по тясна уличка между стари *colleges* (колежи). Въпросното място се наричало, както пишело на стъклената витрина: „Скриптум — фини канцеларски принадлежности“. Дървената врата, боядисана в синьо, водела към един вълшебен свят, в къща с викториански кукли, с миниатюрни мебели и сервизи за чай от фин порцелан. Все едно да се окажеш в

приказка на Беатрикс Потър, в която две палави мишлета лудуват в детска стая. Стените на „Скриптур“ били покрити със старинни книги с кожена подвързия. Там човек можел да си купи първите издания и колекционерски екземпляри на приемливи цени, всякакъв вид картички, цветен туш, прибори за писане, писалки, попивателни и дори восък за запечатване на писма със съответните печати. Тясна дървена стълба водела към втория етаж, от чийто таван висяла цяла колекция от аеростатични балони в умален мащаб, а в ъглите се спотайвали венециански маски, компаси и астролаби. Собственикът бил зловеща личност с козя брадичка и монокъл, но в изключителни случаи бил способен да подари разпределител за книги на някой новодошъл, ако сметнел, че е на висотата на отбраната му клиента.

„Знам чудесно за кого говориш — уверих я аз. — «Скриптур» е един от любимите ми магазини в Оксфорд и познавам много добре собственика. Мъчно ми е, че той така и не ми подари един от разпределителите, за които споменавах. През лятото бях в Ексетър Колидж, често прекарвах часове наред пред рафтовете в магазина и пръснах доста пари там. Дори си купих калейдоскоп. Не знам за какво. Предполагам, че беше някакъв импулс. Дядо ми харесваше такива неща. Може би съм наследила чувствителността му.“

Дядо ми по бащина линия имаше душа на поет. Като студент в Ронда пишел стихове в полетата на учебниците си по право, за ужас на родителите си, които му предвещавали окаяната съдба на бохем. Само че грешали. Освен артистичната жилка, той притежаваше изключителен предприемчив дух и бе преуспял в бизнеса и в любовта. Спечелил баба ми, която била красива като филмова звезда, и му хрумнала идеята да основат заедно списание, което кръстил с дългото име „Илюстриран седмичник за забавни неща“ и което за няколко години добило международна известност.

Колекционираше статуетки от слонова кост, сребърни и емайлирани кутийки, ориенталски вази, бенедиктински ръкописи и молитвеници, които бяха разпръснати из цялата къща и на най-неочаквани места. Сякаш цялото пространство около дядо ми представляваше личен, непредаваем естетичен свят.

Често ми разказваше историята, която криеше всяка една вещ: търсачът на перли, продавачката на риба, къкьорите, старата магьосница... И аз слушах с развихрено въображение тези

фантастични разкази, които му хрумваха, докато той, понесъл ме на ръце, ме развеждаше из приказната си къща.

В следващото си писмо Кара Ноланд ми изпрати разделител за книги от „Скриптурм“. Беше изключително мила и внимателна. Радваше се, че две години след трагичната смърт на съпруга си принцеса Каролина Монакска отново бе танцувала на приема на Червения кръст в княжеството. Беше много красива, облечена в черно, с прибрана на тила коса и с една от онези пресилени усмивки, които издаваха желанието ѝ да избяга в Прованс и да не иска да види и да чуе никого в продължение на месеци.

— Разбира се, херцогиня Ноланд сигурно се идентифицира с Каролина, нали сега тя също е вдовица — изкоментира майка ми, след като ѝ прочетох писмото на глас.

Майка ми научаваше всичко, което се случваше във Великобритания, в реално време. Спеше долепена до един малък радиоприемник, на който бе инсталирала ултразвукова антена, с която хващаше *Би Би Си*. Понякога коментираше вечерните новини по време на закуската, стига да успееше да се вмъкне — нали винаги беше толкова дискретна и предпазлива — в шумния сутрешен разговор, в който участвахме останалите членове на семейството.

— Как така вдовица? — попитах я намръщено аз.

— А, значи не знаеш! — изненада се тя, сякаш аз също бях фенка на предаването *Woman's hour*^[7] и бях в течение на случващото се надлъж и нашир из Обединеното кралство. — Херцог Ноланд е починал тази нощ от инфаркт.

— Разбира се, че не знаех! — отвърнах аз. — Не мога да повярвам, че чак сега ми го казваш.

— Но вие не ме оставяте да говоря — оправда се тя. В интерес на истината същата сутрин бяхме особено шумни.

Бях изненадана от самата себе си. Новината за смъртта на херцог Ноланд бе породила в мен необичайна тъга. Аз, която в този момент от живота си бях доста нечувствителна — по-точно егоистка — както се полагаше на създание, току-що превъзмогнало пубертета и още страдащо от проблеми с акнето, внезапно осъзнах, че съм дълбоко натъжена.

— *Poverina*^[8] — въздъхнах. И една голяма сълза издаде слабостта ми.

— Плачеш ли? — Майка ми не можеше да повярва на страничния ефект, който бе оказало радио *Би Би Си* върху душевното състояние на дъщеря ѝ.

— Съвсем не! — излъгах аз. Изпитвах неудобство, че не бях проляла нито една сълза на погребението на леля ѝ Долорес, а сега плачех за един непознат.

Всички глави се обърнаха към мен. Публичната проява на чувства беше по-скоро присъща на семейството на баща ми. Баба ми почти непрекъснато плачеше. Дядо ми се бе преселил във вечността преди осем години, а сълзите ѝ за него още не бяха пресъхнали. Една нейна братовчедка дори веднъж ѝ каза да пие вода, че иначе щяла да се обезводни и да остане без сълзи. На нея ѝ се случило веднъж и било много неприятно очите ти да са сухи по време на жегата. „Парят като въглени“ — обясни тя.

— Искам да отида на погребението — изтърсих внезапно аз.

— Но ти изобщо не познаваше този мъж — намеси се сестра ми.

— Да. Но все едно че го познавах — отвърнах аз. — Познавам Кара.

— Видяла си я веднъж през живота си — уточни тя.

Понечих да стана от масата. Бях твърдо решена да се облека в черно и да тръгна тутакси за летището, когато баща ми, който чудесно си спомняше времената на неконтролируемите акне, попита къде смятам, че отивам сама, да не съм полудяла.

Това бе едно от малкото разногласия, които имах с него. Смятах, че на моите вече немалко години и с моето превъзходно университетско образование съм отлично подготвена, за да предприема каквото и да е пътешествие сама. Бях прекарала последните лета на курсове по литература в Лондон, Оксфорд и Париж. Смятах, че опасностите са измислица, с която родителите плашат малките си деца, за да не се отклонят от пътя на връщане от училище.

Баща ми обаче беше способен да вижда най-невъобразимите опасности във всяка ситуация и според мен от него щеше да излезе най-добрият експерт в света по контрол и предвиждане на рискове. Този необоснован родителски страх беше напълно несъвместим с желанието ми да обиколя земното кълбо и да постигна голямата цел в живота си — удивителните новини, които щях да издирвам в четирите

посоки на света, и мансардата, в която щях да живея с кучето си и която щях да украся с предмети от посетените от мен екзотични страни.

— Мога да отида и да се върна за един ден — възразих аз. — Наистина, татко, не разбирам защо се тревожиш.

Тревожеха го системата за поддръжка на двигателите на самолета, вероятността някое ято прелетни гъски да се сблъска с машината, международен терорист да се качи на борда с искането да размени пътниците за някой бандит в затвора, пънк движението и съпътстващото го насилие, състоянието на второстепенните английски пътища, фактът, че на Острова се шофира отляво, както и много други неща.

— Аз ще отида с нея, така няма да е сама — предложи сестра ми, голяма любителка на рисковете, която миналата зима придружих на студентския шампионат по ски, в който се записа, и се спусна по цялата писта на рало.

— Чудесно. Значи ще се тревожа двойно — предаде се баща ми.

И така, въпреки бащината съпротива, със сестра ми заминахме за Англия и това пътуване щеше завинаги да промени начина ни, по който възприемахме света — поне моя.

[1] Последният херцог Ноланд (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Градински увеселения (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Лудост (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Кифличка с шоколадов пълнеж (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Био сладко (англ.). — Б.пр. ↑

[6] Следобеден чай (англ.). — Б.пр. ↑

[7] Часът на жената (англ.). — Б.пр. ↑

[8] Горката (итал.). — Б.пр. ↑

Доста трудно успях да намеря херцогинята, която ме беше придружила в Париж, сред стълпотворението в разкошната ѝ къща в Севиля. Осведомих я за тъжното събитие и тя ми даде точни указания как да стигна до Ноланд Тауърс от летище „Хийтроу“. Обясни ми, че ѝ е невъзможно да присъства на погребението, защото има гости в дома си, но ме помоли да предам съболезнованията ѝ на общата ни приятелка, херцогиня Ноланд.

— Въпреки преклонната му възраст, новината ме изненада. И аз като Кара вече мислех, че Тристан Ноланд е безсмъртен. Но както виждаш, рано или късно на всеки му идва часът — заключи тя печално.

След полета с миризма на къри на *Бритиш Еървейс* наехме модерна кола с автоматични скорости, изминахме доста километри по автомагистралата и следвайки указанията на пътеводителя „Мишлен“, поехме по тесен и пълен със завои път, който ни отведе до едно от онези, затънтени в британската провинция, села. Състоеше се от трийсетина еднакви къщи и една търговска улица, на която имаше пъб, банков клон, фризьорски салон и поща. Там купихме пощенска картичка, която изпратихме вкъщи със следния текст: „Скъпи татко, пристигнахме благополучно. Целувки“. Знаехме, че ще стигне в Мадрид много след нас, но ни се стори чудесен жест, тъй като беше възпоменателна картичка за десетата годишнина от сватбата на уелските принц и принцеса, отпразнувана предишното лято, и Даяна изглеждаше много красива.

Попитахме за Ноланд Тауърс собственичката на магазина, приятна осемдесетгодишна жена, и тя ни показа пътя, като начерта с маркер една разкривена линия в пътеводителя ни „Мишлен“.

— Отивате на погребението на херцог Ноланд — досети се тя. — Жалко. Наистина жалко. Прекрасно семейство. Забележителен мъж. Красива къща. Плодородна земя. Превъзходни мармалади. От горчив портокал. От ягоди. От лимони. От сливи. От боровинки...

Когато излязохме от магазина ѝ, тя все още изброяваше видовете мармалад, докато кимаше с глава.

След безкрайно много завои най-после стигнахме целта си. Разбрахме, че това е имението, по вилата с боядисани в бяло стени, покрити с бръшлян, която изникна насреща ни. И разбира се, по табелата, на която пишеше „Ноланд Тауърс“.

— Това сигурно е вилата — отбелязах аз.

— С удоволствие бих живяла във вила — отвърна сестра ми със замечтан вид. — Ще боядисам стените в пастелнозелено, а мебелите в бяло. Ще тапицирам диваните с плат на цветя, в тон със завесите, а спалното бельо ще бъде въздушно, леко... Как се нарича онова, което шведите използват за спане?

— Пухени завивки?

— Не, не пухени завивки. Калъфи с пух.

— Не е ли същото?

По времето преди масовото навлизане на големите магазини за скандинавска декорация имаше известно объркване около спалното бельо: всичко, което излизаше извън рамките на долен чаршаф, горен чаршаф, одеяло и покривка за легло, беше част от един паралелен свят.

— Имам предвид това, което е като пухен анорак, но за легло.

— Спален чувал?

Докато се опитвахме да разрешим екзистенциалните си съмнения, прекосявахме гъста гора от дъбове и букове, чиито листа вече се обагряха в жълто и червено от първите дъждове на настъпващата есен. Денят — дванайсети септември — беше влажен и мрачен. Идеален пейзаж за изискано погребение.

След последния завой на пътя сред мъглата изникна внушителният силует на къщата и зашеметени от нейната величественост, двете със сестра ми не продумахме нито дума, докато не спряхме колата на площадчето пред вратата от ковано желязо, където вече се бяха наредили много други коли със съответните шофьори с вратовръзки.

Сградата — шедьовър на късния барок — беше голяма колкото замъка „Ла Гранха“ и имаше две фантастични кули — именно на тях дължеше името си. От двете страни на главния вход имаше по две колони, високи около десет метра. Градините бяха безкрайни, лабиринтите — ослепително зелени, фонтаните — огромни, ливадите — необятни.

— Но нали са разорени? — учуди се сестра ми, която бях запознала по време на полета с деликатното финансово състояние, в което се предполагаше, че се намира семейство Ноланд.

— Така ми бяха казали.

Тогава осъзнахме, че що се отнася до парите или по-скоро до липсата им, те също като времето са относителна величина, финансовото неблагоприятие на семейство Ноланд не можеше да се сравнява с което и да е друго. Придобиваше истинското си измерение само в конкретен контекст и именно с него ни предстоеше да се запознаем.

Застанахме вдясно от вратата и се сляхме с облечените в черно присъстващи. До нас, мълчаливи и тържествени, строени в протоколен ред, се намираха някои от аристократите, чиито лица често се появяваха на страниците на списанието ни издокарани с широкополи шапки и цилиндри или с прекрасни диадеми с диаманти и перли. Сега бяха позагубили присъщия си блясък — траурът и скръбното изражение състаряват много — и беше трудно да ги разпознаем. Въпреки това със сестра ми прехвърлихме имената им наум: сред тях бяха херцозите Глостър, принцовете Майкъл Кент, виконтите Линли, сестрите Митфорд, които образуваха внушителна редица.

Помощният персонал на двореца се нареди от двете страни на пътя; бяха поне четирийсет души в униформа, по двайсет от всяка страна. Внезапно в настаналата тишина прозвуча плющене на камшик.

Тогава се появи катафалка, теглена от два коня, нагиздени с черни пера от марибу. Караше я кочияш с цилиндър, а от двете му страни стояха две момчета, също облечени парадно. Стените на колата бяха от прозрачно стъкло и във вътрешността му, потънал в цветя, се виждаше ковчегът, покрит с плат, на който беше избродиран гербът на фамилията.

Начело на кортежа вървеше Кара, дребна и крехка, с черна шапка и с воал от черна дантела, хванала подръка висок и атлетичен младеж. Изглеждаха много самотни. Много осиротели. Беззащитни и изгубени сред хората.

— Това е Кара. — Посочих я на сестра ми с жест на главата, когато приятелката ми мина пред нас, без да ни види.

— А момчето?

— Предполагам, че е синът на мъжа й.

Коментарът не беше наложителен. Сестрите се разбират без думи. Моята обаче е от онези, които предпочитат да изразяват на глас всичко, което минава през ума им, било то нужно, или не.

— Готино парче — прошепна тя.

Редиците се разтуриха и херцози и принцове, прислужници, селяни, мъже и жени, дошли от четирите краища на британските острови, се смесиха и тръгнаха след зловещата катафалка.

Погребението беше тъжно и мълчаливо. Зейналият срещу черквата гроб, граченето на един гарван, гъстата мъгла, вялата молитва, зловещият звук на кожените ремъци и глухият звук, с който ковчегът се удари в дъното, старите надгробни плочи и зеленият мъх, кашлица, въздишка, подрънкването на звънчетата и пръхтенето на неспокойните коне, звънът на камбаните, прошепнатите съболезнования и стъпките върху чакъла, скръбното шествие на близките приятели, утешаващи вдовицата, преди да се сбогуват с нея с обещанието скоро да я навестят да пият чай.

Дойде нашият ред да се приближим.

— Здравей, Кара — прошепнах аз. — Моите съболезнования.

Прегърнах я. Дадох си сметка колко е отслабнала. Усетих крехките кости, бледата и студена кожа, влажните ѝ бузи. Тя се изненада, като ме видя. Не ме беше очаквала. Стисна силно ръцете ми, давайки ми да разбера, че присъствието ми ѝ вдъхва сили, успокоява я.

— Това е сестра ми — казах.

На връщане шофираше тя. Аз бях много разстроена, за да карам.

— Може ли да знам защо се поклони на Кара?

Сестра ми най-неочаквано се бе хвърлила към вдовицата, опирайки коляно в земята, все едно че се намираше пред английската кралица. Единствено тя от всички присъстващи бе направила този жест на уважение и аз усетих известен присмех в погледите, които си размениха някои от най-видните аристократи. Изражението, изписано на лицето на привлекателния сирак, ме накара да пламна от срам. За втори път ни гледаше така. По време на погребението, точно в момента, в който хвърлиха първата лопата пръст върху ковчега, от мен се изтръгна жално хлипане. Дискретно, тихо, но неуместно. Младият Ноланд ме бе пронизал с огромните си зорки очи. Като граблива птица в полет той беше съзрял присъствието на два елемента, които не пасваха на общата картина. Кой бяха тези хлапачки, явно чужденки, които никога не беше виждал, но които изглеждаха толкова опечалени от смъртта на баща му?

Нелсън Ноланд не обичаше изненадите. С изумителна педантичност беше планирал до най-малката подробност погребението

на баща си. Знаеше например че по това време на годината слънчевата светлина пада полегато над замъка точно в пет следобед; че конете трябва да бъдат нахранени поне четири часа преди началото на погребалната церемония, за да се избегнат нежелани изхождания, и че на страничната площадка има достатъчно място за паркирането на стотина коли.

В джобчето на сакото си тази сутрин беше сложил бяла ленена кърпичка, на която бяха избродирани инициалите му. Бе му се сторило проява на добър вкус, също като черната вратовръзка и новите обувки, но осъзна практическата полза от нея едва когато чу тъжния звън на камбаните и усети смътно желание да кихне. Тогава си даде сметка, че е на път да се разплаче.

Всичко беше предвидил Нелсън Ноланд, но не и този смущаващ порив. Както и жалния хлип, който чу в същия момент и който за негов късмет го спаси от позора да се разплаче. Би трябвало да ми е благодарен, мисля си аз, вместо да ме пронизва с поглед, както го направи.

— Не знам — оправда се сестра ми. — Просто ми дойде отвътре. При цялата тази церемониалност си помислих, че съм на погребението на кралицата майка.

На своите деветдесет и две години Елизабет Боулс Лайън, кралица на Англия и последна императрица на Индия, бе запазила същия несломим дух, който показва по време на царуването на мъжа си. Винаги усмихната, жива и забавна, тя неочаквано се появяваше на конните надбягвания, пиеше джин с „Дюбоне“, лед и лимон, шегуваше се на висок глас и организираше великолепни празненства в градината на Кларънс Хаус. Въпреки че се радваше на желязно здраве, отговорниците за протокола от години предвидливо репетираха погребението ѝ. Всяко лято за забавление на туристите батальон войници дефилираха в околностите на абатство Уестминстър със сериозно и скръбно изражение, сякаш наистина придружаваха тленните останки на обожаваната Лилибет, докато тя, подозирам, е вдигала наздравица за себе си. Всъщност много от тези толкова загрижени интенданти напуснаха този свят много преди нея. Макар че през онази есен на деветдесет и втора никой не можеше да предположи, че на кралицата майка оставаха още десет прекрасни години живот.

Не знам как тя го е приемала. Честно казано, аз щях да се впечатля много от гледката на собствения ми погребален кортеж, минаващ под прозорците на къщата ми. Може би тя го е приемала с хумор и дори е канела приятелите си да гледат от балкона; сигурно е нареждала на верния си иконом да им сервира шери и въоръжени с бинокли за опера, са се наслаждавали на спектакъла, сякаш се намирали в Севиля и гледали преминаването на статуята на Богородица по улица „Сиерпес“.

— Англичаните са толкова жестоки — изтърси внезапно сестра ми.

— Защо го казваш? — учудих се аз.

— Заради приятелката ти Кара — отвърна тя. — Знаеш ли, че я гонят от дома ѝ?

Сестра ми притежаваше невероятната способност да научава всички интимни тайни на хората около нея. Това е дарба. Вид хипнотична сила, която принуждава човека пред нея да разголи душата си. Не знам как го прави, но съм присъствала на забележителни случаи. Има изключителна памет и не забравя нито едно лице, нито едно име, нито едно нещастие.

— Проведох много интересен разговор с една от прислужниците в къщата. Каза ми, че според закона имението го наследява новият херцог Ноланд, в случая синът на херцога, и следователно *her ladyship*^[1], с други думи, приятелката ти Кара, трябва да го напусне незабавно. Още утре.

Докато говореше, шофираше доста небрежно по онези ужасни пътища. Започвах да се изнервям. Пътят беше твърде тесен за две коли, така че ако насреща ни се зададеше някой, щяхме неминуемо да станем жертва на печално произшествие, и баща ни, съкрушен от преждевременната ни смърт, щеше да има още един повод за отчаяние. „Колко бях прав! — щеше да извика той. — Толкова прав!“ И щеше да удари с юмрук по масата, както правеше, когато истински се ядосаше.

— Тази сутрин, докато е било бдението на покойника, някои членове на персонала в двореца са опразвали гардеробите и са прибирали в сандъци вещите на Кара. Дори направили опис на това, което опаковали, за да не допуснат да изчезне някоя ценна семейна вещ. Може би не си забелязала, но зад къщата имаше камион за

преместване с широко отворени врати и група хамали товареха в него кашони. Утре в Ноланд Тауърс няма да остане и следа от херцогинята.

— Внимавай при завоя.

— Може би щеше да е различно, ако тя беше майка на момчето, но не е, както знаеш. Кара се омъжила за херцог Ноланд през деветдесета година. Била много по-млада от него, италианка, без титла и богатство. Преди това била омъжена за един импресарио от Милано, симпатичен и бонвиван, но не особено богат, който след смъртта си я оставил в доста затруднено положение. Когато се сгодила за Ноланд, всички заподозрели, че Кара е златотърсачка, че сватбата ще ѝ донесе големи облаги. И наистина през тези три години живяла като кралица. Непрекъснати приеми, пътувания. Сега трябва да се изчака отварянето на завещанието, за да се разбере дали приятелката ти е направила добра сделка.

— Насреща идва трактор. Виждаш го, нали?

С едно завъртане на волана се озовахме в дясната канавка. Тогава си дадох сметка, че сестра ми от известно време е карала в платното за отсречно движение. Беше започнало да вали и близо до пътя, през мъглата, забелязахме някакво заведение. Решихме да спрем да прием чай. И двете бяхме премерзнали. Усещахме странен студ, който проникваше до костите ни.

На входа на заведението се виждаше живописна табела, на която бяха изобразени корона, герб и лъв. В задната част имаше градина с дървени маси и пейки, и перила, отделящи я от гората, през която течеше поточе. Мисля, че видяхме гъски. От прелетните.

Беше студено, затова влязохме вътре и седнахме в един ъгъл до камината. Аз си поръчах чай и *crumble*^[2] от ябълки. Сестра ми каза, че не иска нищо, но после изяде половината от сладкиша ми.

Минаха много години, но още си спомням вкуса на ябълковия сладкиш в онова крайпътно заведение. Всяко парченце сякаш се разтапяше в устата. Можех да различа сладостта на карамела, леката кисела сочност на плода и топлия привкус на канелата, всичко, смесено в едно цяло, топло и пухкаво, насищащо и едновременно с това пристрастяващо, изпращайки сигнала за наслада директно в ума, преди да се разпръсне из стомаха и да покрие стените му с маслото от раздробената маса.

— Слушаш ли ме? — Сестра ми ме гледаше със свити вежди, докато поднасяше към устата си препълнена лъжица с плод. — Казвах ти, че попитах момичето какви са отношенията между Кара и доведения ѝ син. Сви рамене. Даде ми да разбере, че отношенията им са хладни, но коректни. Както ми обясни, виждали се много рядко. Знаеш как възпитават богаташките деца в Англия — на седем години ги пращат в пансиона на някой реномиран колеж, после за известно време в Швейцария и след това право в университета. Връщат се къщи чак когато трябва да получат наследството си.

— Предполагам, че има всякакви — възразих аз. — Макар в случая да ми се струва разумно, че Кара не общува много с доведения си син. Те са напълно противоположни. Той е толкова сериозен, толкова сдържан, а тя е толкова жива, екстровертна. Предполагам, че момчето никак не се е зарадвало, че баща му отново се жени на осемдесет години. Самата мисъл сигурно го е отвращавала. Представял си ги е заедно в леглото. Каква противна сцена! Защото Кара е италианка с гореща кръв. Поне в писмата си.

— А той е по-задръстен и от дон Флоренсио.

Дон Флоренсио беше свещеникът в училището на монахините, където бяхме учили и двете. Единият му крак беше по-къс от другия вследствие на детски паралич и за да скрие накуцването, носеше ортопедична обувка с десетсантиметрова подметка. Когато ходеше, вдигаше особен шум, сякаш се плъзгаше, който разсейваше вгълбеността на молитвата. Имаше също много грозна брадавица отстрани на носа и черна, права и сплескана на черепа коса. Говореше бавно. Произнасяше проповедите си с превзетия тон на старите провинциални хроникьори, използвайки толкова остарели думи, че сякаш общуваше чрез един мъртъв и забравен език. Не беше лош човек, напротив. В енорията си в предградието решаваше тежки проблеми на социална изолация, насилие и търговия с наркотици; времето, което прекарваше в училището ни, сигурно за него е било същото, което беше за нас междучасието.

Тъкмо си припомнях злочестата фигура на дон Флоренсио, когато вратата на заведението се отвори. Навярно съм имала адски глупаво изражение, защото сестра ми, която седеше с гръб към улицата, се обърна заинтригувана, за да види кой влиза.

Нелсън Ноланд, метър и деветдесет, с елегантен смокинг, с черна вратовръзка, с бяла кърпичка с избродирани инициали, с мокри от дъжда рамене и разрошена коса, се приближи до бара, без да погледне към ъгъла ни до камината, и поиска една халба, от големите, която изпи на три глътки. После седна на едно високо столче, захлупи лицето си с ръце и заплака.

Със сестра ми се спогледахме с очи на риба, която е ухапала стръвта и знае, че животът ѝ свършва. Дори леко отворихме уста, сякаш не ни достигаше въздух. Нелсън Ноланд току-що се бе сринал пред очите ни. Раменете му се тресяха от риданията и собственикът на заведението, застанал от другата страна на тезгяха, се опитваше да го успокои, като го потупваше по гърба, сякаш удряше барабан. Издуха си носа с кърпата за бърсане на чаши. И още повече се срина.

Сестра ми вече се беше изправила, готова да се приближи до него и да го прегърне, когато аз я сграбчих за ръкава на сакото и я спрях навреме.

— Да си вървим, преди да ни е видял — прошепнах.

Има нещо на този свят, което се нарича емоционална интелигентност. Това е вродено умение, което се състои в идентифицирането, разбирането и управляването на емоциите по начин, който да улесни отношенията с другите. Този, който притежава тази дарба, разпознава с лекота човешките чувства, той е съпричастен и състрадателен, способен е да слуша и да се обвързва с чуждото страдание. Смятам обаче, че също е важно да умеем да владеем импулсите си, колкото и доброжелателни да са те. А точно в това сестра ми не я бива.

— Как така ще си тръгваме! — тросна се тя. — Не виждаш ли, че момчето е съсипано?

Избутах я грубичко към вратата. Минахме зад гърба на Нелсън Ноланд и излязохме на мократа улица. Оставихме го сам да риде като дете. Както той беше решил да се изправи срещу мъката си.

[1] Нейно благородие (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Вид английски сладкиш (англ.). — Б.пр. ↑

Върнахме се към нормалния си живот и краткото пътуване до Англия се изгуби сред ежедневните ни грижи. Две седмици след погребението получих ново писмо от Кара, в което ми съобщаваше за промяната на адреса си. От този момент започнах да ѝ изпращам списанието на „Гроувнър Кресънт“ номер десет, в квартал Белгрейвия.

Връзката ни отново пое предишния си ритъм. От време на време си пишехме, за да коментираме новините, които се появяваха на кориците. Тя ми подсказваше теми и интервюта, които според нея можеха да се окажат интересни, и аз ги съобщавах на редакционните съвещания.

Семейството ми и колегите ми започнаха да уважават и ценят Кара Ноланд, „тази твоя приятелка, с която си пишеш толкова често“, както я наричаше баща ми, а кореспонденцията ни стана доста редовна, макар и не толкова, колкото те си мислеха.

Истината беше, че по онова време получавах писма от друг човек. Пристигаха без подател, в дискретни бели пликове, но тъй като също идваха от Англия, всички смятаха, че ги изпраща многоуважаемата херцогиня Ноланд.

Не. Всеки по-наблюдателен човек веднага би забелязал, че печатът върху белите пликове не е същият като на писмата на Кара. Тя винаги ги бе изпращала от малката поща, в която влязохме със сестра ми на път за погребението, а след преместването си вече ги изпращаше от Лондон. Моят таен обожател обаче живееше в един от старите колежи на Оксфордския университет, казваше се Мат и го бях виждала само веднъж през живота си.

Тази история няма особено значение в разказа ми за събитията, последвали овдовяването на Кара, но може да обясни какво е било състоянието на неукрепналото ми сърце през онзи септември на деветдесет и втора, когато се запознах с Нелсън Ноланд, както и причината, поради която в онзи момент не съумях да преценя истинското значение на тази среща. Смътният образ на Мат, или по-точно далечният спомен за него, замъгляваше всяка друга романтична възможност, затова Нелсън ми беше напълно безразличен, въпреки че, както наблюдателната ми сестра бе възкликнала, беше „готино парче“.

„Мой скъпи Мат“ — винаги започвах писмата, които му пращах, с това обръщение, като наблягах върху притежателното прилагателно „мой“. „Моят“ Мат беше двайсетгодишен, учеше история на Англия и

беше капитан на отбора по гребане на университета си. От години се беше готвил за участие в Олимпийските игри. Казваха, че е голямата надежда на британците. Пътищата ни се пресякоха вечерта на 25 юли 1992 г. в Барселона.

Не знам какви връзки е трябвало да задвижи баща ми или какви пари му е струвало, но по някакъв начин бе успял да намери пет билета за церемонията по откриването на Олимпийските игри и същата вечер цялото ни семейство, седнало сред публиката, стана част от щастливците, които не само присъствахме на спектакъла, но и участвахме в него, следвайки указанията на организаторите — петдесет и шест хиляди души, сред които най-мотивираната бях аз, пяхме, танцувахме, викахме, правихме вълна и аплодирахме, вдигахме цветни знамена, размахвахме светлинни пръчки и ръкопляскахме, докато ни заболяха дланите. Сред неистовото въодушевление към девет часа вечерта започна дефилирането на участниците — дванайсет хиляди спортисти от сто седемдесет и две делегации тръгнаха след знаменосците си. Пистата се изпълни с атлети от четирите краища на света и тяхната могъща енергия се разпространи като електрически ток из стадиона.

Беше трудно Мат да ме забележи сред тълпата — той беше един сред дванайсет хиляди, а аз — една сред петдесет и шест хиляди, но животът ни бе подготвил сладостна изненада тази вечер в Барселона и по някаква съдбовна случайност, когато той мина край мястото, където бях аз, погледите ни се срещнаха, усмигнахме се един на друг, разпознахме се като герои от любовен роман, той ми направи знак, аз слязох тичешком по централната стълба, един полицаи се опита да ме спре, успях да се отскубна от ръката му и стигнах до преградата, която отделяше трибуните от игрището, точно навреме, за да докосна за миг ръката на Мат.

Беше много висок и много атлетичен, имаше рамене на титан, закачлива усмивка, сини очи, много руса коса, загоряла кожа, белоснежни зъби. Беше облечен с униформата на английския отбор — морскосин костюм, бяла риза, тъмна вратовръзка на райета и сламена шапка.

Тъй като бяхме разпръснати из стадиона, нито родителите ми, нито сестра ми и брат ми разбраха, че в тази хилядна част от секундата, в която докоснах пръстите му, се влюбих до уши в него.

Останах да го чакам на мястото си, докато трибуните се опразниха. Бях сигурна, че ще дойде да ме потърси.

Когато фойерверките най-после угаснаха и светлините над стадиона блеснаха, разкривайки безпорядък като на бойно поле, Мат се появи по риза, още с вратовръзката около врата, прескочи с лекота всички препятствия и седна до мен.

— Здравей, аз съм Мат — представи се той — и много ми се иска да те покана на вечеря.

На родителите си бях казала, че съм срещнала колеги от университета, а на сестра си — да не ме чака будна.

Върнах се в хотела в седем сутринта, влязох на пръсти в стаята, която двете деляхме, и се пъгнах в леглото. Все още усещах вкуса на целувките на Мат по устните си и топлината на ръцете му в моите и не поисках да заспя, за да не се събудя няколко часа по-късно и да изпитам такъв копнеж по него, че отсъствието му да се окаже много по-правдоподобно от съществуването му.

Никога повече не се видяхме. Следях всичките предавания по телевизията, в които съобщаваха новини за състезанията по гребане. Стоях до късно през нощта и станах свидетел на вълнението му в деня, когато застана на подиума на шампионите и прие просълзен златния си медал.

В писмата си ми пишеше, че съм неговият талисман. Че докато гребял, мислел за мен и си представял как го чакам на финала, също като онази вечер на опустялата трибуна. Че благодарение на това спечелил.

След онова лято Мат се върна в университета, за да завърши следването си по история. Писмата му, в началото изпълнени със страст, бързо охладняха, докато накрая престанаха да пристигат.

Имаше нещо невероятно романтично в тревогата и нетърпението, с което очаквах писмата му. Минавах три-четири дни без новини и започвах да се измъчвам от мисълта, че вече няма да ми пише. Че някоя вечер в края на лятото ще срещне друга, която няма да бъде от хартия и мастило, а от плът и кръв; която няма да живее на хиляди километри от дома му, която ще ухае на шампоан, на парфюм и чиито думи могат да се чуват, а не само да се четат и препрочитат трескаво денем и нощем.

Никога не му се обадох по телефона, нито му изпратих моя снимка, колкото и да ме молеше за това. Написах му обаче безброй писма и изпитах сладостното вълнение да купувам хартия, да се уединявам, да превръщам чувствата в думи, да сгъвам листовите, да ги пъхам в плика, да полагам целувка върху него и да го пускам много внимателно, сякаш беше чуплив, в жълтата пощенска кутия на площада... както и изпитах меланхоличното терзание на очакването. Представях си писмото ми в самолета, после в пощенската станция, в чувала, в пощенската кутия на колежа му, в ръцете му, до устните му. И неговото как пристига в същия чувал, в същия самолет, до ръцете и устните ми.

Това мъчително и едновременно сладостно безпокойство, което се крие в очакването, беше толкова романтично, старомодно, смешно, прекрасно. Издигаме се и се спускахме по вълни от чувства; бяхме спокойни, възбудени, стомахът ни се присвиваше, беше ни ту топло, ту студено, изпитвахме радост и страх.

Разбира се, това не можеше да продължи повече от два месеца. Той беше на двацет, аз на двацет и две и смятахме, че животът трябва да се грабне в момента, иначе ще ни се изплъзне.

Срещнал е друго момиче или се е уплашил да не откачи, или някой от отбора му по гребане го е предупредил сериозно, че трябва да се върне в реалния свят, преди да провали бъдещето си. Обвинили са го, че е заспал на лаврите на успеха си. Свалили са златния му медал, окачен над леглото му, и са го поставили във витрина пред очите на всички. Последното му писмо пристигна след доста дни мълчание. Извиняваше се за закъснението и обещаваше скоро пак да ми пише.

Сърцето е много деликатен орган. По-добре да го съхраняваме във формалин, отколкото да рискуваме да го разбием на парчета. Следващия път, когато някой олимпийски шампион ми направи знаци от игрището, ще обърна главата си на другата страна.

Онази първа среща с Нелсън Ноланд ме завари в момент, в който душата ми беше в уединение. Нямах ни най-малко намерение да се сприятелявам с друг двацетгодишен англичанин, също висок, атлетичен и красив, също питомец на Оксфорд и също извън обхвата ми. Когато година след погребението на херцог Ноланд Кара ми се обади по телефона, вече бях забравила привлекателния ѝ доведен син.

За пръв път през цялата история на приятелството ни Кара вдигаше телефонната слушалка, за да говори с мен. Между нас се бе установила своеобразна мълчалива договорка, според която общувахме единствено чрез писма. Освен това ползването на телефона през деветдесет и трета създаваше неудобства. Брат ми, който учеше в хола, чул звъна и изчакал няколко позвънявания, преди да си направи труда да стане и да вдигне слушалката.

— Сестра ми не си е вкъщи — казал. — Излезе на разходка с баща ми. Кой я търси? Да ѝ предам ли нещо?

В такива случаи нормалното беше да се дават всякакви обяснения за това къде, как и с кого се среща търсеният човек. После обикновено се задаваха въпроси относно самоличността и намеренията на лицето отсреща. Понякога се създаваха истински приятелски връзки единствено от приемането на чужди обаждания и скоро човек се хващаше как се интересува от здравето на бащата или на майката на далечен познат или от любовния живот на някой от стотиците приятели на братята и сестрите си.

Телефонът обикновено стоеше в някое от общите пространства в къщата, до един бележник, в който се записваха най-интимните подробности от живота на обитателите: часове при лекар, романтични обаждания, делови срещи или недискретни послания на някой таен обожател — всичко пред очите на всички. Достатъчно би било да се събере информацията от тези бележници, за да се напише историята на което и да е семейство през деветдесетте. Също имаше тетрадка, където се записваха имена и телефони по азбучен ред напълно хаотично, без значение от възрастта, интересите или сходствата. Макар също така да е вярно, че тогава хората притежаваха удивителна способност да запаметяват и можеха да помнят трийсет-четирийсет номера преспокойно.

— Моля ви, предайте ѝ да ми се обади. Важно е.

Трябва да призная, че ѝ позвъних със свито сърце. Опасявах се, че се е случило нещо много ужасно, което не може да изчака трите или четирите дни, за които би пристигнало писмото ѝ. Тя обаче звучеше спокойно, дори весело, от отсрещната страна на телефона.

— Нелсън, доведеният ми син, се жени — уведоми ме тя с интонация, с която би изпяла оперна ария. — За италианка — добави. — Тереза Троти, от семейство Троти от Милано. Познаваш ли я?

— Не — отвърнах, макар че я познавах.

— Но тя излиза всяка седмица в списанието ти! — възкликна Кара.

— Много добре знам коя е — поясних аз — но помислих, че ме питаш дали я познавам лично.

Херцог Ноланд и Тереза Троти ди Висконти се срещнали на някакво празненство в Рим и веднага били пронизани от стрелата на Амур — това бяха точните думи, които използва приятелката ми Кара. Оттогава станали неразделни и вече били заедно от шест месеца, като непрекъснато пътували между Лондон и Рим, криейки се от папараците и наслаждавайки се на *la dolce vita*^[1].

— Говорих с Нелсън и Тереза — обясни ми Кара — и ги убедих да обявят годеежа си във вашето списание. Казах им, че рано или късно ще трябва да оповестят публично връзката си, ако не искат някой ден да видят снимката си на трета страница в някой долнопробен таблоид до снимката на полуразголена жена.

Обзе ме безпокойство. Превантивно. В аванс. Дотогава никога не ми се бе случвало професионалните ми интереси да се смесват с личните до такава степен, че да застрашат равновесието между тези два свята, които предпочитам да държа отделно един от друг.

Внезапно почувствах някаква странна тежест, все едно че върху раменете ми се бе стоварила прекомерна отговорност. След като й честитих многократно и й обещах, че ще предам чудесната новина на баща ми в качеството му на директор на списанието, затворих телефона и се замислих за това, което следваше от тук нататък.

От една страна, репортажът, който ми предлагаше Кара, беше истинска сензация — Тереза Троти ди Висконти беше една от най-красивите и недостъпни светски личности в момента и новината за връзката ѝ, да не говорим за годеежа ѝ и бъдещата ѝ сватба с английски аристократ, би могла да се окаже ключът към развитието на кариерата ми.

От друга страна обаче, нюхът ми на недоверчива жена ми подсказваше, че тази задача ще породи сериозни проблеми. Още не знаех какви, но предусещах, че приятелството ми с Кара от този момент ще се видоизмени, ще охладнее, дори може да се развали.

Като начало, вече бях принудена да я излъжа. Бях я уверила, че само съм чувала за Тереза Троти, но действителността беше съвсем

различна. Това беше една милостива лъжа — предпазливостта и дискретността са добродетели на добрия журналист — но всъщност не ѝ бях казала истината и знаех, че тази нощ ще имам угризения на съвестта.

През май 1992 г., два месеца преди да срещна Кара Ноланд в Париж, ме бяха изпратили в Монте Карло със задачата да напиша материал за традиционния Бал на розата, който от 1954 г. се празнува в княжеството и който благодарение на легендарната Грейс се беше превърнал в най-бляскавото светско събитие в света.

Балът се провеждаше под егидата на първата дама на Монако, принцеса Каролина, която още беше в траур заради скорошната смърт на мъжа си Стефано Казираги, и беше облечена в дълга рокля от черна дантела на Шанел с остро деколте, което в интерес на истината предизвикваше повече завист, отколкото съжаление.

На входа на Звездната зала на Спортинг клуб онази вечер имаше тълпа от зяпачи, фотографи и охранители в очакване на появата на принцесата под ръка с баща си Рение и придружена от младия си, привлекателен и неженен брат Албер, за когото се разказваха какви ли не истории. Говореше се, че е безделник, женкар, че има срамни пороци и странни увлечения. Независимо от това младите неомъжени момичета пърхаха около него като гладни пеперуди.

Появи се издокаран с класически смокинг, прие аплодисментите непринудено, влезе в балната зала и предизвика известна суматоха сред гостенките.

Аз успешно се слях с околната среда благодарение на една винтидж рокля на Педро Родригес, която принадлежеше на баба ми по бащина линия и която бяхме избрали заедно за случая сред фантастичните дрехи в гардероба ѝ. За щастие с баба ми винаги сме имали еднакъв номер и сходен вкус. Колекцията ѝ от рокли — беше запазила всичките — заемаше цяла стая. Беше съседна на стаята за игри, където в детството ни тя инсталира кухня играчка, покриваща четирите стени.

Беше възхитителна рокля от черно кадифе, с цепка отстрани, която разголваше крака до средата на бедрото. Баба ми винаги е била модерна и дръзка.

Седнах на масата — една от най-отдалечените от сцената — и завързах разговор с други журналисти, които като мен, с бележник в

ръка, записваха имена и случки и обменяха някои от откритията си.

— Знаеш ли коя е русата красавица, която току-що влезе? — попита ме кореспондентката на едно английско светско списание, която беше леко обърквана сред толкова монакчани, италианци и французи. Имаше също много араби, но те бяха еднакво познати в Лондон и в Париж, така че на този терен тя беше много по-опитна от мен.

— Разбира се. Това е Тереза Троти ди Висконти. Дъщеря на един от най-богатите хора в Италия. Баща ѝ е собственик на веригата магазини „Троти“. Позната ли ти е?

Години преди нахлуването на големите търговски площи, бизнесът на семейство Троти бе станал повече от успешен благодарение на простата причина, че бе въвел системата на самообслужване. За пръв път в историята една домакиня се разхождаше в коридорите между отрупаните рафтове и можеше сама да избира измежду стотици продукти. Беше свободна да опипва плодовете, да сравнява цени и качество или да реши да се осланя на инстинкта си на хрътка. В деня, когато бе открит първият магазин на самообслужване, се родиха маркетингът, рекламата, продуктовото позициониране и всички модерни техники на продажба, които се стремят да наклонят везните в полза на артикул, който в същността си е идентичен с този на конкурента.

— Прилича на топ модел — отвърна ми тя.

През деветдесетте нямаше друга мярка за красота, освен олицетворяването от Клаудия Шифър, Карла Бруни, Ел Макферсън, Наоми Кембъл и Синди Крауфорд.

— Тя не е модел — поправих я аз. — Учи политология в Римския университет. Освен че е хубава, е и образована.

След вечерята засвири оркестър. Принцеса Каролина предпочете да остане седнала до баща си и танците откри принцеса Антоанет с ужасната си рокля от розова коприна. Скоро дансингът се изпълни с двойки и млади хора от международния *джет сет*^[2], музиката се усили и шампанското оказа своето въздействие.

По едно време се наложи да отида до тоалетната. Слязох внимателно, за да не настъпя роклята с високите токчета, с които не бях свикнала, и докато се чудех как ще си разкопчая бодито без чужда помощ, чух гласове и смехове на партерния етаж.

По-скоро по тона, а не по думите, заключих, че става дума за двойка в разгара на любовен акт. Беше късно да се върна и да избягам тичешком, затова реших да се дръпна встрани, да стоя тихо, скрита зад някоя саксия, и да се надявам, че тези толкова пламенни любовници няма да ме забележат, когато мина край тях.

Гласовете обаче млъкнаха, никой не се качи по стълбите и след известно време продължих да слизам. Трябваше спешно да посетя тоалетната.

Учудих се, че няма и следа от тях. Представих си ги как се любят в някой тъмен ъгъл, далече от погледите на останалите гости. Може би скрити в шкафа с метлите или в кабината на асансьора. Изобщо не предполагах, че ще се озова лице в лице срещу тях в тоалетната.

Бутнах вратата на тоалетната и в същото време от една от кабините излязоха те: Тереза Троти ди Висконти и един млад арабин. Двамата бяха полуразсъблечени, тя беше боса, той си закопчаваше панталоните, целуваха се и се смееха. Приблжиха се до огледалото, споделиха една линия кокаин и си тръгнаха, като почти се сблъскаха с мен.

Помислих, че съм станала невидима. Погледнах се в огледалото, за да установя, че все още имам физическо и телесно присъствие. После разбрах, че им е било все едно дали ще ги видя, или не. В онази обстановка никой не се скандализираше от една невинна доза секс и наркотици.

— Само да знаеш какво видях! — бяха първите думи, които отправих на следващия ден към сестра ми, която ме чакаше на летището.

Разбира се, нищо от това не включих в материала си.

От Тереза Троти ди Висконти запомних само изключителната ѝ красота и прекрасната ѝ рокля от Версаче. Арабският младеж, както ми казаха, беше племенник на Аднан Кашоги и бе отседнал в „Набила“ заедно със свитата, която придружаваше най-богатия и могъщ човек на планетата.

Мина повече от година оттогава, но аз още не бях в състояние да забравя онази случка. Беше се запечатала в паметта ми. До момента любовният ми опит се свеждаше до целувките на Мат и трябва да отбележа, че момчето беше нежно, но ужасно скучно, като всеки порядъчен англичанин.

— Мислиш ли, че трябва да кажа на Кара това за бъдещата ѝ снаха? — поисках аз мнението на сестра ми в кухнята ни, докато ядяхме кифли, натопени в мляко, както обикновено правехме след бурен купон или когато възникнеше някой важен въпрос.

— В никакъв случай — отвърна ми тя с пълна уста.

Изчаках да преглътне залька. Оставих я да говори.

— Виж, всеки си има минало — каза тя. — Някой повече, някой по-малко, но всеки греши. Възможно е да си станала свидетел на единствената забелка, която горкото момиче е допуснало в живота си. Единственото петно в безупречното ѝ досие.

— Мислиш ли?

— Вероятността не е голяма — призна тя — но поне не я осъждай, без да си сигурна.

Веднъж сестра ми изживя кратка авантюра с един аржентинец, с когото току-що се бяхме запознали. Момчето беше голям хубавец, служеше като флотски курсант на учебния кораб „Либертад“ и щеше да остане на сушата само дванайсет часа, така че не разполагахме с достатъчно време, за да разсъждаваме хладнокръвно. Видях ги как се отдалечават по тесните улички на старата част на Кадис и когато сестра ми се обърна отдалече, за да поиска благословията ми, аз вдигнах палец и кутре, правейки знака шака^[3], сякаш се намирахме в Хаваи и тя търсеше съвета ми относно някоя вълна за сърфиране. За съжаление на следващия ден, преди корабът да отплава и тя да се сбогува с красавеца, размахвайки бяла кърпичка от кея, тя ми призна разочарованието си: „Тази сутрин мина през къщи и без униформа не струва нищо“.

— Кара ми каза, че доведеният ѝ син, Нелсън, ще ми се обади днес точно в шест.

— Ами сложи тогава бележка — посъветва ме тя.

Когато очаквахме някое важно обаждане, обикновено залепяхме бележка до двата телефона вкъщи — този в кухнята и другия в хола, за да предупредим никой да не ползва апарата в промеждутъка между точния час и десет минути преди и след него. Тази мярка невинаги вършеше работа. Изобщо въпросът с телефона пораждаше доста схватки между мен, брат ми и сестра ми.

Така че за да предотвратя евентуални стълкновения, аз се разположих на дивана в хола в шест без четвърт, готова да браня със

зъби и нокти територията си.

Телефонът иззвъня точно в шест. Връзката не беше добра и звукът достигаше до мен изкривен от безброй шумове.

— Обажда се Нелсън Ноланд — чух аз.

— Добър ден, мистър Ноланд — отвърнах аз.

— Лорд Ноланд, ако нямате нищо против — поправи ме той.

От този момент разговорът ни протече напълно официално. Аз си измислих протоколно обръщение, за да се обърна към събеседника си, тъй като не знаех истинското, и той ме поправи сред прокашляния. Обясни ми, че идеята за репортажа била на последната жена на баща му, херцогиня Ноланд, и че преди тя да го предложи, подобна възможност не е минавала през ума му. „Все пак преценихме плюсовете и минусите и смятаме, че би било уместно да обявим публично новината, стига да имаме контрол върху начина и момента на представянето й.“

Поисках да разбера какво има предвид. Отговори ми, че всичко, което ще публикуваме — снимки, текст, заглавия и дори текстът под снимките, трябва да получи изричното му одобрение.

Обясних му, че не работим така. Че трябва да се довери на опита ни и че никога не сме получавали оплаквания заради лоша професионална практика.

— Жалко — заяви той. — Това е единственото ми условие. Ако не сте склонна да го приемете, по-добре да се откажем.

Признавам, че стомахът ми се сви. Не можех да изпусна подобна възможност в един десетминутен телефонен разговор. Опитах се да договоря условията.

— Хрумва ми един доста приемлив начин — подхвърлих аз. — Имам предвид съвместна работа с Ваша светлост.

— Не ме наричайте така — възрази той доста възмутено. — Това смешно обръщение се използва само в данъчни райове като Лихтенщайн или Монте Карло. Аз съм херцог.

Фукливиат Ноланд леко ми се подиграваше. Реших да го поядосам, като се направя на пълна глупачка.

— Ваше височество — казах аз, за да го подразня — това, което предлагам, е Ваша светлост и аз да работим в екип в продължение на няколко дни. Да обмислим заедно текстовете и заглавията и да стигнем до съгласие. Не вярвам да е трудно.

Той замълча, явно мислеше. Прокашля се.

— Добре — съгласи се той. — Въпросът е да знам предварително какво ще публикувате, и то да е коректно.

— Именно.

— Не виждам къде е разликата — каза той.

— В достойнството ми — отвърнах аз.

Договорихме следния план: първо ще проведем среща в Ноланд Тауърс, по време на която аз ще се опитам да докажа способностите си на журналистка и той ще реши дали ме одобрява, или не. След като това изпитание премине, ще се захванем с репортажа. Ще определим дата, ще сформираме екип, Тереза ще долети от Рим, ще направим снимките, ще подготвим текстовете и после двамата с Ноланд ще обсъдим резултата от работата.

Когато затворих телефона, си дадох сметка, че треперя. Това беше стартът на професионалната ми кариера и аз отлично съзнавах това.

Кара ми се обади отново няколко дни по-късно. Натъжих се — започваше да губи прекрасния навик да пише. От няколко седмици не бях получавала нито една от онези толкова хубави картички, които преди ми изпращаше, подбрани толкова грижливо в „Скриптур“ или в друго подобно на него магазинче, и изписани с почерка ѝ на благовъзпитано момиче с виолетово мастило и с ироничните ѝ и забавни коментари. Имаше нещо вълшебно в тези писма. Може би усещането, че докосвам хартията, която тя е сгъвала и парфюмирала, или удоволствието да си представям в какъв чувал е пътувало писмото, или да гадая дали някое петно е от чай, от сълзи или от дъжд.

Телефонът, от своя страна, ми позволяваше да чуя гласа ѝ. Но аз по някакъв начин го разпознавах, преди да го прочета, и върху хартията той не звучеше толкова припряно, нито толкова напрегнато.

Приятелството ни — колко жалко — започваше да се видоизменя в нещо съвсем различно — в размяна на общи интереси.

— Навярно Нелсън не ти е споменал нищо — предупреди ме тя. — Твърде е горд, за да признае някои неща. Но е важно в репортажа да се споменат екологичните продукти на Ноланд Тауърс. Може да се покажат мармаладите на някоя снимка — предложи тя. — На заден план, разбира се. Като във филмите за Джеймс Бонд, които направо те изкушават да изпиеш едно мартини.

— Това се нарича прикрита реклама — уточних аз.

— Е, не преувеличавай — защити се Кара. — Само те моля продуктите да се появят като част от обстановката, а не да ги рекламирате, не знам дали ме разбираш.

Тонът на това искане не ми хареса, но отговорих, че ще намерим начин да удовлетворим желанието ѝ. Бихме могли например да подредим масата с великолепия семеен сервиз за чай от лиможки порцелан и да разположим стратегически буркан с мармалад между чашите. Нито един здравомислещ английски аристократ не би позволил мармаладът да се сервира в съд, различен от традиционната кристална купа, която се използва от незапомнени времена, но за моя изненада Кара хареса идеята.

— Между другото — добави тя — ще се радвам много, ако дойдеш да пиеш чай в дома ми, преди да отидеш в Ноланд Тауърс. В колко часа каца самолетът ти?

— В три.

— Чудесно. Тогава ще те чакам точно в пет.

— Ще дойда — обещах ѝ аз — и ще ти донеса буркан мармалад от горчив портокал на баба ми.

Баба ми обаче играеше голф и тъй като държеше мармаладите под ключ, нямаше как да се сдобия с бурканчето в нейно отсъствие. Държах обаче да занеса от мармалада на Кара, затова реших да я потърся. Отидох в клуба, наех една от онези толкова хубави електрически колички и обиколих корта, опитвайки се да зърна бялата ѝ коса сред главите на другите играчи.

Баба ми по майчина линия винаги е била голяма спортистка. Като младоженка станала шампионка на Испания по тенис за смесени двойки заедно с дядо ми. В дома ѝ, над камината, на чиято полица беше наредена колекция от лули и спортни награди, имаше снимка, запечатала момента, в който президентът на федерацията ѝ връчва огромната купа, поставена сега на видно място в хола ѝ. Жената на снимката беше същата, която аз познавах, но с много черна коса. Същата решителност в погледа, същите здрави крака на атлетка, същата доволна усмивка, а до нея беше другият ѝ трофей: дядо ми. Толкова висок, толкова хубав, толкова интересен. Тя беше облечена с бяла плисирана пола, дълга до глезените. Той — с панталон с басти и пуловер, който Фред Пери беше въвел на мода през трийсетте години.

Няколко месеца след като навърши осемдесет и пет години, двете с нея удрахме с ракети една жълта топка в стената за тенис в извънградската ѝ къща, когато тя внезапно спря, стисна топката между пръстите си и с голяма тъга ми призна, че започва да се чувства стара за тенис.

— Май е настъпил моментът да спра — предаде се тя. — От седемдесет години играя тенис и мисля, че съм извлякла най-хубавото от този спорт.

Замисли се. Пусна топката, която отскочи два пъти и после се търкулна надолу по хълма сред цъфналите люлякови храсти.

— Така че ще се науча да играя голф — отсече тя.

Оттогава баба ми обикаляше почти ежедневно осемнайсетте дупки на корта — около десетина километра по свежата зелена трева — нарамила два-три стика и една дълга торба, в която бяха чайт, ръкавиците и шапката ѝ с козирка.

До деветдесет и третата си година отказваше да използва електрическа количка, а когато най-накрая се предаде, намери я за практична и забавна, шофираше я умело, макар и донякъде непредпазливо, и не позволяваше на никого да ѝ отнеме волана на болида ѝ.

Открих я между седмата и осмата дупка. Беше както винаги в добро настроение и не се изненада особено като ме видя — доста често някое от децата или внуците ѝ се появяваше, за да обядва с нея на терасата на клуба.

— Заминавам за Лондон след два часа — обясних ѝ аз. — Искам да занеса буркан от портокаловия ти мармалад на приятелката ми Кара, но не знам къде е ключът от шкафа, където го държиш.

— Защо, мислиш, ще държа мармалада в шкаф, ако всички знаят къде е ключът?

— А, значи е тайна! — досетих се аз.

— Тайната е — заобяснява тя с мистериозен вид — че заедно с мармалада държа там и друго нещо. Помниш ли годежния пръстен, който ми е подарък от дядо ти?

— Да, с брилянта.

— Същият — каза тя и се прокашля. — Скрит е в един от бурканите.

Разкопча две копчета на блузата си и отдолу се показа верижка, на която висеше ключ. Помогнах ѝ да я изхлузи през главата си.

— Внимавай да не вземеш буркана с пръстена.

— А къде да оставя ключа?

— Под възглавницата на леглото ми — прошепна ми тя на ухото, оглеждайки се подозрително. — И обещавай, че няма да кажеш на никого за това.

Изпълних обещанието си. На никого не разкрих тайната ни. Мисля обаче, че съществуването на шкафа, ключа, мармалада, пръстена и скривалището под възглавницата на леглото ѝ е тайна, споделена с всички — с брат ми и сестра ми, с братовчеди и чичовци. Просто баба ми караше всеки от нас да си мисли, че е единственият човек на света, на когото може да се довери.

[1] Сладък живот (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Общност от богати хора, които посещават модни събития (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Жест за поздрав, благодарност или одобрение, който се свързва с Хавай и със сърфирането. — Б.пр. ↑

Както и се очакваше, оценката, която Кара Ноланд даде на бабиния мармалад, беше повече от положителна. Кара опита конфитюра, като гребна със сребърна лъжичка от сладкото съдържание на буркана и я поднесе към устата си, припомняйки си с притворени очи вълшебните моменти, които бе изживяла в Севиля — уханието на портокалов цвят, нощите, изпълнени със звъна на камбанки и светлината на запалени фенери, разходките привечер в парка „Мария-Луиса“, вечерите в хотел „Алфонсо XIII“, мириса на тамян, на разтопен восък и на розмарин, който винаги се носи във въздуха пред входа на катедралата.

Живееше в къща близък в квартал Белгрейвия, с фасада с бяла мазилка, ограда от ковано желязо и врата, оброчена от четири дорийски колони, поддържащи балконче с цветя. Върхът на изискаността и елегантността.

Позвъних на звънеца и се учудих, че лично тя ми отвори вратата. Беше сама. Обясни ми, че работното време на прислугата приключва точно в пет и че трябва сами да си приготвим чая. Каквато си беше бърлива, не спираше да говори за годежа на Нелсън и Тереза, докато ми показваше къщата си. Аз я слушах с половин ухо, заплелена от този шедьовър на вътрешния дизайн.

Най-после седнахме да пием чай, но не в разкошния салон на първия етаж, а в една малка стая до спалнята ѝ на горния етаж. Беше невероятно уютна и приветлива и излъчваше спокойствие и аромат на рози. Имаше камина, над която бе окачено старинно огледало, а на полицата ѝ Кара бе поставила снимки от семейния албум. За пръв път успях да видя стария херцог Ноланд в естествената му обстановка и трябва да призная, че изобщо нямаше нищо общо с онази развалина, за която ми бяха говорили в Париж.

На една страховита черно-бяла снимка аристократът, целият покрит с лед, включително веждите и брадата, караше шейна, теглена от кучешки впряг. На друга беше жив портрет на Лорънс Арабски — рус, със светли очи, с тюрбан на главата, на гърба на камила. На трета, вече малко по-възрастен, се усмихваше зад волана на състезателна кола, а на най-скорошната махаше с ръка за поздрав от един аеростатичен балон.

Имаше само една снимка, на която до него беше Кара — весела, крехка и очарователна, вплетена в ръката му като красиво украшение.

Помислих си, че приятелката ми все още е много млада, за да планира едно бъдеще в самота. Едва ли беше навършила петдесет и пет години.

На една помощна масичка имаше купчина броеве на сп. „Татлър“ и забелязах, че някои от страниците им са прегънати или маркирани, както правим ние, жените, когато нещо ни е привлякло вниманието. Изчаках търпеливо Кара да слезе в кухнята, за да напълни отново чайника (нещо, което тя направи с известна досада, възмуцавайки се от неумерените трудови изисквания на прислугата), и се възползвах от отсъствието ѝ, за да се втурна към списанията и да разгледам съдържанието им.

Направо се вкамених от изненада. Това приличаше на каталог на милионери: ергени, женени, млади, стари,дебели, слаби... всички, снимани до викторианските си къщи, състезателните си коне или ловджийските си кучета. Но това, от което стомахът ми се присви до степен да не мога да преглътна единствения сандвич с краставица, който изядох онзи следобед, бе да открия, оградено с дебел черен маркер, името на Томасо Троти ди Висконти — бащата на Тереза, годеницата на доведения ѝ син.

Запитах се — иронично, разбира се — кое е било първото, дали изнамирането на вдовеца, или срещата на двамата млади. Самата Кара се погрижи да отговори на въпроса, който си задавах.

— Нелсън и Тереза се запознаха в Рим — каза тя, докато ми наливаше третата или четвъртата чаша чай. — Една моя много скъпа братовчедка даваше прием по случай сребърната си сватба в стария храм на Венера, близо до Колизеума. Бяха поканени всички милионери на Италия и най-изтъкнатите членове на старата аристокрация (братовчедка ми Филипа е тясно свързана чрез брака си с граф Монцо). Умирах от желание да отида, но не можех да се появя така, сама и без траурни дрехи, преди да се навърши една година от смъртта на мъжа ми, така че се свързах с Нелсън и го помолих да ме придружи.

— И той прие?

— Да — потвърди тя с лукава усмивка. — Обещах му, че в замяна ще изпълня волята на баща му относно разпределението на наследството. Нелсън се тревожеше, че някои ценни вещи могат да станат повод за спор помежду ни. По-конкретно, масленият ми портрет.

— Значи си се отказала от картината само и само за да присъстваш на приема.

— Под ръка с херцог Ноланд, да.

— Добър ход.

Кара ми описа подробно пищното празненство в Рим и аз си спомних за друго подобно празненство, на което имах възможност да присъствам заедно с родителите ми преди две години, по случай годишнината на известна бижутерска фирма. Никога няма да забравя разговора, който чух зад гърба си между две от знатните дами там. Не се бяха виждали от дълго време. След задължителните целувки едната попита другата дали е омъжена и събеседницата ѝ отговори много сериозно: „Да, скъпа, от време на време“.

— Филипа ми беше обещала да ме настани до един от най-добрите приятели на мъжа си — продължи Кара, като се направи, че не разбира намека ми.

Томасо Троти.

Внезапно ме осени една коварна мисъл.

— Знаеше ли братовчедка ти, че ще отидеш в Рим с доведения си син?

— Разбира се — призна Кара. — Самата тя ми предложи. Предупреди ме, че откакто е овдовял, Томасо Троти отбягва светските събития, но че неговата обожаема Тереза е душата на всяко празненство. Трябваше да намерим някакъв стимул, за да измъкнем бащата от бърлогата.

— И ви е хрумнало да използвате Нелсън.

— Той е красив, млад и херцог.

— Разбирам.

— Накрая, *tutti contenti*^[1] — възкликна тържествуващо тя. — Нямах представа колко са влюбени. От шест месеца са неразделни и най-после решиха да се оженят.

Докато карах взетата под наем кола с волан отдясно и слушах една песен на Браян Адамс на уокмена си „Сони“ последно поколение, се замислих за приятелството ми с Кара. За двайсетгодишно момиче като мен беше вълнуващо една толкова космополитна и интересна дама, неизчерпаем извор на фантастични истории и уникални преживявания, да ме почете с вниманието си. Повечето хора, с които общувах по онова време, бяха мои връстници, които обичаха да

излизат вечер, да пият, да говорят баналности, да се хвалят с новия си мотор или с новата си кола, но те бледнееха до личности като херцогиня Ноланд, до които имах достъп благодарение на работата си.

Светът на Кара, в който тя се чувстваше като риба във вода, беше изпълнен с опасни капани, подлагания на крак, цели, оправдаващи средствата, и мотиви, които аз за щастие не познавах. Ако се замислех какво общо имаме с Кара, наум ми идваше само едно: амбицията да сме щастливи. Знаех също така обаче, че значението на това желание е много различно за всяка от нас. Аз копнеех за любов, семейство и работа, която да ме удовлетворява. Тя — за лукс и удобства, богатство, обществено влияние и живот, в който никога да не се наложи да работи.

Усмяхнах се при спомена за фразата, с която се бе сбогувала с мен под силния дъжд и в ужасния студ на входа на къщата си.

— Писна ми от това ужасно време! — избухна тя. — Какво ли не бих дала, за да живея отново в Италия!

Пристигнах в Ноланд Тауърс след девет вечерта. Разпознах малката вила при входа и пътя между дъбовете и буковете, който водеше към къщата. Още валеше дъжд, но беше тих и кротък — от онези, които бавно се просмукват в земята и в костите.

Насреща ми излезе иконом с отворен чадър. Поздрави ме с добре дошла от името на лорд Ноланд и ми предаде извиненията му, че не е могъл да дойде навреме, за да ме посрещне лично, поведе ме през внушителния вестибюл, от който тръгваше огромно каменно стълбище, въведе ме в главния салон и след като се увери, че съм удобно настанена на дивана пред запалената камина, ми предложи чаша чай.

Отговорих му, че е много любезен, но че няма да пия чай, защото не искам да си развалям съня. В замяна му поисках разрешение да ползвам телефона.

— Телефона — прокашля се той с видимо неудоволствие.

— В семейството ми имаме навика да се обаждаме вкъщи, за да съобщим, че сме пристигнали благополучно — обясних му аз. — Родителите ми се тревожат, ако нямат новини от децата си на всеки три-четири минути.

Шегата не му се стори забавна. Изпъна врата си като жерав, излезе от стаята със скована походка и след малко се върна с черен

телефонен апарат и много дълъг кабел, който влачеше бог знае от кой тъмен ъгъл на двореца.

— Благодаря — казах аз и го дарих с най-очарователната си усмивка.

Веднага щом останах сама, набрах номера у дома. Сестра ми, която по това време обикновено не се отлепя от телефона, отговори с изпълнен с надежда глас.

— Аз съм. Пристигнах в Ноланд Тауърс.

— Защо шепнеш?

— Не знам.

— Вече видя ли звяра?

Няколко дни по-рано се бяхме шегували за приликата между посещението ми в двореца на Ноландови и филма *Красавицата и звяра* на „Дисни“, който бе излязъл преди две години и се бе превърнал в касов хит. В него чувствителната, умна и възприемчива Бел е пленница в зловещ замък при един омагьосан принц, когото, между другото, тя учи да чете.

— Още не — отвърнах аз, все още шептейки. — Но къщата е невероятна. Отвътре е още по-страхотна, отколкото отвън. В момента седя на викториански диван, тапициран с червено кадифе, стъпвам върху персийски или индийски килим и съзерцавам портрета на една прабаба, която много прилича на императрица Сиси. Таванът е висок десет метра; има корниз с гербове, а над главата ми виси полилей, който е досущ като прочутия *chandelier*^[2] във „Фантомът на операта“, онзи в началото на мюзикъла, който пада с трясък и те кара да подскачаш от страх.

Двете бяхме почитателки на мюзикъла, който жънеше огромен успех в лондонския Уест Енд. Бяхме гледали представлението поне четири пъти за две години. При всяко пътуване до британската столица купувахме два билета — благодарение на услужливия портиер на хотела ни — и отново се вълнувахме от *The Music of the Night*^[3] или *That's All I Want of You*^[4], песен, която, между другото, лейди Ди избра, за да поднесе на мъжа си най-смущаващата изненада в дългия му живот на принц в деня, когато нареди да затворят театъра за частно представление по случай рождения му ден и се появи на сцената, облечена в подобна на нощница копринена дреха и изтанцува невероятно чувствен танц пред изумения си съпруг и обърканите

гости. „Обичай ме! Това е всичко, което искам от теб“, молеше любимия си героинята от „Фантомът на операта“ всяка вечер в лондонския Кралски театър.

— Добре, добре. — Усетих, че сестра ми бърза да приключи разговора. — Утре ще ми го разкажеш подробно, става ли?

— Какво има? — попитах леко обидена. — Чакаш някой да ти позвъни ли?

— Не, глупаче — отвърна ми тя. — Обаждаш се точно когато започва „Туин Пийкс“.

Разбира се. Това обясняваше липсата ѝ на интерес към авантурата ми. Можех да бъда пленница в омагьосан замък, заплашена да бъда изядена или изнасилена от космат звяр, но щом давах „Туин Пийкс“, нищо друго нямаше значение.

Представих си сцената с ослепителна яркост — баща ми и майка ми, хванати за ръка, на дивана. Сестра ми — до телефона, брат ми — легнал на килима с възглавница под главата, и моето празно кресло. Заради Нелсън Ноланд пропусках епизода, в който най-после се разкриваше самоличността на убиеца на Лора Палмър.

— По дяволите! — възкликнах аз. — Запиши ми го! Около вълненията, свързани с пътуването ми в сърцето на мрака на провинциална Англия, бях забравила единствения смисъл на живота си през последните месеци — развързката на тази мистерия, която ни караше да сядаме със затаен дъх веднъж в седмицата в десет вечерта пред телевизионния екран.

Викът ми разтревожи иконома, който сигурно подслушваше зад вратата, защото почти веднага влезе в салона с уплашена физиономия — явно никой в тази къща не повишаваше тон — и ме попита дали съм добре. Казах му, че всичко е наред, да не се тревожи, но да бъде така любезен да ми донесе чаша вода, за да преглътна яда си. Върнах му телефона и той излезе, влачейки по земята оплелите се жици.

Точно в този момент ми се стори, че виждам някаква светлина, която се движеше из градината. Първо помислих, че е била светкавица, но после открих, че е просветването на фенер. Приблжих се до един от високите прозорци на салона. Предполагам, че отвън човек можеше лесно да ме види на светлината на полилея. Докато аз успях само да различа една висока и разкривена фигура, облечена с нещо като дъждобран, с нахлупена до ушите шапка и помъкнала пръчки, високи

рибарски ботуши, кошници, брезентова раница и дори, както ми се стори, едно от онези сгъваеми столчета, които се използват в лов с кучета.

Разбрах, че това е Звяра.

Зачаках със свито сърце домакинът ми да влезе в салона, но мина доста време, а никой не почука на вратата. След като светлината от фенера угасна и градината отново потъна в мрак, икономът ми донесе чашата с вода, изчака да я изпия и после ме отведе в спалнята ми на горния етаж.

Отново се извини от името на лорд Ноланд за това, че не е могъл да ме посрещне лично, осведоми ме, че закуската се сервира точно в седем, увери се, че куфарът ми е поставен върху една табуретка, и излезе, оставяйки ме в пълна неизвестност.

Не Вярвам да е имало по-зловеща нощ от първата, която прекарах в Ноланд Тауърс, с изключение може би на мрачната, бурна и безсънна нощ на Мери Шели във вила „Диодати“, но тя поне е разполагала с лауданума и с вдъхновението, докато в леденостудената стая на първия етаж, където ме бяха настанили, царяха единствено мрак и тишина.

Леглото ми имаше балдахин от зелено кадифе, а в стомаха ми — огромна, компактна черна дупка, предизвикана от ужасния сандвич с краставица и петте чаши чай, които бях изпила в дома на Кара.

Знаех, че няма да мигна цяла нощ — единствено студът и гладът са в състояние да ме държат будна — но въпреки това се свих на кълбо и се опитах да забравя Франкенщайн, Полидори и лорд Байрон.

Един прародител на Нелсън Ноланд ме наблюдаваше укорително от отсрещната стена. Принудих се да сваля портрета му и да го скрия в гардероба. Представих си, че през тези стогодишни дъски се стига до ледения свят на Нарния, където толкова зле съжителстваха Аслан и Бялата вещица.

Имах много време за мислене през онази толкова дълга нощ.

На следващия ден трябваше да се представя пред херцог Ноланд и да се опитам да го убедя, че няма по-компетентен, по-достоеен за доверие и по-подходящ от мен човек, който да напише репортажа за годежа и сватбата му.

Трудността се състоеше в това, че самата аз сериозно се съмнявах в способностите си. Като изключим статиите за модата в

Париж, регатата Колумб 92, откриването на Олимпийските игри, Световното изложение в Севиля и две светски събития, на които бях присъствала в качеството си на репортер; няколко интервюта с относително известни личности като главния актьор в „Бевърли хилс, 90210“ и една партньорка на Кевин Костнър, както и скромното ми участие в пресконференциите, които се организираха в салоните на хотел „Риц“ всеки път, когато някоя холивудска звезда благоволеше да промотира свой филм в Мадрид, истината беше, че до момента не бях имала възможност да покажа — нито на себе си, нито на другите — истинския размах на професионалните си умения.

Човек трябва да бъде много ловък в света на светската хроника. Да умее да се измъква от трудни ситуации и да знае докъде се простират границите. Не трябва например да напише една уж „фиктивна“ история, в която, като промени истинските имена с измислени, да развява мръсните ризи на онези, които са споделили интимни тайни *off the record*^[5]. Нещо подобно сполетяло Труман Капотти с лебедите му и поради това бил осъден на пълен остракизъм и всеобщо презрение до края на живота си след публикуването на „Сбъднати молитви“. Както не трябва да прекалява с хвалебствията, нито да превръща действащото лице от историята си в герой; трябва да си дава сметка, че на карта е заложено не само неговото име, но и името на медията, за която работи.

Макар да съзнавах, че историческата значимост на Нелсън Ноланд и романът му с Тереза Троти далеч не може да се сравнява с други много по-известни случаи, като например този на Кенеди и забежките му или на Никсън и незаконните подслушвания, трябваше да внимавам много, ако исках да обрисувам точно образа му, а истината беше, че до момента представата, която имах за Ноланд, беше по-мъглява и от гъстата мъгла, която беше паднала навън.

Прехвърлих наум оскъдните данни, с които разполагах. Знаех — защото ми го бяха казали херцогините, докато пиехме чай в салон „Хемингуей“ на хотел „Риц“ в Париж — че е роден преди двайсет и пет години, плод от брака на стария херцог Ноланд с една шотландска аристократка. Че е „специален“ като баща си, че е учил в най-добрите английски колежи и че до смъртта на родителя си е живял в кампуса на Оксфордския университет.

Бях имала възможност да се уверя лично, с безценната помощ на скъпата ми сестра, че момчето е „готино парче“. Бях го наблюдавала по време на погребението на стария херцог и бях стигнала до заключението, че е по-студен и от буца лед, но веднага след това го бях видяла как се свива пред халба бира и как плаче като дете, оплаквайки смъртта на баща си.

Бях провела безличен разговор с него по телефона, в който той затвърди първоначалното ми впечатление за себе си — новият херцог Ноланд беше високомерен и педантичен, безчувствен и студенокръвен тип, а това беше в пълно противоречие с историята, която ми беше разказала Кара, за страстното му влюбване от пръв поглед, за романтичните му пътувания с Тереза Троти из половин Европа, бягайки от папараците, и за официалното му предложение за брак само шест месеца след като се бяха запознали.

Това бяха съставките на моята история, подправена с образа на странното, подгизнало от дъжда създание, което бе прекосило градината, мъкнейки разни принадлежности, и не бе благоволило да ме поздрави, нито да ми предложи нещо за ядене, нито дори една обикновена, студена и скромна супа, каквато ядат англичаните, за да не си легнат с празен стомах.

В този момент внезапно си спомних, че на дъното на куфара бях сложила кутията с *marrons glacés*^[6], опакована в копринена хартия и украсена с много красива панделка, с което смятах да смекча сърцето на херцог Ноланд и да го спечеля на своя страна.

Никак не ми беше лесно да избира подаръка. Разбира се, допитах се до най-голямата експертка в изкуството на подаръците и почерпките — баба ми по бащина линия, която имаше удивителна памет и помнеше размерите на всичките си братя и сестри, деца, внуци, братовчеди, племенници, приятели и познати, както и гастрономическите, музикалните или литературните им вкусове, любимите им цветя, дали предпочитат бонбони пред понички, или шампанско пред червено отлежало вино.

Обсъдихме заедно всички възможности — от вездесъщата копринена вратовръзка, която по мое мнение беше твърде банален подарък, до най-оригиналните колекционерски предмети, въпреки че, както отбелязах аз, щеше да ни е трудно да изберем предмет по негов вкус, при положение че не познавахме интересите му.

Признавам, че идеята за *marrons glacés* беше моя и я осъществих, въпреки съпротивата на баба ми. На нея ѝ се струваше малко. Твърдеше, че покана за тридневен престой в един от най-забележителните дворци във Великобритания заслужава по-представителен подарък. Тя държеше да му подаря разкошно ловджийско яке, от онези, които дължат името си на граф Теба, Карлос Митджанс Фиц-Джеймс Стюарт. Той ги популяризира по времето, когато бил шампион по спортна стрелба, след като получил подобно яке като подарък от крал Алфонсо XIII и наел една шивачка в Сараус, където бил на почивка, за да му ушие няколко по негов вкус. Аз обаче възразих, че няма да отседна в Ноланд Тауърс като гостенка, а като репортерка, и като такава трябва да бъда дискретна, току-виж херцогът помисли, че искам да го сплаша с подаръка си, или по-лошо, да купя доверието му. Затова избрах тези възхитителни бонбони, които се разтапяха в устата и които можеха да се сравняват с бижутата по изтънченост и уникалност до такава степен, че във всички магазини за бонбони ги продаваха в подобни на калъфи кутии, сякаш вместо със захар бяха глазирани със злато.

Внезапният спомен за това съкровище се настани упорито в ума ми и както бях гладна, скоро обсеби всичките ми мисли. Не можах да издържа. Поставих куфара на леглото, отворих го с треперещи ръце, изхвърлих навън всичките дрехи, извадих кутията, разкъсах фината хартия и при вида на жадуваните лакомства устата ми се напълни със слюнка. Изядох ги всичките. Една дузина глазирани кестени, които смучех, схрусквах, разтапах в устата, поглъщах с такава наслада, че от време на време от гърдите ми се изтръгваше въздишка или стон.

Последният кестен — беше към пет призори — го изядох до прозореца. Още не се беше съмнало, но утрото вече настъпваше и мракът започваше да се разкъсва.

От стаята ми на първия етаж се виждаха градината, фонтанът и площадчето, където със сестра ми паркирахме колата в деня на погребението. Вратата от ковано желязо, която тогава ми заприлича на тази на Бъкингамския дворец, беше здраво залостена.

В цялата сграда имаше само един светец прозорец вдясно от мен, в крилото, което беше под ъгъл с моята стая. Различих една фигура, която се движеше зад стъклото. Две минути по-късно входната врата се отвори и през нея излезе Нелсън Ноланд, натоварен отново с

всичките си такъми. Този път успях да видя, че един от предметите, които носеше и който предната вечер ми заприлича на въдица, беше фотографски триножник, фотоапаратът висеше на едното му рамо. Отново беше обут с гумени, високи до кръста ботуши като онези, които се използват за лов на съомга, главата му беше покрита с платнена шапка, вратът — с вълнен шал, ръцете — с кожени ръкавици, а останалата част от анатомията му — със зелен дъждобран. Видях го да се отдалечава по пътя, да излиза през една врата и да изчезва между хилядолетните дъбове и букове към бог знае каква тайнствена поляна в гората.

[1] Всички доволни (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Свещник (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Музиката на нощта (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Това е всичко, което искам от теб. (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Неофициално (англ.). — Б.пр. ↑

[6] Захаросани кестени (фр.). — Б.пр. ↑

Малко по-късно денят настъпи. Завари ме заспала. Бях успяла най-после да поспя два часа, преди алармата на телефона ми да иззвъни. С огромно усилие се измъкнах от леглото с балдахин, прибрах дрехите и опаковката на кестените, взех си душ, треперейки от студ, върнах праждото Ноланд на стената и като си поех дълбоко дъх, се отправих към трапезарията, където, както се надявах, ме очакваше питателна английска закуска заедно с тайнствения ми домакин.

Нелсън Ноланд ме чакаше на масата, зачетен съсредоточено в огромен вестник, който беше сгънал на четири и въпреки това му беше трудно да се справя с него. Отстрани на масата, върху шкаф от махагон, беше разположен бюфетът за закуска. Състоеше се от няколко сребърни подноса, отрупани с най-различни вкуснотии — бъркани яйца, бекон, кренвирши, картофено пюре, фасул с домати, пушена херинга и пълнени гъби. Ароматът на това кулинарно пиршество се изкачваше по стълбата, излизаше в градината, кръжеше около площадчето и дразнеше стомаха на всички гладни създания в гората.

На противоположната страна, върху идентична мебел, бяха кифлите, препечените филийки, богат избор от компоти и мармалади собствено производство, маслото, сметаната и няколко изящни кани, пълни с портокалов сок.

На масата, пред вестника на Ноланд, бяха поставени чайниците и каните с кафе, порцелановите канички за млякото и кристалните захарници.

Херцог Ноланд седеше с гръб към вратата, с лице към огромния прозорец, гледащ към гората. За момент помислих, че са ми определили най-отдалеченото от домакина ми място, на другия край на чудовищно дългата маса, като в онзи толкова блудкав роман, написан от Франсис Ходжсън Бърнет и озаглавен „Малкият лорд Фаунтлерой“, който толкова успешно беше пренесен на големия екран през 1980 г. с Алек Гинес и Рики Шрьодер в главните роли и който майка ми беше купила на видео и непрекъснато настояваше да го гледаме отново всеки път, когато се събирахме повече от трима братовчеди вкъщи.

„Малкият лорд“ се беше превърнал в истинска класика в семейството ми. Толкова го намразихме, че ни се повръщаше дори само като чуехме музиката в началото на филма. Едно лято го изнесохме от къщи. Докато майка ми си почиваше следобед, брат ми се

промъкна на пръсти в стаята ѝ, открадна касетата, сложи я в една раница и същия ден осемте или десетте братовчеди, които участвахме в заговора, отидохме с колела на хълма, където често се забавлявахме да заравяме съкровища. До руините на една черква, под сянката на единствената стена, която не бе рухнала, измерихме седем стъпки и я погребяхме в земята, покрихме я с камъни и керемиди и се изплюхме върху гроба ѝ.

После ни стана жал за майка ни, която безуспешно търсеше любимия си филм из цялата къща и повтаряше: „Не разбирам, не разбирам, бих се заклела, че беше в това чекмедже“. Сигурно тайно подозираше, че най-вероятният крадец е някой от братовчедите ни.

За щастие масата в Ноланд Тауърс беше подредена по един много по-логичен начин: моята покривка, чиния, прибори, чаши за кафе и вода бяха разположени срещу тези на Ноланд. От внушителното му присъствие ги делеше само метър и половина, колкото беше ширината на масата, а не шестте или седемте метра дължина.

— Добро утро — поздравих стеснително от вратата.

Нелсън Ноланд свали вестника и ме изгледа втренчено. Имаше огромни очи с лешников цвят, високи скули, плътни устни. В продължение на няколко секунди не каза нищо. Навярно се питаше коя бях аз и какво, по дяволите, търсех на вратата на трапезарията му. После явно си спомни причината за присъствието ми там и изражението му се смекчи.

Изправи се, поздрави ме много официално със стискане на ръка и с няколко доста объркани думи, с които ме уведоми, че се радва да ме види, че се надява да съм спала добре, че съжалява, че не е могъл да ме посрещне предната вечер, за което му попречили някои неотложни дела, и че ако обичам, да заповядам на масата и да си сервирам свободно от богатия бюфет.

Трябва да призная, че захаросаните кестени не се бяха оказали достатъчни, за да задоволят нуждите на следпубертетския ми стомах. Бях гладна като вълк и очите ми не се отделяха от бърканите яйца и пресните наденички. Сервирах си солидна порция и седнах срещу Нелсън Ноланд, който ме гледаше развеселено.

— Не бях виждал досега момиче, което да яде с такъв апетит — отбеляза той. — Годеницата ми, Тереза Троти, обикновено хапва

неохотно по една бисквита на закуска. Не се ли страхувате, че ще напълнеете?

— Имам чудесен метаболизъм — отвърнах аз. — Мога да ям индустриални количества и пак ще си остана кльощава като плашило.

— Аз не бих казал плашило — поправи ме той. — Колибри или лястовица би било по-удачно. Поне от естетична гледна точка.

— Благодаря — усмихнах му се аз. — Баща ми обикновено ме сравнява с кремъклийка, нали знаете, онези стари пушки с дълго дуло и...

— Наистина? — прекъсна ме той. — Баща Ви обича ли огнестрелните оръжия?

— Много.

— Аз ги ненавиждам — отсече той.

Замълчах. Спомних си, че задачата, с която бях отишла там, е много деликатна. Не трябваше да застрашавам образа, който исках да представя пред Нелсън Ноланд, с опасни теми като лова, биковете, политиката, религията или парите. След няколко секунди самият Ноланд взе думата:

— Баща ми много обичаше лова — каза тихо той. — Прекарваше дълго време извън къщи, зает с безкрайните си експедиции и сафарита.

— Разбирам — кимнах аз.

И беше вярно. През краткия си живот бях срещала много деца, пренебрегвани от бащите си заради извънмерната им и почти маниакална страст към лова. Тези деца, чувствителни или боязливи по характер, страдаха ужасно, защото бяха неспособни да изпитат удоволствие от хайките и гонките, в които участваха бащите им. В моя случай беше обратното. Понеже бях момиче и растях заобиколена от буйни братовчеди, преследвах баща си като хрътка, за да ме вземе със себе си в планината и много се сърдех, когато не ме предупреждаваше, за да го придружа до укритието му или да му нося раницата.

Разбрах, че Нелсън Ноланд е едно от онези оцетени от лова деца и реших да не се задълбочавам в темата. Той обаче настоя:

— А вие харесвате ли лова?

— По-скоро харесвам природата — отвърнах предпазливо аз. — Обичам мириса на планината, начина, по който сменя цветовете си през сезоните, приятно ми е да наблюдавам животните...

— В това си приличаме — усмихна се той и разбрах, че съм казала нещо удачно. — Орнитологията е моята страст. Това ми е професията — добави той. — Знаехте ли?

— Нямах представа.

— Пиша дисертация за гъскоподобните птици от семейство Патицови, по-конкретно белобузата гъска. Познавате ли този вид?

Познавах го. За щастие.

Баща ми, инженер-агроном, беше — по всеобщо мнение — един от най-добрите познавачи на дивата природа и истински естествоизпитател от ХХ век. И ме бе научил да различавам стотици видове птици, бозайници, влечуги, насекоми, треви, цветя и дървета. Чрез някаква необяснима осмоза, може би защото толкова пъти го бях придружавала в планината, се бях превърнала в нещо подобно на специалист по биология.

— Разбира се — потвърдих аз, сякаш ме беше попитал за някоя марка парфюм. — Белобузата гъска е прекрасна птица. Прекарва летата в Гренландия, а зимите в Англия, има черна шия и бяла глава. Оттам идва името ѝ.

Ноланд ококори очи като плочи.

— Наистина ли се интересувате от тези неща?

— Доста — отвърнах.

От този момент стана чудо. Пред изумените ми очи моят домакин се превърна във въодушевен оратор. Разказа ми за голямата си страст към света на птиците, най-вече прелетните и по-конкретно семейство Патицови: патици, гъски, лебеди, пуйки, нирци и разбира се, белобузите гъски, които според него бяха най-красивите и интересни създания на планетата.

Докато траеше изложението му, аз трескаво поглъщах яйца и наденички, препечени филийки с масло и мармалад, кифли със сметана, тарталети с праскови и сироп и шепи сушени плодове. След петнайсетина минути Ноланд прекъсна речта си, за да ме попита дали съм приключила със закуската и дали искам да го придружа до библиотеката, където с удоволствие щял да ми покаже колекцията си от илюстрирани албуми.

Помоли ме да го наричам Нелсън, защото двамата сме споделяли обща страст към гъските и следователно сме част от отбраната група щастливци, притежаващи достатъчно чувствителност, за да оценят

красотата на природата. Че сме като брат и сестра и че при това положение може да се откаже от обръщението *his lordship*^[1], което му се полагало по рождение. Той, от своя страна, стига да съм съгласна, също щял да се обръща към мен с малкото ми име.

Отвърнах му, че малкото ми име ми се струва най-естественото нещо на света; че никой досега не ме е наричал по друг начин (с изключение на дядо ми по бащина линия, който ме наричаше Пипи Дългото чорапче; на дядо ми по майчина линия, който ме наричаше Чинита; на баща ми, който ме наричаше Пити-Пити и на чичо ми Маноло, който ме наричаше Роти).

Усмихна се. И от двете страни на устата му се появиха много привлекателни трапчинки. Закачливи, бих казала.

Стана от масата и ме поведе към библиотеката.

— Вкъщи имаме две библиотеки — обясни ми той. — Или две стаи, ако така предпочиташ. В западното крило са книгите и картите на баща ми. Всички са с обща тематика: география, картография, алпинизъм, мореплаване и неизбежните биографии и пътеписи. В източното крило, където отиваме, съм събрал моите. Най-последно успях да съставя списък и да подредя в логичен ред хилядите томове, които купих през последните години в Оксфорд. Превърнах се в най-големия ползвател на Бодлиевата библиотека... — Той отново се усмихна. — ... и в най-досадния човек в отдела на извадените от каталога книги.

По пътя ни към „Нелсъновата“ библиотека прекосихме няколко салона, пищно декорирани със старинни мебели, красиви килими, гоблени и картини, с богати орнаменти на таваните, с лампи от планински кристал, огромни камини и широки прозорци, покрити с кадифени завеси. Възползвах се от случая, за да се опитам да измъкна някаква информация за репортажа си.

— Колко години прекара в Оксфорд? — попитах го аз.

— Седем — отвърна той, без да ме погледне, съсредоточил вниманието си в лабиринта от коридори и стаи. — Три като студент и четири като преподавател.

— В кампуса?

— Да. — Спря в подножието на елегантна дървена стълба, която водеше към втория етаж. Погали замислено парапета. — Мисля, че ако баща ми не беше умрял, още щях да бъда там. — Въздъхна или поне

така ми се стори. — Но винаги съм знаел, че ще дойде ден, в който ще трябва да поема отговорността за всичко това.

— Би било интересно да посетим университета — подхвърлих аз. — Да ми опишеш как е минавал денят ти. Да ме запознаеш с колегите си от департамента, да ми покажеш мястото, където си живял...

— Мислиш ли, че е важно за репортажа?

— Разбира се. Ще ми помогне много, за да добия представа за личността ти. Искам да кажа — поправих се аз — за контекста на историята.

Замълча и се замисли. Обърна се към мен и отново ме прониза изпитателно с лешниковите си очи.

— Ще отидем утре следобед. Днес имаме много неща, които трябва да видиш — библиотеката, фермата, нивите, планината... Ако наистина се интересуваш от белобузата гъска, за мен ще бъде удоволствие да ме придружиш тази вечер до обсерваторията ми в лагуната. Както знаеш, белобузата гъска само минава през тези географски ширини. Предпочита да се установи по на юг, в пасищата на Саутхамптън, Плимут и Бат. Но ако успеем да я засечем, възможно е да присъстваме на прекрасната гледка на ято белобузи гъски в полет. Или пък може да решат да кацнат в лагуната, пред биноклите ни. Носиш ли бинокъл?

— Да си призная, не.

— Няма значение — каза той. — Има достатъчно в ловния павилион. А гумени ботуши?

— Също не.

Той ме изгледа учудено. Явно смяташе, че никой разумен човек не би трябвало да тръгва на път без бинокъл и гумени ботуши. Този мой пропуск обаче не представляваше проблем за Нелсън Ноланд, както можах да установя същия следобед, когато намерих върху леглото си пълен орнитоложки екип: високи ботуши, дъждобран, непромокаема шапка, бинокъл и дори сгъваемо столче, като онова, което той носеше предната вечер увесено на рамото му.

След като вървахме доста време из лабиринтите на двореца, най-после застанахме пред огромната врата на библиотеката. И двамата дишахме учестено. От вълнението или от ходенето, или от храносмилането на обилната закуска. Когато домакинът ми най-после

отвори вратата, признавам, че ми се зави свят. Мястото беше досущ като пещерата на Али Баба или като кървавата стая, в която Синята брада е режел жертвите си, само че тук съкровището беше от друго естество.

Нелсън Ноланд също стоеше запленил пред колекцията си от книги, класифицирани с математическа прецизност по размери, цветове, дати, автори и бог знае по какви други неведоми критерии. Имаше хиляди томове, разположени на четирите огромни стени на две нива (до втория етаж се стигаше по една подвижна стълба, инсталирана върху релси, които обикаляха целия периметър), както и внушителна експозиция на снимки, отпечатани в голям формат, покрити със стъкло и разположени стратегически между книгите и над рафтовете.

Първият въпрос, който си зададох, беше кой, по дяволите, се грижи за чистотата на това светилище. Добре че не го изрекох на глас, защото самият Ноланд отговори на него — смръщвайки вежди, той се приближи до една от снимките, огледа я внимателно, откри, че по стъклото има нещо като отпечатък от пръст, и леко ядосан, извади кърпичка от горния джоб на туиденото си сако и започна да търка усърдно невидимото петно.

Господи, помислих си, този млад и невероятно привлекателен мъж е напълно смахнат. Лично той се грижеше да поддържа библиотеката асептична като операционна зала, студена като гробница и чиста от всякаква прашилка. Опитах се да пресметна наум колко ли часа посвещава на тази своя мания и той отново ме изпревари:

— Тук прекарвам по-голямата част от времето си.

Въпреки зараждащата се в мен тревога — започвах да си мисля, че се намирам сама в замък с един обесивен маниак — признавам, че душевното ми състояние в онзи момент беше на пълно изумление. Вероятно това се беше изписало на лицето ми, защото Ноланд, пронизвайки ме със същия поглед на граблива птица, с който преди малко беше открил отпечатъка от пръст, ме попита дали съм добре, защото съм била пребледняла и той се опасяваше, че съм получила стомашно неразположение. „Портокаловият сок трябва да се приема винаги преди и никога след млякото“ — предупреди ме той.

Седнах в едно доста удобно кресло, от което цялата библиотека се разкриваше в перспектива.

— Добре съм — успокоих го. — Просто съм впечатлена. Това място е умопомрачително.

Не прие дословно забележката ми. Точно обратното, по-скоро го разбра като комплимент и това му даде повод да се впусне в най-подробно описание на колекцията си, което продължи повече от два часа, без прекъсване.

Освен тежките като олово енциклопедии, суховатите трактати по зоология, многобройните научни публикации по най-различни въпроси, които може да хрумнат на човек, или хилядите биографии, които са издадени за основателите на естествената история, имаше стотици илюстрирани албуми. Най-старите от тях бяха с литографии, предшестващи теорията за еволюцията на видовете, а най-съвременните — със снимки с висока разделителност, подобни на онези, които правеше самият Ноланд с новичкия си фотоапарат „Канон ЕОС“ и сам проявяваше в една тъмна стаичка в ловния павилион, използван по времето на баща му за съхранение на пушките.

— Много бих искала да посетя този прословут ловен павилион — въздъхнах аз.

Той се съгласи, леко объркан. Отчасти защото трябваше да напусне бърлогата си и отчасти защото — така предположих — смяташе онова място за владение на стария херцог и съперник на чувствата му в бащиното сърце.

[1] Ваша светлост (англ.). — Б.пр. ↑

Валеше като из ведро, дъждът се лееше, като че небето се беше продънило. Ловният павилион се намираше на твърде късо разстояние от къщата, за да отидем с ленд роувъра, и на достатъчно дълго, за да се измокрим до кости, и точно това ни се случи на Нелсън и мен през онези две-три минути, през които бяхме изложени на стихията. Водата ни удряше косо, тласкана от ураганен вятър, който едновременно духаше от север и юг, от изток и запад. Най-после се добрахме до сградата в стил рококо. Беше почти точна реплика на прочутия малък дворец, построен по заповед на император Карл VII за любимата му съпруга Мария Амалия Австрийска в околностите на Нимфенбург, който аз тутакси разпознах, защото наскоро беше публикуван в списанието ни заедно с Тадж Махал, Малкия Трианон в парка на Версай, Лястовиче гнездо и кулата на Джилио, а текстът под тях гласеше: „Архитектурни капризи, построени от любов“. Бяхме толкова мокри и ни беше толкова студено, че запалихме огромната камина в салона, за да се стоплим.

Вътрешността на павилиона беше удобна и уютна. Нямаше нищо общо с оригиналния проект на Франсоа дьо Кювилие, а беше по-скоро декорирана в стил Кара.

Тогаваш си дадох сметка — и тази мисъл ме прониза като мълния — че това е бил всъщност неин каприз, на Кара, и че много вероятно Нелсън никак да не е бил щастлив от издигането на този „паметник на екстравагантността на мащехата му“ в гората — неговата гора, с последвалата сеч на стогодишни дъбове — неговите дъбове.

— Откога датира сградата? — попитах аз доста безсърдечно, признавам.

— Всъщност — прокашля се той — я завършиха преди по-малко от две години. Беше подарък от баща ми за последната му съпруга.

Аха! Подозренията ми се потвърждаваха. Беше ми забавно да почовъркам още малко в раната.

— Имаш предвид Кара?

Нелсън застана нащрек. Сякаш внезапно си спомни, че аз не съм на светско посещение, а на нещо като работна среща. И че идеята да извади на показ интимния си живот в един обширен репортаж първоначално е предложена от мащехата му.

Също така беше вярно, че той никога не би се поддал на подобно мъчение, ако не е била настойчивостта на Тереза, годеницата му, на

която — очевидно заради италианската ѝ кръв — идеята се е сторила превъзходна. Двете италианки сигурно са се срещнали и сред смехове и викове са планирали какви тоалети и аксесоари ще носи годеницата, кой ще ѝ направи прическата и дали ще бъде уместно да се снима на кон, все едно че отива на лов, или по-добре да се разхожда в каляска пред двореца като принцеса от приказките.

В крайна сметка, казах си, Ноланд-син и Ноланд-баща имаха една и съща слабост — отстъпваха без битка пред желанията на любимата жена. Романтично, фантастично, но непрактично и доста разоряващо. В салона, над камината, беше окачен внушителният маслен портрет на Кара — ценната картина, която Нелсън бе получил в замяна на присъствието си на онзи прием, на който се бе запознал с Тереза Троти.

За съжаление, от този момент до края на изтощителния ден, през който обикаляхме имението под дъжда, Нелсън се държа резервирано и предпазливо, защото осъзна, че аз съм част от заговора, че по въпроса за репортажа съм на страната на Кара и Тереза и следователно всичко, което правеше или говореше в мое присъствие, можеше да бъде използвано срещу него.

Докато обядвахме сами в ледената трапезария, разговаряхме за компоти и мармалади и за тяхното приготвяне, защото следващият етап от програмата, която бе подготвил за мен, беше да ме заведе в малкия цех, където се произвеждаха прочутите биопродукти на Ноланд Тауърс.

Със съжаление трябва да призная, че това посещение ме отегчи до смърт, защото мястото беше една неуютна индустриална кухня, където дузина работници с бели престилки приготвяха смесите и вършеха измерванията механично, без желание, нито въодушевление. „Процесът винаги е един и същи, госпожице — обясни ми най-демотивираният от всички. — Тук е плодът, тук — захарта, коректорът на киселинността, консервантът.“

Слава богу, че през октомври на британските острови се стъмва рано. Малко преди четири Нелсън, видимо нетърпелив, сложи край на „обиколката“, сбогува се със служителите си с обещанието, че ще ги посещава по-често, и с един скок се намести пред волана на ленд роувъра, като, трябва да призная, преди това ми отвори кавалерски вратата.

— Чака ли ни някой в двореца? — попитах аз, заинтригувана от тази припряност.

— Време е за белобузите гъски! — отвърна ми той.

Кръвта се беше върнала във вените му, светлината — в очите, животът — в тялото. Нещо подобно ми се случваше на мен, когато слушах музиката на „Туин Пийкс“ и гледах как текат заглавните надписи. Така де, всеки човек си има някаква страст.

— Колко вълнуващо! — казах аз искрено, завладяна от въодушевлението му.

— Да. Не бих го пропуснал за нищо на света.

Бях придружавала баща ми в няколко причаквания на глиган. Знаех много добре за какво ставаше дума.

Техниката на причакването на дивото прасе се състои в следното: избираш си нощ с пълнолуние и едно дърво — обикновено някой листат дъб или бук — изкатерваш се по него, въоръжен с всичко необходимо: пушка, патрони, фенер и прочее, и прекарваш няколко часа в мълчание, седнал на някой клон, в очакване отдолу да мине глиган. Теренът предварително се подготвя по следния начин: в продължение на две-три седмици преди въпросната нощ около дървото се разпръсква чувал с царевича и се изсипва тенекия с бензин в малка дупка или „вана“ близо до дънера. Предполага се, че глиганът, животно с навици, ще придобие привичката да се въргаля във вонящата дупка, включително да я превърне в място за почивка. И ако ловецът има достатъчно късмет и търпение, ще убие плячката си — предумишлено и под прикритието на нощта.

Когато бях малка, тази практика ми се струваше изключително вълнуваща, но с времето започна да омръзва и на двама ни. В крайна сметка баща ми реши, че е коварна и подла, а аз — че е изтощителна и неудобна. Накрая двамата се спряхме на други видове лов, които бяха в по-голямо съзвучие с истинската ни страст — откритите пространства, и предпочетохме издебването или вдигането на дивеча, като изминавахме километри през хълмове и долини.

Нелсън ме чакаше нетърпеливо в подножието на стълбището. Беше с онези фантастични панталони за риболов, високи над кръста и захванати за раменете с кожени каишки, с дъждобран и непромокаема шапка „Барбур“. Приличаше на човек оркестър, нарамил всичките си

принадлежности наведнъж — фотоапарата, триножника, чантите, столчето...

Моят вид не беше много по-различен от неговия. И аз бях обута с огромни гумени ботуши и пременена с дъждобрана, който бях намерила върху леглото.

Почти без да разменим дума, се качихме в ленд роувъра и навлязохме в гората по един черен път. После вървахме доста време сред влагата, стъпвайки по шумата с гумените си ботуши, и се приближихме едва ли не на пръсти до една лагуна, която се намираще на няколко метра под мястото, на което стояхме.

На брега имаше три-четири патици.

— Това са зеленоглави патици — осведоми ме той, сякаш не знаех това.

Познавах чудесно зеленоглавата патица, която е често срещан вид в Испания. На крилата си има две сини ивици. Перата на мъжката патица са ярки, особено тези на главата, които са с блестящ изумруденозелен цвят. Женската е по-безцветна, кафеникава и доста безлична.

— Сега е сезонът на чифтосването — каза той. — Затова са по двойки.

Знаех, освен това можех и да му разкажа, че мъжките зеленоглави патици са жадни за секс изнасилвачи на женските, включително и от други видове, развратни и непридирчиви при съвкупяване. Не знам защо предпочетох да запазя тази информация за себе си. Само кимнах утвърдително и застанах нащрек, в случай че Нелсън Ноланд поиска видеокамерата, която предложих да мунося, за да облекча малко товара му.

Посочи ми с фенера малко убежище от два квадратни метра, направено от тръстика, скрито сред бурените и за щастие с покрив от слама, който поне щеше да ни предпази от вятъра и дъжда.

Двамата криво-ляво се настанихме в тясното пространство. Разгънахме столчетата си и зачакахме появата на белобузите патици.

Не знам какво беше. Дали неизбежната близост с херцог Ноланд, мирисът на поле и дъжд, който, бог знае защо, идентифицирах с него, тъмнината, която ни обгръщаше, напрегнатостта на всеки мускул на тялото му, включително на челюстта, втренченият му поглед, смръщеното чело, плътните устни, които той от време на време

навлажняваше с езика си, разрошената мокра коса, силните ръце, с които държеше бинокъла.

Или може би вълнуващото чувство, че съм в това убежище с един непознат, за когото вече си съставях горе-долу следното мнение: „Самотно момче, жадно за обич, което расте далече от дома си, изоставено на съдбата си от пристрастен към адреналина баща, изгражда броня около крехкото си сърце, за да не може никой да открие колко е лесно ранимо, развива болезнена страст към птиците, посвещава им всеки момент, всяка мисъл, всяко вдишване и се оставя да бъде прелъстен от красива жена, която му е безразлична“. Последното ми изглеждаше очевидно, защото Нелсън беше споменал само веднъж Тереза Троти, докато бяхме заедно, не ѝ се беше обадил по телефона, нито си беше спомнил за нея. Нямахте нито една нейна снимка в къщата, нито една забравена вещ, например кърпичка, книга или ръкавици.

Усетих, че краката ми изведнъж олекват, че тялото ми се отпуска и омеква, че мислите ми се освобождават и кръжат неспокойно из тясното убежище.

Казват, че химията действа спонтанно, без да можем да контролираме бъркотията, която сърцето предизвиква в ума ни. Ах, какво желание изпитвах да целуна Нелсън, да пъхна пръсти в разрошената му коса, да усетя допира на тялото му до моето!

Помислих си, че ще имам тема за разговор със сестра ми за седмици наред. Това внезапно привличане, което изпитах към херцог Ноланд, беше най-недопустимото, неуместно, дръзко, неочаквано, опасно, комично, гротескно и абсурдно нещо, което някога ми се бе случвало. В тишината се чуваха ритмичното ни дишане, шумоленето на вятъра сред дърветата и от време на време далечното крякане на дивите патици.

— Студено ли ти е? — попита ме внезапно той с шепот, в който се усещаше загриженост.

— Не — отвърнах. — По-скоро ми е топло.

— Странно — отбеляза той. — Навън сигурно е много студено и въпреки това...

Двамата едновременно се понаместихме на сгъваемите столчета, сякаш търсехме да заемем поза, която да приляга по-добре на професионалните ни отношения. Тишината се върна, тъмнината се

сгъсти. Напрежението отново стегна всяка фибра от тялото му и той отново вдигна бинокъла към очите си.

Колко глупаво се почувствах в този момент! За малко щях да се издам, да протегна ръка и да я поставя върху неговата или да му подсказва, че топлината в заслона се дължи на пожара, избухнал в гърлото ми. Преглътнах. Поех си дълбоко дъх. Допрях с пръсти слепоочията си.

— Ще изляза малко на въздух — прошепнах в ухото му. — Няма да вдигам шум.

Той се разтревожи, подаде ми ръка, за да се изправя.

— Трепериш.

— От вълнението е... заради белобузите гъски, нали знаеш.

Останах навън две-три минути, опряна на дънера на едно дърво, докато си възвърнах нормалния пулс и дишането. Когато се върнах в заслона, заварих го да се занимава с фотоапарата си, с триножника, със светкавицата последно поколение.

Опасността бе преминала.

Тъкмо нагласяхме обективи и подготвихме ленти, когато ни се стори, че в далечината се надига някакъв шепот, като жужене на рояк.

Нелсън стисна ръката ми със силните си пръсти.

— Белобузите гъски! — възкликна той и усетих как сърцето му заби силно и тялото му се напрегна.

Помоли ме аз да се погрижа за видеото, той предпочитал фотографията. Познавах много добре тази камера „Панасоник JTS25-4 1992 Олимпик Геймс“, защото бяха подарили същата на брат ми за рождения му ден и цяло лято снимахме какви ли не глупости с братовчедите. Не беше много голяма, управляваше се лесно с една ръка, имаше дигитален *zoom*^[1] и вграден микрофон. Задачата ми беше лесна.

За няколко секунди, в които двамата с Нелсън почти не дишахме, жуженето се засили и се превърна в оглушителен шум от плясък на крила и крякане. Видяхме да се появява ятото — над сто екземпляра, армия от гъски в миграция.

Нелсън повтаряше през зъби, като мантра, фразата, която остана записана на видеото: „Това е чудо. Това е чудо. Това е чудо“. Самото видео, разбира се, излезе разфокусирано, неясно и размазано, защото от нерви забравих да използвам триножника, а и светлината на

светкавицата от неговия фотоапарат се оказа недостатъчна, за да освети сцената.

— Тези птици пътуват от много дни — развълнува се той. — Идват от Свалбард, Нова земя, Вайгач и Колгуев, островчета в Северния ледовит океан, на изток от Гренландия, където създават потомство през лятото. Гнездят високо по скалите в морето, на стотина метра височина, а когато малките се излюпят, само след няколко дни се хвърлят от гнездото в морето, макар още да не умеят да летят. Падането е самоубийствено, стряскащо, ужасяващо. Успях да направя великолепни снимки на едно птиче в момента, в който се удря жестоко в издатината на една скала и противно на всякаква логика, оцелява, но мигове след това е разкъсано от полярна мечка.

— Какъв ужас!

— Природата понякога е жестока, в това е и нейната красота.

Ръцете ми трепереха от вълнение. Въодушевляването на херцог Ноланд се оказваше заразително. Понякога дори забравях да си поема въздух, за да дишам.

Белобузите гъски кацнаха в лагуната, вдигайки адски шум. Зеленоглавите патици разпериха криле и избягаха, за да потърсят по-спокойно място за спане. Както вече подозирах, прекарахме безсънна нощ, наблюдавайки белобузите гъски, които бог беше облякъл празнично и ги бе превърнал в най-елегантните и смели птици на сътворението. Докато потвърждаваше теорията си, че това е истинско чудо, Нелсън от време на време ми се усмихваше, стискаше ръката ми, разказваше ми истории от пътешествията си в Северна Европа, където бе отишъл да търси белобузи гъски, чапли и корморани.

В онази нощ на пълнолуние говорихме само за патици, но неговото детинско въодушевляване, радостта от осъществената мечта, възторгът, удовлетворението му ми показаха истинската природа на херцог Ноланд; пламенният, възторжен, поривист и страстен Ноланд.

— Идвам при лагуната от седемнайсет дни — призна ми той, когато, вече призори, белобузите гъски разпериха отново криле и изчезнаха на хоризонта. — Бях готов да се откажа, но ти се появи и чудото стана. Донесе ми късмет, приятелко.

[1] Променливо фокусно разстояние (англ.). — Б.пр. ↑

Минаваше седем часът — осем в Испания — когато се върнахме в двореца. Нелсън беше все така възбуден и явно не му се спеше, но аз — както вече казах, способна съм да спя права, стига да не съм гладна или да не ми е студено — вече започвах да изпитвам опустошителните последствия от безсънната нощ. Леко треперех, очите ми смъдяха и главата ми се въртеше, сякаш бях на кораб и приближаваше буря.

Една прислужница от двореца ни отвори вратата. Беше бледа.

— Госпожице — каза тя загрижено — явно нещо се е случило в дома ви. Сестра ви се обади вече три пъти тази сутрин и питаше за вас.

— Сестра ми?

— В седем без петнайсет, в седем и в седем и петнайсет.

— Да — отвърнах спокойно аз. — И вероятно ще продължи да звъни на всеки петнайсет минути, докато успее да говори с мен.

— Надявам се да не са лоши новини — окуражи ме Нелсън, като ме потупа по гърба.

Успокоих и двамата. Обясних им, че комуникациите със сестра ми винаги са били такива: извънредно спешни. Но че няма никакъв повод за тревога, а по-скоро трябва да се молим на бога инженерите на „Моторола“ да открият по-скоро формулата, чрез която откритието на мобилната телефония да стане достъпно за широката публика. „Ще дойде ден, в който ще носим телефон в часовника си, ще видиш“ — често пророкуваше сестра ми. За момента разполагахме с един грамаден и неудобен апарат, който бяха инсталирали в колата на баща ми, за да може да говори с офиса на отиване и на връщане от тенис. Беше голям колкото тухла и имаше дълга антена.

И нито един катаджия никога не го спря и не го глоби. На първо място, защото не беше забранено да говориш, когато шофираш — приемаше се за даденост, че човешкото същество е способно да върши двете дейности едновременно, и на второ място, защото щом някой приемаше обаждане в колата си, то сигурно е толкова важно, колкото и обажданията, които приемаше финансовият магнат Гордън Геко, когато слизаше от хеликоптера си на Уолстрийт.

Имахме също факс. Баба ми го беше поръчала на един от племенниците си в Кадис, който често пътуваше до Сеута. Служеше ни само да се свържем с печатницата, защото по онова време никой от приятелите и познатите ни нямаше такъв апарат. Имахме също телефонен секретар, който не знаехме как да използваме и който

записваше частните ни разговори, а после ги повтаряше като папагал на първия човек, който звъннаше вкъщи.

Семейството ни беше отворено за технологичните новости, но още бяхме далече от постигане на съвършенството.

Нелсън ми каза, че ще прекара остатъка от сутринта в тъмната стаичка на павилиона, за да промие снимките, защото знаел, че няма да може да мигне, докато не свърши тази работа. Увери ме обаче, че точно в един, след като хапнем по сандвич, ще отидем в Оксфорд, както ми бе обещал предния ден, а аз ще мога да се върна в Лондон следобеда, точно навреме, за да хвана полета в девет, както беше предвидено. Щяхме да разполагаме с три-четири часа за посещението на университета. Градът бил малък и двамата сме го познавали добре, така че времето било напълно достатъчно.

Не се преоблече. Не закуси с мен.

Икономът се появи в трапезарията с телефонния апарат в ръка, като влачеше дългия кабел, и ме уведоми, че сестра ми отново се е обадила. Била на апарата. Беше седем и половина.

— Къде по дяволите беше? — възкликна тя.

Наложи се да ѝ разкажа най-обстойно, до най-малките подробности, случилото се в часовете преди обаждането ѝ. От време на време икономът надничаше от вратата, за да се увери, че още говорим, свиваше рамене, вдигаше очи към небето и се връщаше в кухнята, мърморейки. Докато говорехме, аз изядох огромна порция яйца по бенедиктински със сланина, изпих чаша портокалов сок, сладък като мед, и изгълтах половин дузина препечени филии бял хляб, намазани със солено масло и с мармалад от праскови.

Когато стигнах до нощта с белобузите гъски и ѝ признах за внезапното физическо привличане, което бях изпитала към херцог Ноланд и което замалко да направи на пух и прах реномето ми на здравомислещ и отговорен човек, сестра ми нададе вик.

— Да не си луда, какво ти става! — скара ми се тя. — Това е първата важна работа в живота ти, имаш възможност да докажеш на татко и на всички нас, че можеш да направиш сама този репортаж, без помощ, а ти точиш лиги по този надут пуяк, който, ако не си забравила, освен всичко си има годеница. Нещо повече. Тя е на път.

— Как така е на път?

— Каза ми го бърбата прислужница от миналия път. Тя вдигна телефона и понеже теб никаква те нямаше, двете си поговорихме — обясни ми тя. — Тереза Троти пристига тази вечер в двореца от Милано.

— Нелсън знае ли?

— Откъде да знам. Той нищо ли не ти е казал?

— Не.

Сигурно това кратко „не“ е прозвучало много тъжно, защото сестра ми, която е душичка и както вече казах, притежава силно развита емоционална интелигентност, се разтревожи за мен и за това колко лесно можеше да разбият сърцето ми. Изпадна в ярост, развика се, че херцог Ноланд се е оказал невероятен безсрамник.

— Свалял те е, макар да е знаел, че годеницата му пристига! Завел те е в онзи тъмен заслон, опитал се е да се възползва от теб!

— Но какво говориш? Не беше така! — Искях да я успокоя, но вместо това тя се разгорещаваше още повече.

— А ти отгоре на всичко го защитаваш!

Лошото беше, че тези безумни предположения на сестра ми доста ми допадаха. Дълбоко в себе си, без да си давам сметка, тя подхранваше надеждите ми. *Наистина ли херцог Ноланд се бе опитал да ме прелъсти, като ме бе завел в онзи заслон?* — питах се аз. *Може би* — отвърнах си аз, в крайна сметка той беше английски аристократ и знае ли човек какво правят английските аристократи, за да прелъстяват хората.

Когато затворих телефона след този сюрреалистичен разговор, преживените вълнения през отминалата нощ си казаха думата. Качих се в стаята си замаяна, сънлива, обърквана, развълнувана и обсебена от лешниковите очи на Нелсън Ноланд. Мисля, че го сънувах; че се целувахме страстно в заслона, докато ято белобузи гъски пресичаше синьото небе.

Най-логичното би било да попитам Нелсън за предстоящото пристигане на Тереза Троти ди Висконти в Ноланд Тауърс. Когато обаче го видях отново да ме чака в подножието на стълбата, този път облечен като джентълмен, с вратовръзка на райета и лоден, готов да предприеме обещаното пътуване до Оксфорд, от съзнанието ми се изтри дори самото съществуване на богатата италианка, чиято слава — не на Ноланд, защото никой в Испания не познаваше херцога —

придаваше истинска стойност на репортажа ми. Така че се сбогувах с Ноланд Тауърс, с иконома му, с прислужниците, с дългите коридори и високите тавани, с алеите между дъбовете, с лагуната, с горите му, със сладките мармалади и потеглих към града на старите колежи с взетата под наем кола след ленд роувъра на Нелсън.

Признавам, че ме обхвана носталгия, когато пред погледа ми изникнаха поляните и първите сгради в кампуса. През лятото, докато голямата част от британските студенти прекарваха ваканцията си „на континента“, много млади американци и европейци като мен заемаха опразнените от тях гнезда, тайните им места, ресторантите, пълбовете, настланите с камъни улици и дори пейките в черквите, където през юли и август се провежда фестивал на класическата музика и беше невероятно изживяване да слушаш музиката на Моцарт или Вивалди, изпълнявана от най-прочутите оркестри в Англия, във внушителните храмове.

Също се организираха концерти на открито, на обширните зелени поляни, които обграждаха Модлин Колидж, и беше традиция да седиш на тревата, да ядеш ягоди със сметана и да пиеш шампанско, докато звучи Канон в ре мажор на Пахелбел.

Нелсън Ноланд обаче ми показва един различен Оксфорд — по-автентичен и по-неспокоен от този, който аз смятах, че познавам толкова добре.

За един млад преподавател по зоология университетът беше истинско бойно поле.

В апартамента му в Хартфорд Колидж сега живееше друг преподавател, който беше много любезен и се зарадва да поздрави херцог Ноланд, дори ни позволи да посетим бърлогата му, въпреки „безпорядъка“ и въпреки че бяхме отишли без предупреждение. Състоеше се от всекидневна, претъпкана с книги, и спалня с едно легло и два прозореца, които гледаха към тъмна уличка.

— Преди няколко месеца снимаха шпионски филм в уличката долу — каза ми Нелсън. — Дойде един прочут актьор от Холивуд.

— Том Круз?

— Същият! — възкликна той. — Предизвика голяма бъркотия. Две от студентките ми бяха арестувани от полицията.

— С какво обвинение?

— Нарушаване на общественото спокойствие.

— Така си и мислех.

Обиколихме сградата на колежа сред глъчта на студентите, сред падащия здрач на есенния следобед, сред носталгията, която двамата с Нелсън изпитвахме, и характерната миризма на лак за дърво, която прониква навсякъде. Разказа ми за вътрешните вражди, за борбата за власт между преподавателите, за подлите номера и коварства; за неприятната страна на университетския живот, която остава скрита за непосветените.

Посетихме столовата и библиотеката, прекосихме живописния каменен мост над тихата улица и се възхитихме на бръшляна, пълзящ по вековните стени, който сега беше обагрен в яркочервено.

Имахме среща с директора на колежа, Тимоти Картър, в преподавателската стая, където щяхме да пием чай. Той вече ни чакаше там, удобно настанен на един диван срещу запалената камина.

Стана и ни поздрави сдържано, но любезно. Може би съзнаваше, че Нелсън вече не е просто един от най-младите преподаватели в колежа му и че сега се намира пред уважаемия херцог Ноланд.

— Липсват на студентите си — увери го той. — Научиха, че ще дойдете да пиете чай, и са ви подготвили изненада.

От прозорците, които гледаха към вътрешния двор на сградата, видяхме да се приближава група момчета и момичета, които носеха бутилки шампанско и пластмасови чаши. Пред удивените ми очи отвякоха Нелсън и го отведоха, побутвайки го, далече от погледа ми. Пееха купонджийски песни, а един от тях се беше маскирал като птица, с човка и криле, които размахваше, сякаш се готвеше да отлети.

— Надявам се да не го напият много — въздъхна „принципалът“. — Мистър Ноланд не носи много на алкохол.

И така, с господин Картър останахме сами пред запалената камина и чаша чай. Възползвах се от момента и подложих на изкусен разпит добрия човечец, който, без да се усети, сякаш думите сами излизаха от устата му, потвърди много от заключенията, до които бях стигнала сама през последните дни.

— Както казвате, Нелсън наистина беше и още е самотно момче. Баща му, последният херцог Ноланд, посвети живота си на алпинизма, спелеологията и изследването на негостоприемни земи. Не се задържаше дълго при семейството си. Майка му също не беше твърде майчински настроена. Когато почина, Нелсън беше на десет години,

пет от които бе прекарал в пансиона. Приятелки? Не знам да е имал сериозна връзка. Излизаше с различни момичета, докато живееше в Оксфорд, но не ми е представил официално нито едно от тях. Студентките обаче бяха луди по него. Всяка година поне една му се обясняваше в любов, било с писмо, било като хвърляше камъчета по прозореца му, а веднъж...

— Да?

— Имахме един много неудобен случай. — Той се прокашля. — С едно момиче, което се промъкнало в стаята му и... но той се държал като джентълмен, помолил я да се облече и да си тръгне, без да вдига скандал, за да не нарани чувствата ѝ.

Спомних си сцената в „Индиана Джоунс“, в която студентките в университета „Бърнет“ изписваха думата „любов“ на клепачите си и съблазнително пърхаха с мигли, когато влизаше привлекателният преподавател по археология. И изпитах необяснима ревност.

Аз, която се намирах там в качеството си на репортер, не можех да прогоня от ума си образа на студентката, пъхнала се гола в леглото му, нито можех да издържам повече, без да знам къде го бяха отвели онези безразсъдни създания, дегизирани като птици. Върна се след половин час, който ми се стори цяла вечност. Имаше бели пера навсякъде по себе си: заплетени в косата, закачени на дрехите, надничаци от чорапите и джобовете, сякаш беше участвал в бой с възглавници. Приличаше на кукла, която са подхвърляли на някой селски празник.

— Интересен ли беше разговорът с ректора? — попита той, когато най-после излязохме от преподавателската стая.

— Много — отвърнах аз. — Говорихме най-вече за работата ти в департамента по зоология и за дисертацията ти за гъскоподобните птици. Знаеше ли, че има вероятност университетското издателство да я публикува?

Вече си тръгнахме, когато Нелсън забеляза, че параклисът свети. Заведе ме там, като ме побутваше, отвори предпазливо вратата и когато установи, че сме сами, посочи ми старото пиано отстрани. Седнахме на малката пейка, притиснати един до друг Нелсън вдигна капака, почисти праха с ръкава на сакото си и засвири.

— Не ми беше казал, че свириш на пиано.

— Не съм ти казал много неща за себе си — усмихна се той, докато натискаше клавишите. — Едва ли ще можеш да разкажеш за тях само в един репортаж.

Беше удивителен изпълнител на джаз. Пръстите му се движеха с лекота, а цялото му тяло отмерваше ритъма на една известна песен на Арета Франклин.

Не искам да се хваля, но винаги съм пеела много добре. Когато бях седемгодишна, ме избраха да играя Ани в едноименния мюзикъл по случай края на учебната година, и оттогава приех, без фалшива скромност, положението си на дете чудо. Веднъж в Париж вдигнах цялата публика на крака в едно караоке заради великолепното ми изпълнение на „Пурпурен дъжд“ на Принс, а в друг случай...

Работата е там, че не мога да се сдържа да не пея, когато някой свири на пиано. По-силно е от мен. В това съм се метнала на майка си. Така че онзи следобед заедно с Нелсън Ноланд изпяхме *Oh me, oh tu*^[1] с пълно гърло в параклиса на колежа му и накрая, след много викане, след много *oh* и много *tu* бях признала на Нелсън, че по негова вина съм се превърнала в глупачка, че съм откачена и че за да го разсмея, съм готова да стана за посмешище (поне това се пееше в песента).

Когато свърши да свири, той ме погледна замислено. Пое си дъх, усмихна се, започна едно изречение: „Ти си...“, но тогава се опомни, разтърси глава и от нея паднаха две бели пера, които бяха останали заплетени в косата му. После каза тихо:

— Да тръгваме. Преди да си заминеш, трябва да видиш „Търф“.

Вече го познавах. Това е най-старият пъб в Оксфорд, неизбежна дестинация за чуждестранните студенти; първото място, където те водят веднага щом стъпиш в града. Но нарочно не му го казах. Харесваше ми държането му на чичероне, а освен това бирата в „Търф“ беше една от най-хубавите в света.

Поръча за мен английска бира, опряхме се на плота. Стоеше с гръб към вратата, аз — с лице към нея. Може би беше настъпил моментът за изповеди.

Подозирам, че щях да се окажа в нелепо положение, когато му призная наскоро породилите се в мен чувства към него, когато се случи най-неочакваното. От другия край на тезгяха някой извика името ми.

Заинтригуван, Нелсън се обърна към атлетичното момче, което се приближаваше с големи крачки към нас. Беше много високо и много

яко, имаше рамене на титан, закачлива усмивка, сини очи и много руса коса, загоряло лице, ослепително бели зъби. Наричаше се Мат.

Бях готова да продам душата си на дявола, ако с това можех да спра времето, да върна часовника назад, да се озова отново в параклиса и да откажа категорично да придружа Нелсън в „Търф“. Би било достатъчно да му пробутам някоя лъжа: че съм алергична към бирата, че съм въздържателка, че пъбовете миришат на пикня... Всичко друго, но не и да обяснявам на Нелсън кой е Мат, как съм се запознала с него и как съм имала романтична епистоларна връзка с него в продължение на месеци след единствената нощ, в която сме се целували под звездите.

Не се чувствах особено горда от това, че си бях загубила ума по един напълно непознат. Не го бях казала на никого. Само на сестра ми, а тя не влизаше в сметката. Винаги бях мислила, че ако случайно отново срещна Мат в този живот, ще бъде след много години, когато вече ще сме женени, може би с внуци, и тогава щяхме да седнем и да си припомним с нежност, с носталгия онази среща в младостта ни от дистанцията, която ни предоставя времето.

Мат обаче имаше друга представа за това, което сме един за друг. Дръпна Нелсън настрана с ръчищата си на олимпийски гребец, хвърли се към мен и ми залепи фантастична целувка, също като онази на войника от прочутата снимка от края на войната с медицинската сестра на Таймс Скуеър.

Когато дойдох в съзнание — защото в продължение на няколко секунди го изгубих — станах свидетел на напрегнато ръкостискане между двамата бивши питомци на Оксфорд.

— Здравейте. Аз съм любовта на живота й — представи се Мат полунашега.

— Приятно ми е. Херцог Ноланд — отвърна Нелсън, превърнал се отново в надменния, студен и сдържан Ноланд от първия ден.

Забелязах, че раменете му са увиснали.

— Имаш пера на сакото, херцоже — забеляза Мат.

Докато го изпращах до вратата на „Търф“, му казах, че Мат е голям шегаджия, че естествено, не е любовта на живота ми, че е просто стар приятел, когото отдавна не съм виждала, и че, разбира се, ще поддържа връзка. Аз ще му се обадя по телефона или по-добре ще изчакам той да ми се обади, за да уточним деня и часа на

репортажа. Защото ще го направим скоро, нали? Репортажът, искам да кажа. Минах ли изпитанието? Издържах ли изпита?

— Тереза ще ти се обади тези дни — успокой ме той. — От сега нататък оставям всичко в нейни ръце.

Излезе навън под дъжда. Пожела ми приятно пътуване. Благодарих му. Искаше ми се да му кажа, че тези три дни, които прекарахме заедно, бяха достатъчни, за да ми разбъркат душата. Бяха ми разкрили един непознат и прекрасен човек; възхитителен, неустоим. Успях обаче да кажа само две думи:

— Довиждане, приятелю.

Той се усмихна тъжно, после разтвори чадъра си и изчезна в тясната уличка.

[1] Песен на Арета Франклин. — Б.пр. ↑

Прибрах се вкъщи съсипана, чувствах се като най-голямата престъпница, позорно нарушила професионалната етика в цялата история на световната журналистика.

— Коя самоуважаваща се журналистка отива и се влюбва в човека, когото интервюира? — запитах се риторично аз, докато топях кифлата в чашата с мляко.

— Вероник Пасани! — възкликна веднага сестра ми. — Имала е страхотна любовна история!

Знаех, че ще ми я разкаже. Нямаше значение какво ще направя или ще кажа от този момент нататък, или дали имам желание да чуя красивата любовна история на госпожица Пасани, за която, между другото, не бях чувала нищо. Сестра ми щеше да ми я разкаже до най-малките подробности. Беше неизбежно. Така че се приготвих да я изслушам примирено, без да окажа съпротива. Точно тогава се появи баба ми, която идваше да закуси по копринен пенъоар, обгърната от силното ухание на „Шанел №5“, любимия ѝ парфюм.

— Вероник Пасани? — попита тя с носталгия в гласа. — Знам много добре за кого говорите. Тази история вдигна голям шум. Любов като в романите. Беше на кориците на няколко броя, между другото, много печеливши.

Седна на масата с разпиляна по раменете черна коса и си наля чаша чай, докато се ровеше в спомените си от младостта. „Станах журналистка от любов“ — обясняваше тя на онези, които я питаха за началото на кариерата ѝ.

Във времена, когато много малко жени работели, баба ми успяла да постигне професионален успех рамо до рамо с дядо ми. Тя, която нямала нужда да печели хляба си, тъй като произлизала от знатно и богато семейство, доказала, че притежава изключителни способности за бизнес — интуиция, смелост, ентузиазъм и непоклатима решителност, която няколко пъти спасила издателството в трудни моменти. Притежаваше също изумителна памет, в която съхраняваше неимоверно количество данни за живота и приключенията на всички герои на нашите архиви. Баба ми беше ходеща справочна служба.

— Вероник Пасани беше почти дете, когато стана известна. Едва ли имаше повече от двацет години, когато публикувахме за пръв път нейна снимка, и си спомням, че ми се стори една от най-очарователните жени, които бях виждала. Притежаваше спокойна и

загадъчна красота, но също беше хитра и умна. Беше много слаба, истинска францужойка. Беше родена в Париж и по онова време работеше за вестник „Франс Соар“. Беше една от най-будните и обещаващи редакторки — направи пауза, погали кучето си и издаде въздишка а ла Дамата с камелиите. — Един ден ѝ възложили да интервюира прочутата холивудска звезда Грегъри Пек, който отивал в Италия да снима „Римска ваканция“ с Одри Хепбърн. По някакво съвпадение в този филм той играел ролята на журналист, който... е, предполагам, че познавате сюжета, нали?

Отговорихме, че го познаваме, та това беше най-красивата любовна история на всички времена, в която много младата Одри Хепбърн си отрязва косата а ла гарсон, с много шик бретон, и се разхожда на един „Веспа“ с непознат мъж, който я намира заспала на една пейка и веднага разбира, че това е принцеса Ана, която е избягала от двореца, кани я на танци и извиква папараци, за да ѝ направят компрометиращи снимки, а накрая, влюбен до уши, решава да ѝ ги даде в един плик и да остане със спомена за тази нежна и незабравима авантюра в Рим.

— Вероник взе интервю от него — продължи баба — и сигурно бе впечатлила много актьора, който тогава беше женен за Грета Куконен, макар че бракът им вече се разпадаше заради една негова забегка с Ингрид Бергман. Нали ги знаете актьорите. Та, както казах, момичето явно го бе впечатлило много, защото шест месеца по-късно я потърсил в редакцията по телефона. Сигурно от другата страна на линията е чул гласа на телефонистката, която обявила на висок глас: „Вероник Пасани, господин Грегъри Пек на телефона“, и мъртвата тишина, която настъпила след тези думи — машините престанали да тракат, а разговорите секнали. Той я поканил на вечеря, а тя не се съгласила веднага.

— Защо?! — Вече виждах лешниковите очи на Нелсън Ноланд на лицето на Грегъри Пек и се бях въплътила в онази Вероник, която замалко да пропусне най-големия шанс в живота си.

— Защото тогава не се гледаше с добри очи на това да излизаш с женен мъж... а и защото ѝ предстоеше да вземе интервю от прочутия лекар, философ и мисионер Алберт Швайцер, който същата година бе получил Нобеловата награда за мир. Бяха си определили среща в дома

на Жан-Пол Сартр. Представяте си колко ѝ е било трудно да се откаже от подобна възможност.

— Какво говориш, бабо! — подскочи сестра ми. — Ако поставиш на едната страна на везната Пек, а на другата Швайцер, много е ясно накъде ще се наклони.

— И влюбиха ли се? — попитах аз, вече твърдо заставайки на страната на парижанката.

— Разбира се. От този ден двамата станаха неразделни. Ожениха се на 31 декември 1955-а, на следващия ден след като той получи развод.

— И бяха ли щастливи?

— Много. И все още са щастливи. Женени са от четирийсет години.

Потърсих в архива ни снимките на тази толкова образцова и вдъхновяваща двойка и си дадох сметка, че нито разликата във възрастта (тя на двайсет, той на трийсет и шест), нито разстоянието, нито трудностите бяха успели да победят една истинска и легендарна любов като тяхната. Моят случай в известен смисъл беше по-лесен от техния — разликата във възрастта ни беше само две години, живеехме на един и същи континент и Нелсън не беше женен, а само сгоден. Освен това имах за пример баща ми, който често разказваше как се запознал с майка ми и как я отнел от мухльото, с когото излизала; твърдеше, че „един годеник е спънка, но не и препятствие“, и това ме окриляше.

Окачих снимка на семейство Пек на корковото табло в ъгълчето ми в офиса, до други снимки на личности, които възнамерявах някой ден да интервюирам, а до нея поставих изрезка от „Таймс“ със снимка на Нелсън Ноланд, облечен в траур, на погребението на баща си. Обадох се по телефона в справочния отдел на прочутия вестник и ги помолих да ми изпратят ксерокопие на статията, която бяха публикували предната година, защото — излъгах — пиша репортаж за новата британска аристокрация.

Всичко това се случи през октомври и до средата на ноември нямах новини от Тереза Троти, нито от приятелката ми Кара, нито, разбира се, от херцог Ноланд. Започнах да се опасявам, че са се отказали от проекта групово — мащеха, годеница и херцог, че са ме отхвърлили и са ме оставили без репортаж и без каквото и да е

обяснение. Баща ми от време на време се интересуваше за „случая, с който се занимаваш“, в началото с истински ентусиазъм, после с известна предпазливост, съзнавайки, че отговорите ми са неясни, а надеждите ми — на път да се срутят. Веднъж ми зададе следния въпрос:

— Наистина ли нищо не го попита за Тереза Троти?

— Не намерих подходящ момент — оправдах се аз изчервена.

— Голяма репортерка си, няма що — отбеляза той развеселен.

Колко прав беше. В онези дни, в които нямах новини от Ноланд, се чувствах като най-некадърната стажантка по журналистика. И това чувство се засили, когато един ден баща ми дойде в стаята ми и ми подари книгата „Интервю с Историята“ — сборник от смелите интервюта, които Ориана Фалачи бе взела от Хенри Кисинджър, Голда Меир, Ясер Арафат, Хюсеин, краля на Йордания...

Междувременно продължих да изпълнявам обичайните си задължения — ходех на пресконференции и отразявах кинопремиери, и бранех телефона от продължителните разговори на брат ми и сестра ми, в случай че херцог Ноланд или Тереза решат да позвънят.

Най-после в един съботен следобед, докато гледахме „Завръщане в миналото“ за стотен път и ядяхме пуканки, приготвени в микровълновата фурна, телефонът иззвъня. Беше тя. Баща ни отново ни бе предупредил за вредното въздействие на електромагнитните вълни, излъчвани от това дяволско изобретение, което приличаше на блиндирана камера и вдигаше ужасен шум. Канарчето, което в продължение на десет години живееше в клетка до прозореца на кухнята, умря и според него това било неопровержимо доказателство за зловредността на уреда. „Първо канарчето — пророкува той — после ще ни опадат миглите, след това зъбите и накрая всички ще се заразим от рак.“ (Трябва да се отбележи думата „зараза“ в този контекст. Светът на рака, СПИН-а, рапичното олио и хероина беше враждебен.)

Тези радиоактивни пуканки заседнаха в гърлото ми, когато вдигнах слушалката, като се питах кой, по дяволите, се обажда в една порядъчна къща по време на следобедната почивка в събота, и един чувствен глас ми отговори на италиански: „Buon giorno. Mi chiamo Teresa Trotti di Visconti“^[1].

Сигурно съм направила салтомортале на дивана, защото сестра ми и брат ми ме погледнаха уплашено и дори спряха на пауза видеокасетофона. Постъпиха добре, защото разговорът продължи дълго.

— Предполагам, че знаете коя съм — каза тя на английски със силен акцент след размяната на неразбираеми фрази, в които двете смесвахме безразборно трите романски езика — испански, италиански и френски, и накрая заключихме, че ще ни бъде по-лесно да се разберем на основния език — този на англосаксонците.

— Разбира се. Вие сте приятелката на херцог Ноланд.

— Годеница — уточни тя.

— Да, извинявайте.

— Нелсън ме помоли да ви се обадя, за да съгласуваме репортажа. Опитах се да му обясня, че не е необходима намесата на друго лице в случая. Сама мога да организирам всичко. Аз и бъдещата ми свекърва Кара Ноланд, разбира се. Ако нямате нищо против, ще ви изпратим бюджет на продуцентските разходи за събитието, а вие трябва само да го одобрите.

— Продуцентски разходи? — Да кажем, че още бях нова в тази материя.

— Нали не искате да си правя сама прическа — отвърна ми тя троснато.

В онзи момент не успях да преценя мащаба на бедствието, което щеше да ме връхлети. Всичко беше толкова неочаквано за мен, че приех без възражение всичките й изисквания. Да, ще чакам търпеливо да ми изпратите инструкциите си; да, ще подпиша бюджета; да, ще се свържа с хората, които ще ни бъдат необходими, дори ще говоря лично с Валентино, ако се наложи; да, ще потърсим подходяща дата след Коледа, за да можете да покажете прекрасната круизна колекция; да, ще се погрижим за цветята и украсата, за да освежим тези толкова стари салони, както и за кетъринга за екипа, и за още милион детайли, които Тереза Троти ми прочете, вероятно от списък, изработен заедно с Кара Ноланд, в който не оставяха нищо на случайността. Сякаш организирахме сватба, а не фотосесия.

— Имате ли факс, на който да изпратя документа?

— Да! — възкликнах възторжено. Най-после това чудо на електрониката щеше да влезе в употреба.

Леко разтревожена от посоката, която взимаха събитията, рано сутринта в понеделник отидох в кабинета на баща ми със списъка с изисквания на Тереза Троти и с астрономическата цифра на един бюджет, който в лири стерлинги изглеждаше прекомерен, а в песети беше направо чудовищен.

За моя изненада баща ми не се притесни, нито се ужаси, както се бях опасявала. Тъкмо обратното, прескочи разбивката на „продуцентските разходи“ и се спря директно на общата сума.

— Значи — усмихна се той — ти успя, Пити-Пити. Упорита си.

Сега, когато мисля за това от перспективата, която предоставят годините, той, горкият, сигурно се е тревожел за мен, съжалявал ме е заради първото ми професионално разочарование. Щеше ли да се окаже този провал точка на пречупване в начинаещата ми кариера? Щяха ли да се разтопят восъчните ми крила, както се е случило с Икар? Щях ли да повярвам завинаги в безсилието си като слона на Букай? Вероятно не. Който се ражда упорит, такъв си и остава. А по твърдоглавие никой не можеше да ме надмине. Успехът обаче — на всяка цена — е трамплин, импулс, глътка въздух. Баща ми знаеше това, защото го беше изпитал на собствен гръб. Затова приемаше без възражение безумните изисквания на Тереза Троти и Кара Ноланд, въпреки че издателският ни бюджет щеше сериозно да пострада.

— Ще имаш много работа през следващите месеци — предупреди ме той. — Кажи на сестра ти да ти помогне. Знаеш, че умее да организира пътувания и празненства, да накара дори немите да проговорят и да прелъстява свещениците.

— Едва ли последното умение ще ни послужи много в случая.

— Никога не се знае — пророкува той.

Тогавя ме помоли да седна, отвори един кафяв плик и извади отвътре лента с диапозитиви. Подаде ми една лупа.

— Вчера купих тези снимки — каза ми той с поверителен тон. — Трябва да побързаме, иначе новината ще изскочи по-рано от предвиденото.

Помислих, че ще припадна. Баща ми, който умееше да разпознава човешките чувства, сигурно забеляза отчаянието ми, но не направи никакъв коментар по въпроса. Само поопъна пуловера си, както имаше навик да прави, когато не знаеше къде да си дене ръцете.

Диапозитивите бяха толкова ясни, че забелязах езика на Нелсън как обхожда шията ми, как се преплита с моя и се спира при меката част на ушите ми. И как пръстите му, жадни да докоснат кожата ми, повдигат блузата ми и изследват извивките на тялото ми. В същото време аз, превърната като по чудо в Тереза Троти, пъхнах пръстите си в косата му, погалих тила му и притеглих онези лешникови очи към моите, ухапах устните му, напрегнах всички мускули на тялото си и дори се повдигнах на пръсти, за да го целуна.

Също както в заслона, краката ми омекнаха, пулсът ми се ускори и трябваше да седна, за да си възвърна нормалния ритъм на дишане.

— Майчице! — възкликнах аз. — Не съм виждала толкова страстна целувка през живота си!

— Беше въпрос на време да ги снимат — оплака се баща ми. — Човек не може да се скрие завинаги от папараците.

— Къде са?

— Мисля, че в Портофино. Или в някакво селце в Лигурия. Фотографите не поискаха да ми разкрият точното място. Казват, че слезли от огромна яхта, която принадлежи на семейството на Тереза, разходили се по старинните улици, вечеряли в малък ресторант на пристанището и отново се качили на борда. Не знаят коя е следващата им спирка, но сигурно ще успеят да им направят още снимки и ще ни ги изпратят.

Започнах да си вея с някакви документи, пих вода направо от бутилката. В мен бушуваше експлозивна смес от чувства — бях изненадана, разтревожена, ядосана и да си призная, изпитвах лека ревност. До момента не подлагах на съмнение факта, че Нелсън целува Тереза от време на време. Никога обаче не предполагах, че го прави по този жаден и сладострастен начин, както личеше от снимките.

Казах си, че това не е любов, а е само секс, мръсен и отблъскващ секс, и че Тереза го е оплела в една чисто физическа връзка, в която играе доминираща роля.

— Какъв скандал! — изръмжах аз. — Трябва да предупредя Нелсън за опасността, на която са изложени.

Захванах се веднага за работа. Нямаше време за губене. Интересът към новината щеше драстично да спадне, ако връзката станеше публично достойние, преди да успея да направя репортажа. С ужас си припомних, че единствената причина, поради която херцог

Ноланд се беше съгласил да излезе в списанието ми, беше нежеланието му личният му живот да бъде изложен на показ по най-неприятния начин, в някой таблоид или в някое от онези издания, пълни със скандали и голи жени, каквито изобилстваха по онова време в Италия. Ако те ни изпревареха, беше много вероятно Нелсън да се откаже. „Щом вече сме в устата на всички — щеше да се обоснове той, и с пълно право — защо е нужно да даваме допълнителен повод да говорят за нас?“ И този аргумент щеше да срине всичко: славното начало на журналистическата ми кариера, надеждите, които баща ми възлагаше на мен, и най-вече — признавам — възможността да видя отново Нелсън.

— Тогава ти какво предпочиташ — попита сестра ми — сватбата да се състои и репортажът да се публикува, или Нелсън да осъзнае ужасната грешка, която ще извърши, като се ожени за Тереза и пропусне шанса да се ожени за теб?

— Второто! — отвърнах аз мигновено. — Никак не харесвам Тереза Троти. Нелсън няма да е щастлив с нея. Но в този момент трябва на всяка цена да се свържем с проклетия кораб и да ги предупредим, че папараците ги дебнат.

Бяхме успели да разговаряме на неясен английски с човек, явно индиец, който работеше в дома на Кара. Госпожата била заминала и нямало начин да говорим с нея. Там, където била, нямало телефон. Щяла да се върне в началото на януари, увери ни гласът, и щели да ѝ предадат съобщението. Предположихме, че Кара Ноланд пътува на същия кораб, със същите домакини, и това ме наведе на мисълта, че може би вече е успяла да омае мултимилionера Томасо Троти, бащата на Тереза.

— Това как го получи? — каза досетливата ми сестра, сочейки бюджета.

— По факс!

И двете ни осени една и съща мисъл. Набързо написахме бележка, в която молехме този, който отговаря за комуникациите на борда, да помоли Кара Ноланд да говори с нас. Че е въпрос на живот и смърт. Признавам, че малко преувеличихме. Но даде резултат. Двайсет минути по-късно телефонът иззвъня и един далечен глас, обгърнат от шумове, ни обясни, че това е сателитна връзка и че поради тази причина е възможно линията да прекъсне или звукът да се изкриви.

„Забележете — каза гордо капитанът на яхтата — намираме се в открито море; сигналът трябва да стигне до сателита в стратосферата и отново да прекоси земната атмосфера, докато стигне до вас. Не е ли чудо?“ После ни остави да чакаме доста време, през което си представяхме как този сателит се носи из космоса с гласовете ни на борда.

— Какво има, за бога? — Това бяха първите думи, които чухме от другия край на линията.

— Кара, скъпа — извиках аз колкото се може по-силно — чуваш ли ме добре?

— Да, чувам те прекрасно, какво става? — Не изглеждаше доволна, че я безпокоим в десет часа сутринта. Може би я бяхме събудили твърде рано или бяхме смутили ухажването ѝ на милионера Троти.

Обясних ѝ възможно най-ясно случая: че една информационна агенция ни е продала снимки, от които ясно се вижда, че Нелсън и Тереза изживяват бурен роман. Че папараците са италианци. Че знаят къде се намират и накъде са се отправили и са убедени, че отново ще ги снимат заедно. Че я моля да предупреди Нелсън, за да не се налага отново да купуваме друг доста скъп комплект снимки като този, който току-що бяхме изтеглили от обръщение.

— Кажи на Нелсън да не я целува отново! — издаде ме подсъзнанието ми. — Публично — поясних. — Да не я целува публично. И моля те, кажи му да не стъпват отново на сушата с Тереза. Да стоят на кораба.

— Едва ли ще има проблем с това — успокои ме тя. — Пътуваме за Карибите. Ще видим суша чак след две седмици. Има ли папараци на Антилите?

Тази Коледа нямаше да бъде от най-веселите в живота ми. Беше без значение, че както всяка година бяхме организирали голямо семейно събиране във вилата ни, нито че бях научила — от достоверен източник — че Дядо Коледа ще ми донесе от Херес бяла чистокръвна андалуска кобила на преклонна възраст, за да се науча най-после да яздя, без да ме е страх, че ще си разбия главата. Нито че баща ми обеща да се качи с мен на платото, за да снимам дропли, нито че майка ми беше съгласна отново да гледаме заедно „Пътуване към Индия“ и „Стая с изглед“ на английски и че вече ги беше взела от видеоклуба на

ъгъла и дори не се беше ядосала, че е трябвало да плати глоба, защото някой не беше върнал навреме „Далече от Африка“ — любимия ми филм и следователно неопровержимо доказателство за вината ми.

Въпреки всички хубави неща, които ме очакваха, не можех да излича от паметта си образа на Нелсън Ноланд, целуващ страстно Тереза Троти ди Висконти в малка уличка в Портофино, нито ръката му, изследваща тялото ѝ под пуловера.

Бродех като каеща се душа вкъщи и в офиса и дори новините, които публикувахме през онези дни, ми се струваха ужасно тъжни. Наистина бяха тъжни, но чуждото нещастие, особено това на известните личности, общо взето не засяга обикновените хора, освен ако по някакъв начин те не се идентифицират с тях, защото изпитват на собствен гръб подобно нещастие.

Драмата на принцеса Даяна се задълбочаваше с всеки ден. След като обяви официално раздялата си с принц Чарлс през декември 1992 като пряко следствие от публикуването на книгата „Даяна. Нейната истинска история“, написана от Андрю Мортън, враждите в кралското семейство излязоха на показ. През тази *annus horribilis*^[2], както самата кралица Елизабет я нарече в телевизионното си обръщение към нацията, избухна опустошителен пожар в Уиндзорския дворец, кралицата бе принудена да плаща данъци, двамата ѝ синове се бяха разделили със съпругите си, първо Андрю, после Чарлс, а дъщеря ѝ Ана бе имала неблагоприятното да склучи повторен брак с вицеадмирал Тим Лорънс само няколко дни след като получи развод от първия си съпруг Марк Филипс.

Последствията от тази злощастна година все още се чувстваха в края на декември на деветдесет и трета, когато най-неочаквано, облечена в черно и с толкова печално лице, че будеше жал, Даяна се сбoguва с обществената дейност със сълзи на очи. Заяви, че медийното внимание я потиска, че сега приоритетът ѝ са синовете ѝ Уилям и Хари. Въпреки това продължи да се бори срещу противопехотните мини, като вървеше безстрашно из осеяните с бомби полета. В деня, когато загина заедно със сина на египетския магнат Ал Файед в колата, управлявана с висока скорост от пиян шофьор, докато се опитвали да избягат от папараците в един тунел в Париж, баща ми се опечали много. „Заслужаваше да умре в злополука с хеликоптер, летейки над лагерите с бежанци“ — заяви той.

За Ал Файед знаех само, че е собственик на универсалния магазин „Хародс“, защото на първия етаж, в края на ескалаторите, се издигаше бронзовата му статуя в реален ръст.

Този обезпокоителен образец на фараоново изкуство и паметник на предприемаческия успех на египтянина сигурно е дразнел неимоверно короната, защото кралица Елизабет отказваше категорично да му предостави британско гражданство.

Също така знаех от личен опит, че в пределите на частната му империя трябваше да се спазват определени норми. Признавам, бях изгонена от „Хародс“, обвинена в публичен скандал, или нещо подобно — поне така ми обясни охранителят, който любезно ме придружи до вратата — защото носех твърде къса блуза за вкуса на господин Ал Файед. „Вижда ви се пъпът, госпожице“ — обясни ми той.

Скарах се на баба ми, защото тази блуза ми я беше купила тя от един от скъпите магазини, които обичаше да посещава.

Предното лято ми беше подарила толкова миниатюрни бикини, че майка ми бе забранила да ги нося. „Бабо — упрекнах я аз — ако продължаваш да ме обличаш модерно, ще ми забранят да влизам в «Джой Еслава»“^[3] — и двете се разсмяхме. Тя е била една от първите жени по нейно време, осмелили се да носят панталони с басти, и твърдеше, че стига да са елегантни, дълбоките остри деколтета не я плашат. Веднъж Педро Родригес ѝ казал, че при нейната фигура колкото по-малко плат има, толкова по-добре, и тя беше следвала дословно съвета му. Бе позирала за един от прочутите портретисти на онова време и когато дядо ми получил портрета, хукнал с картината под мишница към ателието на художника, за да го помоли да добави два сантиметра, за бога, и презрамки към деколтето, „честна дума“, избрано от жена му.

— Причината не беше в роклята — защитаваше се баба ми — а в буйното въображение на художника.

Вярвам ѝ. Самата аз съм виждала и съм пробвала много пъти тази рокля от сапфиреносиньо кадифе. Беше една от перлите в колекцията от рокли, които баба ми пазеше в огромния дрешник, намиращ се в съседство със стаята за игри. В оригиналния модел презрамките наистина съществуваха и деколтето беше доста прибрано.

След корицата със снимката на Даяна, сбогуваща се с официалните си задължения, публикувахме друга, със снимката на Лола Флорес с кръгло като луна лице. „Така съм заради кортизона — обясняваше Фараонката. — Но нека хората бъдат спокойни, аз съм откровен човек и в деня, когато се разболея от болест, която ще ме отведе в гроба, ще го кажа на всеослушание.“

И мен ме изпълни дълбока, много дълбока циганска печал, защото често бях отваряла вратата на дома ни, който се намирал над издателството, и ѝ бях предлагала зелени маслини, шунка, пържени картофи, каквото пожелаеше, докато чакаше баща ми да се качи от кабинета си. В действителност горката Лола беше болна, макар че тя още не искаше да знае това. Данъчните власти я преследваха — това я наскърбяваше — а беше достатъчно всеки испанец да даде дребни стотинки, за да изплатим дълга ѝ. Гледаше на ръка и предсказваше бъдещето. Много обичах да отварям вратата на Лола.

[1] Добър ден. Казвам се Тереза Троти ди Висконти (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Ужасна година (лат.). — Б.пр. ↑

[3] Дискотека в Мадрид. — Б.пр. ↑

— Изглеждаш ми посърнала — каза баба ми по майчина линия, докато поливаше мушкатата на балкона си. — Останало ми е малко дюлево сладко. Искаш ли да го изядем със сирене?

Сиренето беше овче, узряло, но не прекалено. Купуваше го от ресторант „Веласкес“, също както полвороните^[1] и масапана^[2]. Сама приготвяше дюлевото сладко на печката си с въглища и тайната на успеха ѝ се състоеше в точната пропорция на захарта; нито много сладко, нито много кисело, меко, но не течно, нито пихтиесто, а твърдо, с консистенцията на гъши пастет.

— Не е хубаво човек да подхранва несподелена любов — предупреди ме тя, макар че, кълна се, не ѝ бях казала и дума за Нелсън Ноланд. — Може да те сполети съдбата на леля ми Кармен, която цял живот въздишаше по едно момче, което изобщо не я забелязваше... и накрая остана стара мома.

— Каква трагедия!

— Не се подигравай — смъмри ме тя. — За жена по нейното време си е било трагедия, и то голяма. Когато той се ожени за друга, тя даде обет да чете само жития на светци. Умря сред уханье на святост. Знам това, защото бях на погребението ѝ и мирисът на рози остана няколко дни, пропит в дрехите ни.

Може би беше глупаво, но през коледните празници историята на прабаба ми Кармен, светицата, ме преследваше като мириса на рози от гроба ѝ. Много мислих за любовната ѝ мъка. Дори следобедите, когато ужасена се качвах на гърба на старата ми кобила, не можех да си избия от главата мисълта, че ще остана стара мома. Освен това се опасявах, че никога няма да стана светица, защото нямах никакво намерение да се отказвам от хубавата литература, нито от сладостите на любовта.

Когато в началото на януари Тереза Троти ми се обади за втори път, вече не знаех какво точно изпитвам към херцог Ноланд. След като анализирах трезво положението си, се убедих, че е най-добре да го забравя. Не като обект на проучването ми, разбира се, а като човешко същество. Това ми вдъхна твърдост, за да се изправя пред новата си събеседница: прочутата, бляскава, достойна за завиждане и подражание Тереза Троти ди Висконти, която се държеше с мен презрително и грубо, както би се държала с някоя домашна прислужница, която смята за пълна некадърница.

— Аз ли трябва да се грижа за всичко? — скастри ме тя, когато ѝ казах, че още не съм успяла да говоря с Валентино, защото е на яхтата си заедно с гостите си Клаудия Шифър, Росарио Надал, Нати Абаскал и ще се върне чак в средата на януари.

— Яхтите обикновено имат сателитен телефон — каза тя с наставнически тон, сякаш аз не знаех това.

— Да, за спешни случаи — отвърнах много предпазливо.

— А това не е ли спешен случай?

— Още днес ще говоря с личния му секретар — опитах се да я успокоя. — Той също беше в отпуска. Но не се тревожете. Сигурна съм, че когато му кажа за кого ни трябва тоалетите...

— Гледайте да го направите — каза тя троснато, преди да затвори. — Бих могла лично да се обадя в ателието, но не искам. Това ви е работата. Нали така?

Аз също си задавах този въпрос. Това ли беше работата ми? Толкова години се бях подготвяла да стана велика журналистка като дядо ми и баща ми, изучавайки в дълбочина сложния свят на литературата и хуманитарните науки. Познавах отлично творчеството на Чомски и Сосюр, да не говорим за Бекет или Джойс, и бях прочела седемте части на „В търсене на изгубеното време“. Всичко това загуба на време ли е било, както би казал Пруст?

Изглежда, според Тереза Троти работата ми се състоеше в това да охранявам тоалети и бижута и да убеждавам гримьори, фризьори и фотографи в страхотния шанс, който имат, допринасяйки за обезсмъртяването ѝ за бъдещите поколения. И нещо още по-лошо. Сестра ми, която с толкова труд бе завършила агроинженерство, говореше три езика и имаше две магистърски степени — по управление и администрация на предприятия, и друга по нещо, наречено „Органично земеделие и методи за производство на храни“ от университета в Нюкасъл — от няколко дни не се отделяше от телефона, опитвайки се да удовлетвори капризите на Троти и понасяйки стоически грубите ѝ обноски.

— Този репортаж ще бъде сензация — окуражаваше ме тя, когато виждаше, че губя обичайния си оптимизъм.

Правеше го заради мен. Бъдещето ѝ не зависеше от това. Сестра ми винаги беше готова да се жертва за първия, който я помоли.

Определихме датата 14 февруари, деня на проклетата любов, така че работехме до изнемогване, за да подготвим навреме всичко до най-малките подробности.

— Искам Ричард Аведон или Хелмут Нютън — поиска Тереза.

— Това е невъзможно — полях я аз със студен душ. — Аведон живее в Лос Анджелис, а Нютън — в Париж. Те са два колоса във фотографията, две живи и недостижими легенди. Шансът да се съгласят е нулев. Все едно да искаме Тинторето, Рубенс или Веласкес да станат от гробовете си само и само за да ви нарисуват.

— Не позволявам да ми говорите с такъв тон — възропта тя. — Париж е само на два часа път със самолет. Не може да е толкова трудно, колкото го представяте.

— Мога да ви осигуря един от най-добрите фотографи в света. Перуанец е, казва се Марио Тестино и имам достъп до него чрез една моя позната херцогиня.

— Перуанец? — отвърна тя с известно презрение. — Изобщо не съм чувала за него.

Тереза Троти може да не вярваше, но от известно време в тази далечна андинска земя се раждаха интересни личности като екзотичния президент Фухимори, генералния секретар на ООН Хавиер Перес де Куеляр, прочутия писател Марио Варгас Льоса, както и фотографа Марио Тестино, който по онова време вече беше подписал няколко корици на най-престижните модни списания във Франция и Англия. Вярно е, че още не беше докоснат от вълшебната пръчица на Мадона и оставаха четири години, за да обезсмърти принцеса Даяна в позата на холивудска звезда, но вече си беше спечелил възхищението на хора като мен, които бяхме в течение на случващото се в света на висшето общество.

Тестино беше своеобразен Оскар Уайлд на двайсети век, родом от Лима, установил се в Лондон през седемдесетте години. Бе станал част от най-ексцентричната бохема, бе си боядисал косата в розово и бе открил най-случайно призванието си на фотограф, което в течение на годините го бе издигнало до върха и му бе отворило вратите на ексклузивния свят на модата. Сред любимките му бяха младичките Кейт Мос и Хелена Кристенсен. Сред приятелите му беше моята скъпа херцогиня, която бе снимал много пъти — изискана, провокативна и загадъчна.

Обадих ѝ се, за да я помоля да ходатайства за мен пред приятеля си Марио и тя се опита да измъкне от мен информация, която аз не възнамерявах да ѝ дам. От друга страна, беше логично да ме пита кога, къде и защо.

— Не мога да ти разкрия какъв е поводът — оправдах се аз — само ще ти кажа, че на четиринайсети февруари имаме нужда от Марио Тестино за една фотосесия с Тереза Троти ди Висконти. Ще ти бъда много благодарна, ако ме свържеш с него, за да се договорим. Знам, че е скъп — добавих аз — че програмата му е натоварена, че подбира с лупа работата си, но мисля, че този репортаж ще го заинтересува. Кажи му, че ще му се обадя, когато той каже, или той да ми позвъни вкъщи. Няма да се отделя от телефона, дори да трябва да спя на дивана, но му обясни, че въпросът е много деликатен и не мога да разкрия на никакъв асистент, секретар, мениджър или посредник за какво става дума.

— Майчице! — развълнува се тя. — Сигурно Троти ще се омъжи за Албер Монакски. Каква новина! Вече имаме наследница на принцеса Грейс!

— Не е това! — опитах се да охладя ентузиазма ѝ.

— Мен не можеш да ме излъжеш — увери ме тя. — И ти я видях като мен на Бала на розата. Седеше на президентската маса заедно с другите кандидатки за поста. Това момиче, както ми казаха, е амбициозно. Много е богато, но му липсва родословие, няма аристократично име, което да върви с парите му. Както разбираш, не е толкова престижно парите на семейството ти да идват от бизнес със супермаркети.

— Уверявам те, че не е това! — казах аз, но беше невъзможно да я накарам да промени мнението си.

Така или иначе това объркване беше в мой интерес. Десет минути след като приключих разговора с нея, телефонът иззвъня и секретарката ѝ ми продиктува номера, на който трябваше да се обадя още същия следобед, точно в шест, ако искам да говоря лично с господин Тестино.

— Да изпратят цветя на херцогинята! — възкликнах, размахвайки бележника, и сестра ми, за която желанията ми вече бяха заповеди, поръча орхидеи в „Бургиньон“.

В уречения час, обляна от студена пот и с ускорен пулс, набрах десетте цифри на телефонния номер в Лондон. Марио Тестино отговори на испански, сякаш знаеше, че аз треперя от страх от отсрещната страна на линията. Беше забавен и любезен. Каза ми, че майка му била редовна читателка на списанието ни от много години; че в деня, когато го получавала по пощата, канела на следобедна закуска всичките си приятелки, за да го четат заедно, че била в течение на всичко, случващо се в Испания, и че щяла много да се зарадва да види името на сина си на една от нашите корици. После заговори за попарта и ме уведоми, че в най-авангардните среди имало огромен интерес към списанието ни. Че сме били като консервената кутия със супа „Камбъл“^[3] или капачката на „Кока-кола“ и че Мошино наскоро направил рокля с волани, имитирайки страниците на списанието ни.

Окуражена от доброто му разположение, аз изложих ситуацията. Тереза Троти ди Висконти наскоро се е сгодила за младия херцог Ноланд и...

— Значи не става дума за Албер Монакски?

Преглътнах с труд.

— Не, господине, щастливецът е Нелсън Ноланд, девети херцог Ноланд, собственик на двореца Ноланд Тауърс, не знам дали имате представа за кого говоря.

— Не е ли синът на Тристан Ноланд?

— Същият.

— Но каква фантастична новина! — Внезапно Марио Тестино повиши с няколко тона теноровия си глас. — Великият Тристан! Какъв човек! Знаете ли, че изкачи Мачу Пикчу през трийсет и седма, когато още не съществуваха пътища, нито транспортни средства, освен товарни мулета? Баща ми се запозна с него в Лима и беше впечатлен от осанката му на английски аристократ, от издръжливостта му на *писко сауър*^[4] и от това колко фалшиво пеел. Запозна ги търговският аташе или посланикът, вече не си спомням. Често ни разказваше за приятеля си херцог Ноланд — че изкачил Еверест, прекосил пустинята Сахара, изследвал Северния полюс...

— Почина миналата година — осведомих го аз.

— Колко жалко! — възкликна той. — Бих се радвал да се запозная с героя от детството ми.

— Сега имате възможност да се запознаете със сина му.

— Прилича ли на баща си?

— В известен смисъл, да — излъгах аз.

Имах късмет. Съдбата ми се усмихна и Марио Тестино размести програмата си, за да може да снима аристократичната двойка. Обеща, че ще ми изпрати факс с всички подробности за фотосесията.

Подскочих от радост, докоснах с глава тавана, прегърнах сестра ми и двете затропахме с крака. Но колко кратко трае щастието в дома на бедняка! Точно една нощ и една сутрин, докато пристигна обещаният документ и установихме, че бюджетът надвишава многократно и най-безумните ни предположения. Пътувания, хотели, пари за храна, транспорт на деликатен материал, наеми, застраховки и удобства за екип от седем души в продължение на два дни и две нощи — за всичко това трябваше да отговарям и да плащам от моя издателски бюджет, който будеше в мен толкова съмнения, че не смеех да се консултирам с баща ми за тази втора порция разходи.

— Какво ще правим? — попитах риторично сестра ми на закуска, като си веех с получения факс, който ми приличаше на смъртна присъда.

Точно тогава се появиха коприненият пенъоар и парфюмът „Шанел“ на баба ми по бащина линия, този път следвани от верния й пудел, който се хранеше с трюфели и гъши пастет. Завари ни толкова отчаяни, с недоизпити чаши кафе и със сълзи в очите, че истински се уплаши.

— Не се тревожи, бабо — казах ѝ, преди още да е попитала нещо — става дума за работа. Нищо важно.

— Сигурно заради репортажа ти — досети се тя. — Отменен е. Не ми казвай нищо повече.

— Още не — отвърнах ѝ. — Но ще трябва да го отменим. Продукцията е разорителна. Дори и в най-лошите си кошмари не съм предполагала, че една фотосесия може да е толкова скъпа.

Тя се замисли. Наля си черен чай и пъкна маслена сладка в устата на кучето си.

— Веднъж дядо ви искаше да закрие списанието. Или да го продаде, което щеше да е още по-болезнено. Беше в началото, пет-шест седмици след излизането на първия брой. Пристигна един следобед вкъщи със същата посърнала физиономия като вашите тази сутрин и ми каза, че спестяванията ни са се стопили и че ако искаме да

продължим, трябва да вземем заем. Разказа ми, че един венецуелец му е направил интересно предложение и че той обмисля идеята да се раздели с бизнеса си.

Тогава, кълна се, небето внезапно се обагри в оранжево и виолетово и сноп светлина огря баба ми, също като Скарлет О'Хара в „Отнесени от вихъра“, и от гърлото ѝ се изтръгнаха почти същите думи: „Бог ми е свидетел, че няма да успеят да ме сломят. Ще оцелея и когато всичко свърши, нито аз, нито близките ми отново ще гладуват. Дори да трябва да лъжа, да крада, да прося или да убивам, бог ми е свидетел, че повече никога няма да гладувам!“.

Баба ми се изправи. Пуделът, който беше в скута ѝ, се изтърколи от коленете ѝ на земята.

— Никога, казах на дядо ви, не и докато съм жива! Ако трябва да загинем, то нека загинем в битка! — Отново седна и си възвърна обичайния вид. — Войната беше току-що свършила и войнственият дух още не ме беше напуснал. Истината обаче беше, че не исках дядо ви да преживее поражение. Списанието беше нашият проект, нашата мечта и не бях склонна да се откажа от него просто така. Знаех, че един заем може да ни разори. Но предпочетох да поема риска. И дядо ви, като видя ентузиазма ми, възвърна надеждите си и продължихме напред.

— Взехте ли заем?

— Не. В крайна сметка бе достатъчно да затегнем колана в продължение на няколко изпълнени с неизвестност месеца. Аз отслабнах със седем кила, а той изгуби малко от косата си, но накрая успяхме да изплуваме.

В този момент сестра ми получи просветление. Изправи се. Този път снопът светлина огря нея.

— Бабо — каза тя тържествено — ще ни заемеш ли парите, които ни трябва за репортажа?

Аз се задавих с кафето.

Баба също се изправи и кучето отново се изтърколи от коленете ѝ.

— Разбира се! — изгърмя гласът ѝ. — Да ми донесат чековата книжка. Писалката, която ми подари мъжът ми! Очилата за четене!

С едно драсване на перото това, което до момента изглеждаше непреодолимо препятствие, бе решено с един чек, който ни

предоставяше достатъчно средства, за да наемем Тестино два пъти и освен това да го поканим на вечеря в „Тур д’аржан“^[5].

Този чек ни върна вярата и радостта. Насърчи ни да подновим работата, да продължим с подготовката, да се борим с графици, гримьори, фризьори, авиолинии, хотели, фирми за кетъринг, застрахователи, продавачи, секретари, асистенти, фотографски екипи и всякакви други изкарващи ни извън кожата елементи.

Служителите в шоурума на Валентино в Италия поеха ангажимента — по изрична заповед на шефа си, който си спомняше за мен от последната ни среща в Париж — да изпратят в Лондон няколко тоалета от круизната колекция. А управителката на магазин „Булгари“ в Рим се съгласи да ни заеме гратис една оценена на няколко милиона огърлица, но трябваше да поемем огромната застраховка и пътните разходи на охранителя на подобна скъпоценност.

— Не знам какво имате предвид под „охранител“ — извиних се аз.

— Имам предвид човека, който ще охранява огърлицата през цялото време. Носи го в куфарче, което е заключено и е закопчано с белезници към собствената му китка. Спи с куфарчето в леглото. За да му го откраднат, би трябвало да му изтръгнат ръката.

— Много нагледно.

— Пътува въоръжен, а за това е необходимо разрешително. Ще трябва да подпишете куп документи.

През тези дни говорих с Кара няколко пъти. Тя също искаше да участва в приготвянията. Препоръчваше ми хора и магазини в Лондон. Помощта ѝ беше от съществено значение при избора на специалист по вътрешен дизайн, който да освежи замъка и да го превърне в модерен и уютен декор, където щяхме да снимаме.

— Казва се Майкъл Смит. Американец е, но работи в Музея на Виктория и Албърт и е несъмнено най-добрият. Той декорира лятната резиденция на принцовете на Йорк и мисля, че е направил ремонта в Балморал. Стилът му е много *British*^[6], но умее да съчетава класическото с модерното по много оригинален начин. В момента участва в работите по реконструкцията на Уиндзорския дворец. Нали знаеш, че изгоря?

От Нелсън не получих нито едно обаждане, нито един факс, нито някакво съобщение по майка му или годеницата му. Нищо. Това, от

една страна, облекчаваше работата ми, но от друга, ме изпълваше с огромно разочарование. Дълбоко в себе си копнеех да чуя гласа му, дори само за да отпрати някоя капризна молба като стотиците, които хрумваха ежедневно на Тереза.

Единственото писмо, което пристигна от негово име, бе подписано от някой си Уилям Карсън, собственик на фирма „Джийвс & Хокс“, официални доставчици на кралицата на Англия, на единбургския и на уелския принц, а на плика имаше толкова гербове, че преди да го отворя, помислих, че кралицата най-последно ни кани на някое от градинските си празненства. Но не. Прочетох го на глас на сестра ми:

— Многоуважаемият херцог Ноланд се свърза с нас, за да ни уведоми, че предстои да бъде сниман за престижното ви списание. Семейството има дългогодишна връзка с нашата фирма и за мен ще е чест да предложи на издателството ви трийсет процента отстъпка върху обичайната цена на нашите костюми и аксесоари.

След моментното ни изумление осъзнахме, че много елегантно и без да изцапа безупречно чистите си ръце, Нелсън ни задължаваше да му купим костюм от този престижен магазин за мъжко облекло в Лондон, основан през 1771 г., за да обслужва потребностите на Кралската армия и на Кралската флота.

Бях готова да отговоря на подобно изнудване със също толкова любезно писмо, в което щях да обясня на собственика на „Джийвс & Хокс“, че в моя бизнес обичайната практика не беше да купуваме костюми и вратовръзки, обувки и чорапи, а че в най-добрия случай ги наемахме или използвахме наличните дрехи в гардеробите на лицата, които интервюирахме. Но безкористното финансиране, предоставено от баба ни, ме бе направило необичайно щедра и аз великодушно реших да задоволя каприза на Нелсън. В крайна сметка инвестицията в този костюм беше незначителна в сравнение със сумите за цветя, премествания и настанявания.

„Приемам с удоволствие щедротото ви предложение“ — написах самонадеяно аз и това беше последният подводен камък, който трябваше да преодолеем, преди да се отправим към Великобритания.

[1] Дребна сладка от брашно, мас и захар. — Б.пр. ↑

[2] Сладкиш от смлени бадеми, пудра захар и белтък. — Б.пр. ↑

[3] Американският художник Анди Уорхол (1928–1987) е създал композиция от трийсет и две платна, на всяко от които е изрисувана консервена кутия със супа „Камбъл“. — Б.пр. ↑

[4] Коктейл с ракия и лимон. — Б.пр. ↑

[5] Прочут ресторант в Париж. — Б.пр. ↑

[6] Британски (англ.). — Б.пр. ↑

Три дни преди съдбовната дата със сестра ми се сбогувахме с родителите ни, с брат ни, с бабите и дядовците ни и се впуснахме в поредната авантюра. Щяхме да се възползваме от тези три дни, за да обсъдим последните детайли на фотографската продукция, да видим отново „Фантомът от операта“, да купим последната плоча на Куин в „Тауър Рекърдс“ и маратонки „Найк“, които продаваха само в „Лили Уайтс“, както и да купим за брат ни кубинки „Док Мартенс“ на черния пазар в Камдън Таун. Когато обаче отидохме в хотела, чакаше ни неприятна изненада.

— Имате съобщение от полицията — уведоми ме портиерът, покашляйки се, докато ми подаваше напечатан на машина лист с логото на Скотланд Ярд.

Прочетох го сащисана: „При нас се намира сандък, съдържащ четири рокли на фирмата «Валентино», оценени на няколко хиляди лири. Споменатата стока ще бъде задържана в офиса на митницата на летище «Хийтроу», докато се платят съответните митнически такси и се докаже, че вносът им в Обединеното кралство не е с търговски цели“.

— Мислиш ли, че използването им във фотосесия може да се смята за търговска цел? — попитах сестра си, която бе прочела съобщението, надничайки зад рамото ми.

— Възможно е — отвърна тя. — Предполагам обаче, че по-скоро става дума, че е забранено да се продават или да се извлича финансова изгода от тях.

— Сега какво ще правим?

Стаята ни приличаше на бонбониера. Стените ѝ бяха облепени с тапети на бели цветчета и червени ягоди, в тон с покривките на леглата и с пердетата; килимът беше зелен, възглавничките — поръбени с кадифе, а креслата — тапицирани със същия плат на цветя и ягоди. Обадохме се вкъщи от телефона на нощното шкафче и баба ми, която сигурно от доста време бе стояла на пост до телефона, вдигна още след първото извънпяване. Веднага разбра, че нещо не е наред.

— Значи на митницата, а? — Тонът ѝ беше по-скоро развеселен, отколкото загрижен.

Впусна се в спомени за времената, когато през испанските граници не можело птичка да прехвъркне и припомни историята на нашата леля Флора, която се върнала от Биариц с три моряшки шапки

на главата, с две перлени огърлици на шията, с по три часовника на всяка китка, с два чифта слънчеви очила, с астраганово палто и една визинова боа. „За лично ползване“ — декларираше тя с такава самоувереност, че успяла да убеди дежурния полицаи.

Тази история вдъхна увереност на сестра ми и тя заключи, че с нахалство всичко е възможно. „Утре рано ще отида на летището и ще измъкна роклите“ — увери ме тя.

Оптимистичният ѝ порив ми се отрази добре и успях да заспя. На сутринта, след като закусихме превъзходни бъркани яйца, всяка излезе във влажния и студен Лондон, за да изпълни важна мисия.

Моята беше проста. Трябваше да отида в магазина за мъжко облекло „Джийвс & Хокс“, да платя фактурата и да взема костюма, направен по поръчка за херцог Ноланд. С други думи, беше задача, която можеше да изпълни пиколото в хотела ми, когато щях да стимулирам със съответен бакшиш. Защо тогава отидох лично и не придружих сестра ми до летището? Предполагам, че следвах повелите на сърцето си, а не на разума. Искях да видя със собствените си очи мястото, откъдето Нелсън Ноланд купуваше дрехите си, пробваше ризите и обувките си, подбираще цвета на вратовръзките си и вероятно бельото си. Бях стопроцентова сигурна, че носи боксерки, от онези, които момичетата на моята възраст обувахме, за да играем тенис. Дори смятах да купя по един чифт за мен и за сестра ми като спомен от лондонската ни авантюра.

Магазинът, който се намиреше на Савил Роу номер едно — елегантна улица, съседна на Риджънт стрийт — надмина очакванията ми. Заемаше първите два етажа на една бяла сграда, над чиято входна врата, обградена от бръшлян, имаше огромно английско знаме. Витрината вляво от входа, зад желязната ограда, представляваше огромен прозорец, през който минувачите можеха да надникнат в осветеното вътрешно пространство. Когато човек прекрещеше прага, неизбежно се чувстваше смутен от огромните размери и от аристократичното държане на служителите. Обширното правоъгълно помещение беше застлано с килим и мебелирано с удобни дивани. В галерията над него, като в театрални ложи, бяха изложени костюми. Стълбата се губеше в едно далечно кътче на първия етаж, а от остъкления таван висяха три-четири внушителни и много старинни

военни мундири. Заприлича ми донякъде на театър „Алмагро“ в Мадрид.

Представих се на щанда и обясних причината, която ме водеше там. Толкова бях стресната от обстановката, че говорех едва-едва. Продавачът любезно ме помоли да изчакам за момент, докато извика шефа си. Така се запознах с Уилям Карсън, собственика на фирмата, същия, подписал онова писмо, в което ми предлагаше трийсет процента отстъпка от обичайната цена на изделията си.

Оказа се четирийсетгодишен мъж, висок, добре сложен, ужасно привлекателен, изискан и с перфектна британска дикция. Предложи ми чаша бренди, чай, мартини или каквото обикновено пия в този напреднал час на сутринта, докато чакаме младият херцог Ноланд да довърши пробата на костюма си.

— Херцог Ноланд е тук? — възкликнах аз видимо разтревожена.

— Да, госпожице — потвърди той. — Намира се в пробната на третия етаж, където правят последните поправки на костюма му. Както знаете, в „Джийвс & Хокс“ има две задължителни проби и едно последно посещение, за да се уверим, че кройката е безупречна.

— Тогава е по-добре да си тръгна и да дойда след малко — опитах се да се измъкна — когато херцог Ноланд приключи и...

В този момент чух гласа на Нелсън да произнесе името ми от втория етаж. Вдигнах глава и го видях надвесен над парапета, между две дървени колони, усмихнат и разрошен. Слезе бързо по стълбата при нас и ме поздрави със силно ръкостискане.

— Костюмът е перфектен — поздрави той доволно Карсън. — Трябва да го отпразнуваме с чаша шампанско.

Карсън се отдалечи и двамата с Нелсън Ноланд останахме лице в лице, леко смутени в началото, но след като вдигнахме наздравица за успеха на репортажа ни, се отпуснахме. Докато приготвяха пакета и фактурата, имахме време да си поговорим.

— Как върви дисертацията ти за гъскоподобните птици от семейство Патицови? — попитах го аз, напрегвайки паметта си.

Нелсън сведе поглед.

— Да кажем, че за момента проектът е в пауза. При всичките приготовления за сватбата... можеш да си представиш.

— Представям си — отвърнах аз.

— Благодаря за костюма — каза той, сменяйки темата. — Никога не съм предполагал, че ще проявите такава щедрост. Моят случай изключение ли е, или винаги купувате толкова елегантни дрехи за фотосесиите си?

Тогава ми просветна, че идеята за костюма по поръчка, който ни струваше цяло състояние, е била на Тереза Троти, а не на Нелсън. И днес не мога да си обясня как дотогава не си бях дала сметка за това.

— Твоят случай е изключение, разбира се — уверих го аз със закачлив тон, за да помисли, че се шегувам. — Как е на Карибите? — Сега аз исках да сменя темата.

— Откъде знаеш, че...?

— Нека ти напомня, че съм журналистка.

Огледа ме от горе до долу.

— Да не си ми сложила микрочип като в шпионските филми? — пошегува се той.

Усмихнах се, повдигнах вежди, после ги свалих и забих поглед в него.

— Наблюдавам те — предупредих го аз. — Ако не се държиш добре, ще заключа уличаващите те материали в архива си.

Засмя се. Допи чашата си шампанско и я остави върху сребърния поднос, на който ни го бяха сервирали. Сбогува се с няколко любезни фрази. Напомни ми, че ни очакват в Ноланд Тауърс рано сутринта на четиринайсети; с една дума, след два дни, защото камионите вече започнали да пристигат.

— Какви камиони?

— Докараха мебели, цветя и куп още неща. Този твой репортаж се превръща в истинско събитие. Кара и Тереза са на ръба на нервна криза. Защо, мислиш, избягах в Лондон?

Проследих го с поглед, докато излезе през обрамчената с бръшлян врата. С шлифера и чадъра си, с походката си на горско животно, с изправен гръб и с разрошена както винаги коса. Този мъж толкова ми харесваше, че не можех да отрека водовъртежа от чувства, които предизвикваше у мен физическата му близост. Това е химия, казах си. Ако Ориана Фалачи се беше влюбила в Кисинджър, едва ли щеше да ѝ е лесно да го интервюира.

Точно тогава отново се появи Уилям Карсън. Бързаше със загрижена физиономия.

— Сестра ви се обади по телефона — каза той. — Арестували са я и каза да отидете веднага в участъка на летището, за да платите гаранцията.

Задавих се с шампанското.

Господин Карсън ме загледа втренчено, повдигнал въпросително едната си вежда, докато поглаждаше брадичката си като Шерлок Холмс, затова се принудих да му обясня, че сестра ми не е престъпница, а наивно момиче, което вероятно се е замесило, без да иска, в някоя каша. По моя вина, добавих, за да ми помогне да освободим едни рокли „Валентино“, задържани на митницата.

— Отивам да взема шапката и чадъра си — каза той и се отправи тичешком към вътрешността на владенията си.

Две минути по-късно се появи преобразен в легендарния Джеймс Бонд. Носеше костюм „Джийвс & Хокс“ на дискретни райета, с джобче, от което се подаваше ленена кърпичка, тъмна вратовръзка и безупречно бяла риза, сребърни бутонели с инициалите му и — бих се заклела — тиранти вместо колан, лъскави обувки с връзки, разкопчан шлифер, класическа шапка и черен чадър. Джентълмен от глава до пети.

Любезно ми отвори вратата на своя „Астън Мартин DB5“ в цвят сив металик и отвътре ме лъхна мирис на кожа и мъжки одеколон, на тютюн за лула и дърво. *Къде ли господин Карсън крие пистолета си?* — запитах се и скришом погледнах към жабката, в която открих само чифт очила с поляризирани стъкла, от онези, които се използват при практикуване на изисканата ски алпийска дисциплина.

— Обичате ли да карате ски? — попитах го, за да разчупя леда, докато той, седнал зад волана, караше с много над разрешената скорост и се движеше като акула сред останалите коли на магистралата.

— Кой не обича? — отвърна ми той, без да отделя поглед от лентата. — Не знам да има по-стимулиращо усещане от това да се спускаш със ски от връх Шилтхорн или по пистите на Гщаад и Сен Мориц, когато слънцето започва да залязва и небето се обагря в розово. А насладите на *l'après-ski*^[1] — добави той на перфектен френски — скарата, мартинито, запалената камина и една красива жена, с която да разговаряш, и... Знаехте ли, че предишният херцог Ноланд, бащата на лорд Нелсън, беше опитен скиор?

— Знам, че е бил един от първите британци, изследвали Северния полюс и прекосили Северно море, и че замалко да умре от изтощение.

— Ако не са били кучетата, с които се е хранел — въздъхна Карсън. — Какво благородно животно е кучето! — Аз кимнах ужасена, а той продължи: — Освен това в младостта си херцог Ноланд е бил шампион по слалом и алпийски скок. Имал един приятел италианец, принц или граф Акуароне, който притежавал приказен замък в едно отдалечено кътче в Доломитите, до което се стигало само с авионетка. Много рисковано. Всички били сигурни, че рано или късно ще изгуби живота си в самолетна катастрофа. Но не. Краят на Акуароне бил много по-драматичен. — Той си пое дъх. — Бил убит.

— Наистина?

— Да. Навремето случаят нашумял много. Също като Великия Гетсби намерили мъртвия граф в басейна на къщата в Акапулко, която била на семейството на жена му. Бил прострелян с пет куршума.

— Какъв ужас!

— Провели разследване и накрая собственичката на къщата, тъща му, си признала. През единайсетте години, които прекарала в затвора, както и до края на живота си, твърдяла, че смъртта му се дължала на нещастен случай.

— Пет изстрела да са нещастен случай... — отбелязах аз.

— След тази трагедия Ноланд се отказал от ските и се отдал тялом и духом на автомобилните състезания. Познавахте ли го?

— Херцог Ноланд? За съжаление, не.

— Беше истински джентълмен. Авантюрист. Голям любовник. За последен път се ожени на осемдесет години. Ние му ушихме фрака. Беше един от най-добрите ни клиенти.

Замълчахме. Той вероятно си спомняше за покойния Тристан Ноланд, а аз се измъчвах от мисълта, че много скоро и за свое огромно задоволство Уилям Карсън ще получи нова поръчка — за друг сватбен фрак, предназначен за друг херцог Ноланд, в случая Нелсън. Моят Нелсън.

Потънали в носталгично мълчание, пристигнахме най-после на летището, в чиито подземия — ако съществуват подземия и килии в място като „Хийтроу“ — държаха затворена сестра ми. Попитахме

къде е полицейското управление и тръгнахме натам с решителна крачка.

— Оставете на мен да говоря — нареди ми моят частен Джеймс Бонд с такава самоувереност, че аз се подчиних без възражения.

Полицаят, който ни прие, имаше вид на добър човек, когото човешкият род бе успял да убеди, че такова понятие не съществува. Заведе ни в един кабинет, където най-после можах да прегърна сестра си. Стори ми се доста посърнала и засрамена; бузите ѝ бяха зачервени, а очите — влажни. Забелязах, че е облечена с рокля без презрамки от червена коприна, дълга до земята и по-подходяща за някой прием в Париж, отколкото за полицейски арест. Не бе необходимо да ми дава обяснения. Достатъчно ми беше да си припомня историята на леля Флора и нелегалните стоки, които бе успяла да пренесе от Биариц през френско-испанската граница.

— Издебнах момент, в който митничарят се беше разсеял, и се вмъкнах в склада, намерих сандъка, облякох роклята и излязох — разказа ми тя, докато мистър Карсън попълваше куп документи и вписваше името на престижната си фирма на мястото на вносителя, спасявайки ни по този начин от перспективата да прекараме нощта в ареста.

— И са те хванали.

— Но не знам защо.

— Много ясно — казах аз. — Защото никой не се разхожда в летище с рокля на Валентино.

— Не е вярно! — възрази тя. — Англичаните пътуват с влак навсякъде. До Аскот, до Уимбълдън... Защо да не могат да пътуват елегантни и в самолет?

Купихме на господин Карсън автоматична писалка „Дюпон 007 Джеймс Бонд“, ограничена серия; беше единственият аксесоар на легендарния таен агент, който можахме да си позволим, и му я занесохме още същия следобед в магазина. Той ни връчи костюма на Нелсън в калъф с инициалите на фирмата, отпечатани в бяло. Сбогувахме се с нашия герой със силна прегръдка — повече испанска, отколкото британска — и му обещахме, че някой ден ще се върнем като богаташки и ще му поръчаме костюми за скъпия ни баща, на когото не казахме нищо за малкия инцидент на митницата.

[1] Времето след каране на ски (фр.). — Б.пр. ↑

След като решихме този проблем, както и други дребни препятствия, които изникнаха през следващите часове и които замалко да изцедят докрай силите и спестяванията ни, успяхме да се качим на крайградския влак, който щеше да ни закара в Хадънхам заедно с два куфара, сандъка на Валентино, костюма „Джийвс & Хокс“, портативната „Оливети“, касетофона и един много сериозен и много мълчалив мъж. Представи се като охранителя на огърлицата „Булгари“ и наистина носеше куфарче, прикрепено с белезници към китката му, което постави в скута си, обгърна с ръце и не изгуби от поглед нито за секунда по време на пътуването. Тъй като говореше само италиански, и по-конкретно неразбираем диалект от някоя планинска провинция, успяхме да разменим единствено няколко любезни думи и го оставихме на спокойствие, потънал в мислите си. На гарата го потърсихме, за да го попитаме дали иска да се качи с нас в таксито, но беше изчезнал от погледа, така че потеглихме сами към хотела.

Имаше красиво френско име: „Маноар о катр сезон“, две звезди „Мишлен“, получени заради добрата кухня, и гаранцията, че принадлежи към веригата „Реле и Шато“, предпочитаната от баща ни, който беше инициаторът да отседнем в него.

„Тази аристократична извънградска къща е близо до живописното село Грейт Милтън — прочете той в каталога на световноизвестната асоциация за луксозни бутикови хотели — намира се в красива местност и разполага с трийсет и два луксозни апартамента и стаи, с училище по готварство, игрище за голф, за крикет и стрелба по панички.“

Възразихме. Уверихме го, че всеки „Бед енд Брекфаст“^[1] в зоната би задоволил вкусовете ни, които все още бяха елементарни и непретенциозни, но той настоя да отидем там, защото искал да знае от първа ръка с какво се различава онзи ростбиф, който толкова бил превъзнасян от французите, от ростбифа, който обикновено ядахме в дома на баба ми.

Същата вечер поръчавме въпросния ростбиф заедно с йоркширски пудинг с много сос и пресни картофи. На масата ни седнаха великият Марио Тестино, декораторът Майкъл Смит и италианецът с куфарчето. Останалата част от екипа щеше да пристигне в Ноланд Тауърс на следващата сутрин с първия влак от Лондон.

Марио Тестино поднесе вилицата към устата си и в продължение на няколко секунди стоя мълчаливо, със затворени очи.

— Превъзходно е — въздъхна накрая той и се впусна в спомени от детството си в Лима. — Семейната скара — обясни ни той — винаги включваше *аякучо*, това са говежди сърца, които се нанизват на тръстикова пръчка, подправят се с паста от чушки и се ядат с царевица, картофи, *чича морада*^[2] или *чича де хора*^[3]. През лятото в къщата ни в Баранко се събирахме всички единайсет братя и сестри — от които аз съм най-големият — за да хапнем скара и да се насладим на залезите. Ядохме супа от скариди, пържени хапки телешко месо, пиле на жарава и разбира се, писко с лимон. Сервитър! — извика той. — Ще ни пригответе ли писко сауър? Знаете ли как се прави, или да дойда в кухнята?

Тестино изчезна зад двукрилата врата на кухнята и се върна след няколко минути с поднос, на който имаше пет чаши с писко със сода, лимон и лед. След първата порция дойде втората и третата и в два след полунощ управителят на хотела, който се беше черпил с нас, ни попита деликатно дали не е време да се оттеглим в стаите си, тъй като сме поръчали закуската за седем сутринта и няма да има време да изтрезнеем. Господинът с куфарчето се качи, залитайки по стълбата, Тестино и Смит запазиха приличие и достойнство, а ние със сестра ми успяхме да се задържим на крака, подкрепяйки се една друга, докато асансьорът пристигна. Сигурно е била незабравима нощ, макар че на следващата сутрин никой от нас не си спомняше много добре случилото се.

Събудих се с изтерзано тяло и опънати нерви — професионалната ми репутация, каквато до момента няхах (това поне ми помагаше да спя спокойно и да се събуждам, без да се стряскам), предстоеше да бъде подложена на изпитание. Дните на приятно и безгрижно чиракуване бяха приключили и беше настъпил часът да докажа колко струвам.

Как обаче да го направя, без да застраша деликатното си душевно здраве? — питах се с тревога. Трябваше да се изправа с касетофон в ръка пред Нелсън Ноланд и да го питам за всичко онова, което не исках да зная: къде са се запознали? Кога е започнал любовният им роман? Как ѝ е дал пръстена? Какво точно го е накарало да се влюби в нея?

Предусещах, че отговорите му щяха да ме наранят като плесници, а отгоре на всичко трябваше да понасям доволното изражение на Тереза Троти ди Висконти, която сигурно щеше да го прекъсва през цялото време, за да коментира през смях незначителни подробности от своя *dolce vita*.

Изпитвах толкова силна и неподправена омраза към жена, която още дори не познавах, че това чувство ме плашеше.

Ненавиждах гласа ѝ, русата ѝ коса, светлата ѝ перфектна кожа, сто и осемдесетте сантиметра ръст, стоте сантиметра гръдна обиколка, шейсетте сантиметра талия, деветдесетте сантиметра ханш и трийсет ѝ осмия ѝ номер обувки (данни, които тя ми беше дала, бог знае защо, може би, за да ги предам на Валентино или за да ме подразни), огромното ѝ богатство, яхтата ѝ, Карибите ѝ, старинната ѝ улица в Портофино и устата ѝ, целуваща тази на Нелсън.

Дразнех се много, когато баща ми казваше: „Какво елегантно момиче е Тереза Троти“, или когато списанието ми превъзнасяше стила и красотата ѝ и я наричаше абсолютна героиня на бала, кралица на нощта, звезда измежду звездите, невероятна, зашеметяваща или просто съвършена.

Помощниците на Тестино, които дойдоха да го вземат от хотела, любезно ни направиха място в бусчето сред дифузните чадъри и цветните екрани и към девет сутринта пристигнахме в Ноланд Тауърс, където вече ни чакаше Кара, загърнатата с дебела самурена наметка, за да ни поздрави с добре дошли в бившата си резиденция.

Беше ужасно студено, но голите клони на дъбовете, покрити с мъх и капки дъжд, сякаш бяха украсени с хиляди малки цветни крушки под плахите лъчи на февруарското слънце, което надничаше между тях.

Видът на импозантната сграда ни зашемети, а крехката фигура на Кара, усмихната, гостоприемна, ни пренесе в една далечна и красива епоха, в която австро-унгарски принцове и руски принцеси са се разхождали из градините на дворците си или са ловували в горите си.

Посрещна ме с дълга, искрена и силна прегръдка. После поздрави Тестино на италиански — език, който говореше перфектно. Заговориха оживено за легендарния подвиг на Тристан Ноланд и

паметното му прекосяване на Андите през трийсет и седма на гърба на муле, което умряло от старост, когато пристигнали в Олянтайтамбо.

— Но влезте, моля ви, студено е.

Само за няколко дни къщата беше преобразена като с магическа пръчка от Майкъл Смит. Беше изгубила част от очарователния си декадентски вид, който беше заместен от току-що тапицирани мебели, без следа от прах, по-леки пердета, стратегически подбрани предмети от скъпи антикварни магазини и една подозрителна симетрия там, където преди мебелите бяха разположени самоцелно. Смит се движеше с котешка походка, присвивайки очи, за да открие някакъв анахронизъм или несъгласуваност, а ръцете му непрекъснато местеха порцеланови съдове, ориенталски вази, възглавнички, книги... поставяше цветя тук, столче за крака — там, отваряше и затваряше врати и прозорци и ръководеше персонала в къщата, който през тези дни беше под неговите заповеди, или по-скоро под хипнозата му. Скоро към този танц се присъедини Марио Тестино в търсене на основния елемент на изкуството си: светлината. Определяше местата, където слънцето влизаше под остър ъгъл, осветявайки частиците във въздуха, използваше асистентите си като модели, разтваряше огромните метални чадъри, задействаше светкавицата и пресмяташе необходимия интензитет за блендата на своя „Никон“.

— Прилича на снимачна площадка на холивудски филм — каза развеселено Кара, прескачайки кожата, които някой беше проснал на пода.

И беше права. Липсваше единствено камерата на Джеймс Айвъри, която да обезсмърти сцената. Жалко, че той в момента се намираще в замъка „Паудърхем“ в Южен Ексетър, графство Девън, където снимаше филма, който щеше да му донесе световна слава — „Остатъците от деня“, с Антъни Хопкинс в ролята на Стивънс, най-дисциплинирания иконом на света, и Ема Томпсън в кожата на госпожица Кентън, жертва на потискащата личност на Хопкинс.

— Тереза е горе, довършва прическата и тоалета си — обясни херцогиня Ноланд на сестра ми и на мен, докато ни водеше из дебрите на къщата. — Нелсън излезе да се разходи. Цялата тази суматоха го изнервя. Той обича тишината и спокойствието. Прекарва часове наред в библиотеката и изучава живота и навиците на птиците. Понякога се шегуваме с него, като му казваме, че има патици в главата си.

Придружи думите си със звънък смях, но на мен не ми стана смешно. Сестра ми, която е много възпитана, пресилено се засмя.

Как можеше Кара да се присмива на увлечението на Нелсън? Не съзнаваше ли колко важни са за него белобузите гъски, жеравите и патиците? Не беше ли се възхищавала на мъжа си именно заради безмерната му страст към авантюрата, опасността и несигурността?

В един малък и отдалечен от глъчта салон беше сервираше чай за двама. Помоли сестра ми да ни изчака там за момент, защото трябвало да ми каже нещо много важно, и ме заведе в един тъгъл на полутъмния коридор. *Колко е тайнствена* — помислих си аз. И колко е абсурдна тази предпазливост, защото щях веднага след това да разкажа на сестра ми тайната на Кара дума по дума, колкото и скандална да беше.

Кара ме изгледа с усмивка, мълчаливо.

— Плашиш ме — казах ѝ аз.

— Трябва да ти споделя една неочаквана новина.

Показа дясната си ръка и аз с изумление видях пръстен с най-огромния брилянт, който някога бях виждала и който сигурно тежеше половин кило. Показваше го с гордост, почти танцувайки от радост, и не можеше да откъсне поглед от съкровището си.

— Томасо ми предложи да се омъжа за него! — поясни тя, като довърши фразата с дълбока въздишка, както би направило едно петнайсетгодишно момиче, което са целунали за първи път.

После отново ме прегърна и аз отвърнах на прегръдката ѝ искрено. Радвах се за нея и за новата ѝ надежда, но в същото време си спомних разтвореното списание, което видях в дома ѝ, със снимката на Томасо Троти и отбелязаното му с маркер име. По същия начин отбелязвахме със сестра ми играчките, които най-много ни харесваха в коледния каталог на „Корте Инглес“.

Помислих си, че скъпата ми приятелка Кара не си губи времето. Беше си поставила за цел да хване милионер и бе успяла да я постигне за рекордно време, само няколко месеца след като бе овдовяла. Каква граблива птица! Каква лисица! Каква златотърсачка беше само!

— Сигурно си мислиш, че съм използвачка.

— Съвсем не!

— Нека ти разкажа историята от началото, за да видиш колко грешиш. Обикновено не ме е грижа за мнението на другите. Но на твоето държа.

Седнахме на една дървена пейка до прозореца. Под нас се виждаха романтичната градина на Ноланд Тауърс и алеята между дъбовете, която водеше до ловния павилион, фонтанът в центъра, гората в дъното, конюшните вдясно и камионите, натоварени с мебели и реквизит за снимките, с цветя и пакети.

Кара се намести удобно, пое си дъх.

— Томасо Троти беше първата ми любов — заяви тя и изчака да види как ще реагирам. — Никой не знае за това.

Разказа ми, че се запознала с него през шейсет и трета, в Чернобию, и нежността и чувствата им били толкова силни, че това ги променило завинаги. През онова лято и през следващите три-четири се криели и се любели под асмите и глициниите, докато майка му не ги заварила да се целуват на кея във вилата им и изпратила сина си да учи в Швейцария. Заявила, че Кара не е добра партия — нямала знатно потекло и име.

— Семейство Троти е родом от Неапол, не знам дали ти е известно. Дядото на Томасо имал малка бакалия близо до пристанището. — Кара се усмихна. — Няма никакъв крал, нито аристократ в рода си. И точно това е лошото. Колкото по-скромен е произходът, толкова по-лошо. Майките стават по-взискателни към приятелките на синовете си.

В началото получавала тайно писмата му, които той ѝ пращал от пансиона си и в които ѝ обещавал да избяга от заточението си и да отидат заедно в Испания, Гърция или на най-високия връх на Алпите, където никой няма да ги открие.

Писмата обаче били засечени и конфискувани, а Томасо Троти завършил учението си в един университет в Бостън, където срещнал други жени и открил, че има безброй видове любов.

— Майка му беше много доволна, когато се сроди със семейство Висконти от Милано. Сватбата продължи три дни. Бракът им — двайсет и четири години.

— Изглеждаха щастливи.

— И бяха щастливи. Както аз бях щастлива с първия си съпруг, а години след това, с Тристан. Безкрайно щастливи. Това няма нищо общо.

В този момент вратата на салона, където бяхме зарязали сестра ми пред чаша димящ чай, внезапно се отвори и разговорът ни бе

прекъснат. Запознах се с края на историята след няколко дни, когато Кара ми изпрати дълго писмо, в което ми описваше всички подробности — как благодарение на телеграмата, която ѝ изпратила братовчедка ѝ Филипа, научила, че Валерия Висконти е починала от инфаркт на миокарда, докато играела любимия си крикет (инфарктът и практикуването на този спорт в действителност нямали нищо общо, но тъй като телеграмата позволявала определен брой думи за стандартна цена, братовчедката Филипа се възползвала от случая, за да навлезе в подробности).

В онзи момент Кара била омъжена за Тристан Ноланд и надзиравала строежа на ловния павилион в стил рококо, който мъжът ѝ издигал, за да увековечи паметта на двамата. Щял да бъде посмъртният му принос — или почти — към семейното наследство и неизличимо доказателство за беглото му преминаване през този живот, след като следите му на алпинист изчезнали от склоновете на Килиманджаро и вече никой нямало да си спомня за подвизите му. Да, била заета, но когато получила неочакваната новина за кончината на Валерия Висконти, чертежите на сградата се изплъзнали от ръцете ѝ и паднали на земята.

От една страна, почувствала облекчение, защото никога не се знаело колко ще живее една италианска милионерка. „Някои са над сто години и все още са жизнени“ — пишеше тя. От друга страна, натъжила се заради липсата на съгласуваност между тази преждевременна смърт и наскоро сключения ѝ брак с херцог Ноланд. Идеята да се омъжи за толкова стар мъж ѝ се била сторила приемлива — можела да се отдаде на друг мъж в продължение на години, без да се налага да се отказва от евентуално бъдеще с Томасо Троти. Според законите на природата и на вероятностите, Тристан Ноланд би трябвало да напусне този свят много преди Валерия Висконти, което щяло да предостави на Кара възможност да спечели отново своята първа любов.

Изглежда, че сред безкрайните видове любов, за които Кара бе споменала, фигурираше и този толкова авантюристичен начин да чакаш търпеливо заекът да изскочи от храстите.

Валерия обаче умряла преди Тристан и в сантименталния живот на Томасо Троти се появила опасна празнина. А е добре известно, че скръбта на вдовеца е силна, но краткотрайна. Кара страдала при

мисълта, че ако смъртта не вземе скоро Тристан — който вече бил прехвърлил осемдесетте — друга жена ще заеме мястото ѝ в дома на Томасо.

Провървяло ѝ.

През май 1992, малко преди съдбовната ни среща в Париж, Тристан заболял от гръдна жаба.

Тази болест, заедно с едно старо сърдечно заболяване, астмата, кашлицата и затрудненото дишане, което го измъчвало от известно време, рушили организма му. Започнал да се срива, подобно на каменен великан. Съзнавал, че ако не вземе мерки, накрая ще се превърне в жалък инвалид, бродещ като призрак из коридорите на Ноланд Тауърс.

Наскоро се бил оженил за Кара, жизнерадостна италианка, с трийсет години по-млада от него, и не бил склонен да се откаже от сладостите на този късен брак. Така че се оставил в ръцете на доктор Ник Терит, виден специалист по сърдечносъдови заболявания, който разработвал ново лекарство и се нуждаел от доброволци за клиничното му тестване.

Ноланд бил твърде стар, за да се подложи на подобен експеримент, но благодарение на контактите си и на репутацията си на светска личност накрая успял да влезе в програмата, въпреки риска за живота си, който поемал — най-големия, по-голям и от прочутата му експедиция до Арктика и прекосяването на Андите.

Натъпкал се със силденафил цитрат и установил, също като останалите пациенти на д-р Терит, че макар сърцето му все така да биело едва-едва, мъжествеността му се разбудила от летаргията, на която го било обрекло лошото му здраве. Събуждал се всяка сутрин с щръкнал атрибут, който все едно му намигвал, а от другата страна на съпружеското легло го очаквало топлото тяло на Кара.

За нея това също било една объркваща новост, от която съумяла да се възползва с радост и доволство.

Знаела или предполагала, че петдесетгодишните херцогини като нея одумват зад гърба ѝ привидната немощ на Тристан; че го наричат развалина, изкуфял старец и дори с още по-обидни епитети. Тя не можела да сподели с никого невероятната тайна, но се смеела от сърце на грешните им заключения. Не си спомняла да се е наслаждавала така на секса, както с Ноланд.

Провървяло ѝ — поясни тя — защото една сутрин след акта Нелсън поставил ръка на сърцето си и умрял щастлив. С широка усмивка и красивата гледка на задните части на Кара — последния образ в бурния му живот.

По онова време се навършвали точно три години, откакто Томасо Троти овдовял. Валерия, също като Тристан, умряла от инфаркт на миокарда, макар и предизвикан от различни фактори — тя не експериментирала нито със сулфати, нито с цитрати. При нея било по-скоро наследствено.

Важното в случая е, че най-после съдбата позволила някогашните влюбени да се срещнат отново двайсет и седем години след първия си роман. Вече без майка, която да им попречи, и с много по-ясно бъдеще. С достатъчно опит, за да разпознаят пламъка, който още горял, и общата съдба, от която този път нямало да се откажат за нищо на света.

Както вече поясних, всичко това тя ми разказа в писмо, което ме помоли непременно да изгоря, след като го прочета. Разбира се, изпълних желанието ѝ.

Но да се върнем към онази сутрин в Ноланд Тауърс, когато сестра ми прекъсна разговора ни.

Кара бързо обърна с палец пръстена, така че огромният брилянт остана скрит сред пръстите ѝ, прокашля се деликатно, когато видя сестра ми да излиза от салона, оправи си прическата, опъна тясната си пола и ми отправи последен поглед, с който ме предупреждаваше: „Да не си посмяла да разкажеш това на някого. Поне докато не мине сватбата на Нелсън и Тереза. После ще го оповестим публично. Няма да изчакаме даже да се върнат от сватбеното пътешествие“.

— Не трябва ли да отидем да видим как вървят приготовленията? — попита сестра ми.

Изминахме мълчаливо обратния път до салона, където всичко вече беше готово за посрещането на звездата.

Когато се появихме, добих усещането, че пристигането ни леко наруши драматичното напрежение, което витаеше във въздуха. Всички се обърнаха към вратата, затаили дъх, напрегнати, нащрек, в очакване да видят Тереза Троти да влиза, преобразена в кралица, но за тяхно разочарование се оказахме ние трите. Някой предложи: „Да отидем да

я чакаме в подножието на стълбата“, и всички се завтекохме натам като група жалки фигуранти, тръгнаха да посрещат богинята.

Тереза Троти се появи като видение, облечена с червената рокля на Валентино, която сякаш плуваше около нея или по-скоро я следваше по стълбата надолу като продължение на ефирната ѝ красота. Забелязах, че беше сплела русата си коса в гръцка плитка, като онези, измислени на Олимп, и че от ушите ѝ висяха два запалени свещника, и че около шията ѝ искряха безбройните диаманти на огърлицата, която — сега разбирах — заслужаваше да бъде охранявана от цяла армия зловещи мълчаливи типове.

Марио Тестино заръкопляска и всички ние, които стояхме като хипнотизирани, последвахме примера му. „Защо, по дяволите, ръкопляскам?“ — запитах се аз, когато дойдох на себе си. И тогава се обърнах към сестра ми и прошепнах на ухото ѝ: „На теб ти стоеше много по-добре“.

— Приличаш на истинска принцеса! — възкликна Тестино с камера в ръце, който беше изкачил три-четири стъпала и бе започнал трескаво да снима. — Не спирай, продължавай да слизаш, красавице! Танцувай с мен, мисля, че се влюбвам в теб!

Поласкана, Тереза се усмихваше, докато слизаше по стълбата, плъзгайки морно ръката си по махагоновия парапет и показвайки от време на време връхчетата на изящните си обувки.

Не знам колко време продължи този спектакъл на свободни танци, в който се впуснаха фотографът и звездата и на който ние, останалите, присъствахме в качеството си на воайори. Следвахме ги из къщата, изкачихме се и слязохме по стотици стъпала, облегнахме се на дивана, запратихме обувките си по полилеите, стоплихме ръцете си на огъня, проснахме визинова наметка пред камината и седнахме на нея, за да прием шампанско направо от бутилката „Моет и Шандон“, изгубили всякакъв свян и благоприличие, косата ни се разпусна и русите кичури се разпиляха по раменете ни, оправиха грима ни няколко пъти, защото устните ни оставяха следи от червило по ръбовете на чашата, а спиралата по миглите ни се слепваше.

— Отлично, превъзходно! — възкликна Тестино и този боен вик беше знак, че първата част на фотосесията е приключила, че е време да сменим тоалета и сценографията. — Къде е херцог Ноланд? — попита

фотографът — Трябва да започнем час по-скоро със снимките на двамата.

Кара бе принудена да се намеси.

— Скоро ще дойде — извини го тя. — Излезе рано и обеща да се върне на обяд.

— Но, мадам, това ни оставя много малко часове на светлина! — възрази Тестино.

Един от асистентите му услужливо се намеси и предложи вместо това да направят снимките на Тереза на кон.

— На кон? — Признавам, че гласът ми прозвуча като крясък на чапла. Тереза Троти се обърна с недоволно изражение към мен.

— Какъв пропуск, още не съм ви запознала! — възкликна Кара и като хвана ръката ми и тази на Тереза, ни принуди да ги стиснем. Аз, от своя страна, ѝ представих сестра ми, като се молах на всички светии да не ѝ хрумне да ѝ направи реверанс.

— *Nice to please you*^[4] — изтърси сестра ми, на която после търпеливо обясних, че се казва *Nice to meet you* или *Pleased to meet you*^[5], но никога тъпотията, която преди малко бе излязла от устата ѝ. „Да не мислиш, че съм глупава и че не знам английски?“ — отвърна ми тя през смях.

Тереза Троти беше от хората, които, вместо да ти подадат ръката си, я отпускат в твоята и ти се чудиш какво да правиш с нея, толкова е вяла и безжизнена. Покачена на токчетата си, тя се извисяваше с двайсет-трийсет сантиметра над мен и аз приличах на коленичила нейна поданичка, а тя — на кралицата, която снизходително ме търпи до себе си.

— Ще ми донесеш ли вода, ако обичаш?

Задвижена от някаква странна, по-могъща от волята ми сила, аз изтърчах при масата до дивана и се върнах с чаша студена вода. Тя я изпи и ми се усмихна.

— Благодаря — каза. — Би ли оставила отново чашата на масата?

Каква глупачка бях! Отново ѝ се подчиних и щях да го направя стотици пъти, ако го беше поискала. Бях готова да ѝ закопчая найгорното копче, да разхлабя колана ѝ, да захвана с фиба кичур от косата ѝ или да попия с хартия влагата по челото ѝ. Но не се наложи. За това

имаше други хора, които сервилно се въртяха около нея и изпълняваха всичките ѝ желаниа дори преди да ги изрече.

В мен се настани някаква друга личност — излязлата извън фокуса актриса на Уди Алън, безлична и помръкнала пред ослепителната светлина на звездата. Такова беше въздействието на Тереза Троти.

Запитах се докъде ли се простира тази нейна власт и открих, че стига далече, много далече — аз, която изпитвах огромен респект към благородното изкуство на ездата, да не кажа дълбоко вкоренен страх, неочаквано за самата мен се самопредложих да придържам един рефлексор, качена на кон, докато снимат Тереза, облечена като амазонка и яхнала друг кон.

— Някой умее ли да язди?

— Аз!

— Ти? — попита слисана сестра ми.

— Можеш ли да яздиш след кобилата на Тереза с този рефлексор, да кажем на метър и половина разстояние?

Не се наложи да се преобличам, нито да се преобувам. Вече познавах етикета в Ноланд Тауърс и бях напълнила куфара си с най-хубавите си спортни дрехи. Елегантни, разбира се. Купени от оръжейния магазин, където ме познаваха от малка. Носех панталони от еластично рипсено кадифе, високи ботуши от релефна кожа и много красиво непромокаемо яке, в чийто джоб намерих празна гилза.

Имах навика да събирам празни гилзи отвсякъде. Обожавам мириса на барут, който излъчват, когато са още топли. Взимам ги от земята веднага щом ловецът отвори пушката и ги поднасям към ноздрите си. Вдишвам и усещам уханието на мащерка, на ладан или на мокра пръст, или на влажно жито, смесено с мириса на дима от гилзата. Прекарвахме много следобеди в стрелба по панички на върха на един хълм, засят с лавандула. Баща ми беше невероятен стрелец. Моят герой, когато бях малка. Шампионът печелеше огромни купи и превъзходни бутове шунка на празниците на Девата от Кармен и снимката му излизаше всяка година в местния вестник.

Придвижихме се вкупом до конюшните. Тереза се беше преоблякла като английска амазонка, с вталено сако от туид и бели панталони за езда, които очертаваха красивото ѝ *дупе*. Това каза Тестино.

На нея ѝ зачислиха бяла кобила, а на мен едно черно чудовище с кървясали очи.

Забелязах, че сестра ми бе започнала да се моли през зъби — дори ми се стори, че носи броеница в джоба си — и ѝ бях благодарна, макар да си помислих, че тази предпазливост е пресилена. Един коняр държеше юздите на коня ми, а друг следеше всяко мое движение.

Защо някое от тези яки и здрави момчета не придържаше рефлектора вместо мен? Мисля, че някой предложи това, но аз възмутено го отхвърлих. Какво ме прихвана? Какво исках да докажа на Тереза или на себе си?

Достатъчно бе да побутна съвсем лекичко това дяволско изчадие, и то мигновено препусна в галоп. Нямаше нищо общо с мудността на скъпата ми стара кобила, която не тичаше, защото нямаше желание за това.

Успях да чуя виковете на сестра ми: „Хвърли рефлектора! Хвани юздите!“ . Но тези викове, примесени с тропота на копитата и пръхтенето на коня ми, приличаха на шумоленето на вятъра между дърветата.

Прекосихме светкавично градината, навлязохме в гората от дъбове и букове, минахме през една нива, която стигаше до пълноводна река, препускахме, летяхме, пратих рефлектора по дяволите, забих колене в хълбоците на животното и с викове се помолих на господ да го спре, но това само насърчи коня да ускори лудешкия си бяг по следите на някоя въображаема лисица, невидим заек или глутница ловджийски кучета.

В този момент щеше да е чудесно да прозвучи фонова музика, например някоя композиция на Джон Уилямс, която да се слее с гласа ми и да послужи за въвеждане в кадър на образа на Нелсън Ноланд, който внезапно зае целия екран с орловия си поглед, стиснатата челюст и опънал здраво юздите на галопиращия си кон.

Нелсън беше чул виковете ми от върха на един хълм и слезе като стрела по склона, застана редом до мен, сграбчи юздата на моето чудовище и успя да го спре, също както би направил Супермен или мистър Дарен сред мълниите и гръмотевиците на някоя буря. Жалко, че в този ден слънцето плахо грееше и сцената не беше толкова драматична, както би била в дъждовен ден.

Вперихме поглед един в друг. Двамата дишахме пресекливо и забелязах, че Нелсън ме разпозна въпреки сгърчените ми лицеви мускули. Премигна, каза: „Но...“, и аз не успях да му дам никакво обяснение, защото се разплаках като малко ужасено момиченце.

— Не плачи, приятелко — помоли ме той смутено.

И тогава направи нещо напълно неочаквано. Наведе се от седлото си към коня ми и ме прегърна.

Аз опрях глава върху дясното му рамо. Миришеше като гилзата в джоба ми — на планина, на диво животно. И беше топло, напрегнато, просмукано с влага. За съжаление, трябва да призная, че намокрих със сополи фланелената му риза.

Тогава чухме зад нас тропота от копитата на други два коня. Конярите бяха тръгнали да ме спасяват.

— Всичко е наред! — успокои ги Нелсън отдалече. — Тя е добре! С мен е!

Не мога да дам повече подробности, защото и днес ми е трудно да различа реалността от фантазията. Мисля, че Ноланд ме успокои с мили думи и ме разсмя, когато престанах да плача.

Двамата слязохме от конете и тръгнахме бавно през една ливада, докато стигнахме до някаква пътека между дърветата. Оттам слязохме до един второстепенен път, същия, който водеше до заведението с короната, герба и лъва, където в деня на погребението на баща му видяхме Нелсън да ридае пред халба бира.

— Може ли да те поканя на чаша липов чай?

— Много смешно.

В крайна сметка двамата седнахме на дървената маса в градината зад къщата, откъдето се виждаше езерото, вързахме конете за едно дърво и Нелсън влезе в заведението и излезе с две димящи чаши.

— Горещ шоколад със захар и канела — обяви той. — Специалитет на заведението.

Така успяхме да успокоим нервите ми — зъбите ми още леко тракаха — както и да се стоплим, защото беше адски студено.

Осведомих го за плачевното състояние, в което щеше да завари къщата си, като се прибере: тълпата, командвана от Тестино, брилянтните идеи за декорация на господин Смит, превърнати в реалност, отчаянието на цветарките и предстоящото пристигане на

кетъринга с продоволствията за тази гладна армия. Предупредих го, че го чакат с нетърпение, че вече остават малко часове светлина.

Когато Нелсън поднесе чашата към устните си, забелязах, че носи халка на безименния си пръст.

Направили са го, помислих си, вече са разменили обетите, вече са се сгодили официално. Вече сигурно са определили датата и мястото на сватбата си, поръчали са поканите и са уведомили сватбения агент.

Нелсън забеляза, че разглеждам пръстена. Потърси погледа ми, задържа го за момент, сякаш знаеше какви мисли минават през главата ми, после потърка ръце и попита:

— Как изглежда Тереза?

— Възхитително.

— Значи трябва да отида да я видя.

[1] Настаняване в частна къща или малък хотел със закуска. — Б.пр. ↑

[2] Напитка, приготвена от червена царица. — Б.пр. ↑

[3] Ферментирала напитка от царица, подобна на бирата. — Б.пр. ↑

[4] Букв: Приятно ми е да ви се харесам (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Приятно ми е да се запознаем (англ.). — Б.пр. ↑

Когато се върнахме в Ноланд Тауърс, за пръв път ги видях заедно. И трябва да призная, че бяха фантастична двойка. Качиха се да се преоблекат и когато се върнаха, приличаха на главните герои на филмова суперпродукция.

Кара извика от вълнение, когато ги видя.

— Не забравяй мармаладите — прошепна ми тя на ухото. — Мислиш ли, че можем да ги поставим на масата, ето там, където тя е опряла ръка? Знаеш, че е важно за Нелсън.

Кимнах утвърдително. Какво друго можех да направя? Това беше единственото ѝ условие.

— Томасо ще поеме дистрибуцията на марката в цяла Италия — уведоми ме тя. — Ще продава компотите и мармаладите на Ноланд Тауърс в супермаркетите на семейството. Това е добра новина.

Отново кимнах утвърдително с глава.

— Между нас да си остане — довери ми тя — но истината е, че от това зависи оцеляването на наследството на Нелсън. Всички тези исторически замъци, всички тези земи могат да се поддържат единствено с някой доходен бизнес. Гълтат много средства. А парите, които той печели от уроци и от писане на трудове за патици, не са достатъчни дори за да купи храната на конете. — Тя замълча, вдигна вежди. — След мармаладите ще си опитаме късмета с органичните зеленчуци, а после може би с бисквити, сосове... Уелският принц и Пол Нюман вече го правят, и то успешно.

„Само че в техния случай с благотворителна цел“ — помислих си аз, докато за трети път кимнах утвърдително, също като свети Петър, който три пъти се отрекъл от Исус, преди още петел да пропее.

Говорих със стилистката, обясних ѝ случая и тя дискретно постави два буркана мармалад сред бутилките с шардоне. Когато видя това, Марио Тестино се намръщи, но забеляза напрегнатото ми лице, свитите рамене, мълчаливата ми молба и не каза нищо. Майкъл Смит обаче, който не беше в течение на малката ни конспирация, се развика.

— Каква е тази измишльотина! — възкликна той и се хвърли към масата.

И точно тогава Нелсън разбра какво става. Отправи ми гневен поглед, който аз препратих като подла издайница към мащехата му. Кара излезе на пръсти през полуотворената врата, а през това време възмутеният Нелсън стана, грабна бурканите и ги запрати към дивана.

За щастие, защото меките, пълни с гъши пух възглавници, които Смит беше поставил из цялата къща, изиграха ролята на предпазна мрежа и спасиха мебелите от бедствието.

Реакцията му беше толкова бурна, че самата Тереза се размърда недоволено в късата си бяла рокля, обшитата с камъни „Сваровски“, и изпусна въздишка на неудобство.

— Нели! — възкликна тя с нацупен вид. — Да не си полудял?

— Сигурно! — отвърна Нелсън и бързо напусна сцената, мърморейки през зъби.

Така и не ни се предостави възможност да снимаме повече двойката. Трябваше да се задоволим с двете великолепни снимки, които Тестино бе успял да им направи през десетте минути, в които Нелсън беше в обсега на камерата му.

За щастие успяхме да използваме едната за корица. На нея Тереза гледаше кокетно към камерата, докато Нелсън съзерцаваше с лешниковите си очи зашеметяващата красота на годеницата си.

Беше забележителна корица; абсолютен, исторически успех, за който получих най-горещи поздравления. Изтъкнати журналисти се изказаха за мен в радиопредаванията си, хвалейки стила, находчивостта и качеството на изданието. Родителите ми ме поканиха на вечеря в „Хорхер“, поръчах салата с пьдпъдък, „Бьоф Строганов“ с горчица „Помри“ и баумкухен^[1]. Един сервитьор подложи възглавничка под краката ми, друг ми сервира червено вино „Риоха“, а баща ми отвори бутилка шампанско, за да отпразнуваме първия ми успех.

Аз се усмихвах, но вътрешно имах чувството, че умирам.

Останалата част от онзи изпълнен с вълнения ден протече — както се очакваше — сред неприкритото доволство на Тереза и също неприкритото отсъствие на Нелсън, който се преоблече, намъкна същия протъркан пуловер, който носеше в деня, когато се запознахме, и отново отиде в гората. Беше намръщен, когато излизаше, затова не посмях да му напомня, че трябва да отговори на въпросите от интервюто ми. Наложих се Тереза да отговори и за двамата. Седна до масата от орехово дърво в спалнята си пред поднос с малки квадратни сандвичи, взе един с краставица, стисна го с пръсти и започна да отхапва от него, докато говореше.

Или не забеляза гладния ми вид, или предпочете да го пренебрегне, защото не ми предложи от сандвичите. Последната ми храна беше горещият шоколад, с който ме бе почерпил Нелсън след инцидента с коня, а оттогава бяха минали над три часа.

В същия този момент останалите членове на екипа, към който се бе присъединила Кара Ноланд, елегантно облечена с черна и прилепнала към тялото рокля, унищожаваша превъзходното меню, избрано от мен и платено от списанието. Състоеше се от няколко вида салати, различни сандвичи, рулца от пушена съомга, хапки от пуешко месо с дижонска горчица, студени желирани меса и подноси с френски сирена, някои с вкус на трюфели, други — на билки.

До нас достигаха веселите им гласове, смеховете и поздравленията за добре свършената работа. Сестра ми после ми разказа, че Тестино произнесъл няколко благодарствени думи и че зловещият мъж с кучарчето се разплакал.

Не знам. Седях срещу най-големия си кошмар, установявайки, че е еднакво хубава и с измито лице, и с грим. Полагах огромно усилие да бъда любезна, докато следях касетофонът да работи, касетите да се въртят нормално, лентата да не е свършила, да не й задам въпрос, на който по-рано вече е отговорила, да не я обидя с начина, по който се ровя в личния ѝ живот, и да не забравя да попитам за най-важното:

— Вече определихте ли датата и мястото на сватбата?

— Да. Пети юни във вила Троти.

Този отговор беше за мен като смъртна присъда. Оставах по-малко от четири месеца до деня, в който Нелсън официално щеше да стане неин. На безименния ѝ пръст също имаше пръстен с брилянт — много по-малък от този на Кара, но също така хубав.

Имахме лека препирня по повод на пръстена.

— Няма да ви разкрия как ми даде пръстена. Това е много личен въпрос. Само ще ви подсказва, че беше най-романтичното признание в любов. Никога не съм предполагала, че Нелсън е способен да коленичи публично и... чакайте, не пишете това, обещах да не навлизам в подробности!

— Не се безпокойте, няма да...

— Бихте ли изтрили това последното от записа?

— Не е необходимо, уверявам ви. Доверете ми се, няма да го използвам.

— Добре — намръщи се тя. — Но го изтрийте.

Спрях касетофона, върнах лентата.

— Изтрийте го! Чухте ли ме?

— Добре! — отвърнах ѝ аз с остър тон, който не прозвуча много любезно.

— Какви обноски само! — възмути се Тереза. — Виждам, че сте много нетърпелива. Или много неопитна. Кажете ми истината, правили ли сте това и друг път?

— Разбира се, много пъти — излъгах. — Освен това няма повод за притеснение. С херцог Ноланд имаме споразумение, съгласно което нищо няма да бъде публикувано, без той предварително да го е прочел.

— Тази договорка включва ли и мен? Може ли и аз да го одобря, преди да бъде публикувано?

За да не влизам в безплодни спорове относно разликата между четене и одобрение, ѝ отговорих, че двамата с Нелсън могат да работят заедно върху черновата, която ще им изпратя. Тя студено кимна с глава.

— Запишете, че пръстенът е уникат, изработен през 1794-а за Каролина фон Брауншвайг, съпруга на Джордж IV, крал на Великобритания и ХанOVER. Предполагам, че познавате историята ѝ. Не ли?! Не я познавате? Тази история е невероятно интересна и е връзката между нашите две семейства. Сега ще ви разкажа, запишете: бракът им бил по сметка. Тя била дъщеря на богат немски граф, а той бил заплашен да изгуби короната заради прахосничеството си и любовните си похождения. Няма друг избор, освен да се ожени, въпреки че когато я видял, изпитал отвращение към нея. Казал, че е грозна, че мирише лошо и поискал да му сервира бренди. В сватбената нощ бил толкова пиян, че се изтърколил от леглото на пода и спал като куче в краката ѝ. После се опитал да я zlepостави, като я обвинил в какви ли не прегрешения и успял да я откъсне от единствената им дъщеря, принцеса Шарлот. Дълбоко огорчена, Каролина фон Брауншвайг заминала за Италия и купила разкошна вила на брега на езерото Комо — Вила дел Гарово, която принадлежала на вдовицата на маркиз Калдерара, бивша балерина от Миланската скала на име Витория Пелузо. Тя я запознала с младия и привлекателен камердинер Вартоломео Пергами, барон Франкина и мой пращядо по майчина линия. Станали неразделни. Споделяли общ

покрив и легло, или поне така говорели хората, и били най-разточителната, ексцентрична и скандална двойка по онова време. Ще ме попитате къде е връзката със семейство Ноланд? Много просто, запишете: първият херцог Ноланд бил зет на английската кралица Ана, втора братовчедка на Джордж IV.

— Виждам, че се интересувате от история — успях да вметна аз след това дълго изложение.

— Не много — отвърна тя, без да откъсва очи от пръстена на Каролина фон Брауншвайг. — Но обичам да знам историята на нещата, които притежавам.

Вбесих се от начина, по който говореше за Нелсън. Разбира се, тя имаше предвид пръстена, но го каза с многозначителен тон, сякаш прикриваше някаква задна мисъл — коварна и хитра, и искаше аз да я намежна между редовете. Брак по сметка? Внезапно си спомних разговора на херцогините в Париж: „... и огромна черна дупка в банковата сметка“. Тогава си дадох сметка колко навременно е богатството на Троти за оцеляването на семейство Ноланд и внезапно ме обзе съмнение.

Кара всъщност беше разкрила истинското финансово състояние на Нелсън с настояването си да вмъкне бурканите с мармалад в снимките ни. Беше ме запознала — прикрито — с материалните затруднения, които има младият херцог, и за щастливата намеса на бъдещия тъст в семейните дела. Именно тя е била инициаторът на срещата между Нелсън и Тереза; среща, която до момента смятах за страничен резултат от интереса ѝ към Томасо Троти.

— Като знаете колко нещастна е била тази принцеса — хвърлих се аз в нападение — не ви ли е страх, че ще ви донесе лош късмет?

— Не съм суеверна, ако това имате предвид — отвърна ми високомерно тя. — А и не вярвам, че Каролина фон Брауншвайг е била толкова нещастна, колкото мислите. В крайна сметка е станала кралица на Англия и се е наслаждавала на забранени удоволствия с италианския си любовник. Не мислите ли?

Каза ми други неща — че обича много Нелсън, че се влюбили от пръв поглед, че чака с нетърпение деня на сватбата и че много скоро, колкото се може по-рано, би искала да има деца.

На същия този въпрос, за децата, Нелсън ми отговори по факса: „Дълголетната история на херцозите Ноланд, наследството на

семейството и продължението на името ни сега зависят от мен. Съзнавам, че съм последната брънка на една вековна династия и мой дълг е да осигуря бъдещето ѝ“.

Предвиждах, че отговорите на въпросите ми по факс няма да са толкова спонтанни, колкото биха били в едно интервю лице в лице. В случая на Ноланд обаче ми трябваше доста голяма доза въображение, за да ги приведа в такъв вид, че един читател от ХХ в. да може да ги възприеме и осмисли нормално. Вмъкнах ги между отговорите на Тереза и използвах оръжията на съвременната журналистика в стил Труман Капоти в „Хладнокръвно“, така че накрая се получи „романизиран“ текст, нещо средно между реалността и фантазията. По този начин успях да превърна любовната история на Нелсън и Тереза във вълшебна приказка, в която гласовете им звучаха правдоподобно. С една дума, истинска брюкселска дантела.

[1] Традиционен немски сладкиш. — Б.пр. ↑

На следващата сутрин след завръщането ни от Англия със сестра ми закусахме, както обикновено, кифли, натопени в мляко, и автентични питки „Инес Росалес“ и обсъждахме някои подробности от нашата авантюра, когато се появи баба ни.

Аз вече бях съобщила на сестра ми новината за годежа на Кара Ноланд с Томасо Троти, нейната първа любов. Бях ѝ описала с метафори и сравнения (реших, че думите са недостатъчни) великолепието на огромния брилянт. Бях я накарала да се закълне, че няма да повтори пред никого поверителната информация, която ѝ бях споделила, и тя, поставила ръка на гърдите си, върху медальона на Богородицата от Лурдес, тържествено бе заявила: „Можеш да бъдеш сигурна, че няма да кажа нищо“.

Също бяхме разничили намесата на бъдещия тъст във финансовите дела на Нелсън и бяхме стигнали до единодушно заключение — отрицателно, разбира се. И двете смятахме, че Нелсън е изложен на опасността да се превърне в подобие на героя от филма *Очи черные* — в един нещастник, зависим от богатството на жена си. Повехнали амбиции, наранено достойнство, поставена под въпрос мъжественост. Безделник, паразит, хрантутник. Какво ще стане с преподавателската му кариера, с духа му на учен?

Онова обаче, което бяхме анализирали до най-малката подробност, което бяхме огледали под микроскоп, беше истинската същност на романа между Нелсън Ноланд и Тереза Троти ди Висконти. Нямахме доверие в италианката. И двете бяхме останали с впечатлението, че е изкусна актриса — нежна към Нелсън, сладниково любезна към Тестино, властна към мен. С други думи, коварна и двулична.

Браковете по сметка съществуваха, откакто свят светува. В течение на вековете са спасявали корони, обединявали са кралства или са избавяли имения от разорението, като в замяна са предоставяли благороднически титли, излъсквали са съмнителни репутации и са отваряли вратите към салоните на висшето общество.

Случаят на херцог Ноланд ми се струваше като по учебник. Теорията ми се допълваше: „Самотно момче, жадно за обич, което расте далече от дома си, изоставено на съдбата си от пристрастен към адреналина баща, изгражда броня около крехкото си сърце, за да не може никой да открие колко е лесно ранимо, развива болезнена страст

към птиците, посвещава им всеки момент, всяка мисъл, всяко вдишване и се оставя да бъде прелъстено от красива жена, която му е безразлична... за да подsigури продължението на рода и да запази богатството на семейството си“.

Що се отнася до Тереза, нещата не бяха толкова ясни, но това, което ми бе намекнала Кара, изглеждаше напълно правдоподобно: „Никой не може да се перчи с богатство, натрупано от продажба на зеленчуци, колбаси и подправки, колкото и баснословно да е то“.

Сродяването с английски херцог от онези с Ордена на жартиерата, с герб, огромна къща, знатни предци и родство по възходяща линия с крале е може би идеалният избор за „първи брак“, особено ако въпросната дама е вятърничава и користолюбива и е предвидила да запази фамилията на мъжа след развода.

Та точно това обсъждахме, когато, както казах, се появиха баба ми, пеньоарът ѝ, пуделът ѝ, „Шанел“-ът ѝ номер пет и величествената ѝ осанка, пантофките с висок ток, ондулираната ѝ черна коса, разпусната от едната страна и прихваната от другата с гребенче с перли и брилянти, и каза:

— Или Джаки Кенеди.

— Какво?

— Тя също е била журналистка.

Баба ми притежаваше удивителната способност да не губи никога нишката на разговора, независимо колко души участват или колко време е минало от едно изказване до друго. Вероятно е придобила това качество по време на младостта си в Паленсия, когато — както твърди — всеки следобед се събирали над двайсет братовчеди на следобедна закуска в дома на родителите им и глъчта им се чувала из цялата главна улица.

— Също като Вероник Пасани — поясни тя. — Нали говорехме за млади журналистки, съблазнили мъжете, които са интервюирали?

— Точно така — отвърнах аз.

— Не се знае със сигурност дали го е интервюирала. Говори се, че се запознали на една вечеря. Но по онова време Джаки наистина е работела като репортерка и фотографка за „Уошингтън Таймс Хералд“ и сигурно го е попитала нещо, което да публикува в ежедневната си светска рубрика. Той беше сенатор, ерген, с приятна външност. Тя говореше френски. Беше учила в Сорбоната, произхождаше от богато

семейство, притежаваше чар и се интересуваше от политика. Бяха родени един за друг. Прекрасна двойка.

— Но злите езици...

Изражението ѝ се промени. Неудържим гняв измести доскорошната ѝ благост и духът на Скарлет О'Хара отново се всели в нея. Стисна челюсти и юмрук. Удари масата и чиниите, чашите и лъжичките подскочиха.

— Никога не обръщайте внимание на злите езици! — каза ни тя възмутено. — Винаги ще има злонамерени, завистливи и лоши хора, които се опитват да омърсят красивите истории или да злепоставят почтените хора.

— Стига, бабо — възрази сестра ми — да не мислиш, че се е омъжила за Онасис от любов?

— Няма значение какво мисля или не мисля. Това не беше моята история. Беше историята на жена, присъствала на убийството на мъжа си. На едно уплашено създание, нуждаещо се от любов и защита. И от мъж, който да ѝ даде всичко това и много други неща. Коя съм аз, че да обсъждам причините, които я отведоха до олтара? Защо трябва да вярвам на неприятната версия, вместо на красивата приказка?

Уплаших се — заради здравето на пудела — да не стане внезапно от стола, на който бе седнала, затова ѝ обещах тържествено, че винаги ще се водя от тази философия на добронамерената журналистика.

И от този момент си наложих — както наложих и на сестра ми — да изкореня от съзнанието ни мнението, което бяхме започнали да си съставяме за Тереза и Ноланд.

Никога повече нямаше да намекваме, че предстоящият им съюз е брак по сметка. Щяхме да се опитаме да приемем, че любовта им е чиста като девствен сняг. За съжаление, волята ни често действа по свое усмотрение и е непреклонна, колкото и да се опитваме да я подчиним. Въпреки че никога повече не подхванахме тази тема, достатъчно ни беше да се спогледаме, за да си дадем сметка, че съмнението все още е загнездено дълбоко в съзнанието ни.

След публикуването на репортажа много международни медии отразиха новината. Тереза Троти привличаше като магнит вниманието на списанията за светски новини, красота и мода в момента. Стилът ѝ се анализираше подробно и много нейни връстнички го имитираха. Смятаха я за своеобразен гуру на добрия вкус; копираха прическите ѝ

с небрежно разпуснати къдрици, огърлиците ѝ от масивно злато, равните ѝ обувки и неизменните ѝ слънчеви очила. Една модна къща дори изработи чанта със закопчалка във формата на двойно Т, специално проектирана за нея: „Тереза Т“, която тутакси се превърна в последния писък в аксесоарите.

Заради страха ѝ да не простуди гърлото си на мода излязоха копринените шалчета, завързани за врата, а заради нежеланието ѝ да си показва глезените започнаха да се носят вълнени калцуни. Заради екстравагантния ѝ навик да издърпва надолу ръкавите на блузите си започнаха да се носят дълги ръкави, а причината да се наложат подпльнките за рамене вероятно бяха твърде изпъкналите ѝ ключици.

В един ветровит ден си сложи диадема на косата и на следващия ден се изкупиха всички налични диадеми в Италия.

Каза, че малкият бюст е по-елегантен, и много момичета придобиха навика да ходят прегърбени, за да скрият досадните изпъкналости.

Новината за годежа ѝ с младия херцог Ноланд, неизвестен английски аристократ с по-знатно потекло и от това на херцогиня Алба, изненада всички. За един ден Нелсън стана медийна звезда като официален годеник на Тереза Троти ди Висконти. Написаха се безброй статии за изтънченото му образование, за доктората му в Оксфордския университет, за легендарните подвизи на баща му, за крехкото здраве на майка му и за жизнеността на мащехата му. Разровиха родословното му дърво и успяха да го сродят с кентърбърийски епископи и средновековни крале. Снимаха имението Ноланд Тауърс от хеликоптер и на снимката, която излезе в един от най-популярните таблоиди в Обединеното кралство, разпознах фигурата на Нелсън, който се опитваше да се скрие от камерите сред тръстиките в езерото.

Предположих, че Кара е щастлива от тази медийна шумотевица. Мармаладите на Ноланд Тауърс придобиваха известност заедно с техния собственик. Особено новият с вкус на рози, в чест на щастливото събитие, на чийто етикет бяха изобразени Нелсън и Тереза в центъра на едно сърце.

Получих едно бурканче от него по пощата в края на март. Беше поставено в синя кутийка и с картичка от „Скриптум“, в която херцогинята ми честитеше предварително Великден.

Подтикната от необясним импулс, отидох при баба ми по майчина линия с въпросното бурканче и с печална физиономия, която тя тутакси забеляза.

— Предупредих те за несподелената любов — напомни ми тя.

— Да. Предупреди ме.

— Леля ми Кармен...

— ... останала стара мома.

— От глупост.

Намаза с розовото желирано сладко филия препечен хляб. Поднесе я към устата си и отхапа от нея със затворени очи. Учуди я вкусът на цветя. Отново повтори, че англичаните са истински майстори на мармаладите, и точно когато най-съсредоточено се наслаждаваше на сладкото, ѝ хрумна грандиозна идея.

— Каня те утре на обяд.

Колко наивна бях! Приех поканата с учудващо лековерие. Мислех, че баба иска да ми повдигне духа с вкусен обяд, и изобщо не ми мина през ум, че ми готви капан, докато не се озовах пред суфле със сирене и пред едно конте с вълнена вратовръзка, който се казваше Мазарини, също като именития си прапрадядо, прочутия кардинал, наследил Ришельо като министър-председател на Франция.

Оказа се, че прабаба му и прадядо му са били съседни на моите в Сан Себастиан. Приятелството им датираше от годините преди войната, когато наемали съседни навеси на плажа Ла Конча. Баба ни разказа невероятна история за някакъв обиск, който военните извършили и от който всички се измъкнали, благодарение на това че комините на двете къщи били близо един до друг и успели да надхитрят войниците, като прескочили от едната къща в другата.

Мазарини слушаше историята, без да изпуска нито дума, въпреки че от време на време отместваше поглед от разказвачката — тоест баба ми — и го забиваше в мен. Когато дойде неговият ред, той сметна за необходимо да ни осветли относно най-непознатите епизоди от биографията на прапрадядо му.

— Малко хора знаят, че Джулио Мазарини, нали, замалко щял да се ожени за дъщерята на един лихвар от Алкала де Енарес, нали?

Използваше много често това „нали“, може би от неосъзната потребност да се самонасърчи. Въмъкваше също думи на френски, когато човек най-малко го очакваше. Беше най-словоохотливото

човешко създание, което познавах до момента, превъзхождайки многократно непоносимата бърливост на официалния хроникьор на благородния град Саламанка, начетен мъж и голям приятел на дядо ми, който ни посещаваше в някои недели след черковната служба.

— Учел в колежа на йезуитите в Рим, където бил *étudiant brillant*^[1], но на известна възраст станал бонвиван, пристрастен към хазарта, нали? Както и към други забавления, така че го изпратили в Испания да учи каноническо право. Там се влюбил в дъщерята на своя лихвар и *voilà*^[2], решил да се ожени за нея. За късмет най-добрият му приятел го възпрял и...

— Защо „за късмет“? Може би е щял да бъде много щастлив с нея — възразих аз по-скоро за да го подразня.

— Но историята щеше да изгуби един от своите велики мъже, нали?

Мазарини беше донесъл *marrons glacés*. Сервираха ни ги с кафето в едно порцеланово блюдо и баба ми се скъса да ги хвали, сякаш той лично ги беше направил, а не ги бе купил от сладкарницата, в която аз обикновено ги поръчвах. След като се нахранихме, той реши да оживи обстановката, като ни демонстрира уменията си да свири на пиано. Беше истински виртуоз. Седна с гръб към нас, пое си дъх и засвири една от пиесите за клавесин на Йохан Себастиан Бах. Тук обаче допусна грешка. Със съжаление трябва да призная, че не понасям бароквата музика, особено композициите за орган и клавесин. Ако се бях родила през XVIII в. и като по чудо не ме изгоряха на кладата като вещица — в което не се съмнявам, имайки предвид увлечението ми по отвари от билки — щях да предпочета да умра на бесилото, отколкото да изтърпя цял един концерт с камерна музика. За щастие младежът бе принуден да прекъсне артистичния си порив след двайсетина минути поради липса на партитура. През цялото това време аз си спомнях за вълшебния момент, в който Нелсън Ноланд ме заведе да видя параклиса в колежа му и ме развълнува с изпълнението си на песни на Арета Франклин. Явно на лицето ми е било изписано възхищение, защото баба ми изтълкува погрешно изражението ми и помисли, че мисията ѝ на сватовница е имала успех. Когато се сбогувахме на площадката на стълбата, тя ми намигна съучастнически, докато Мазарини се навеждаше да целуне ръката ѝ.

Асансьорът в къщата на баба ми бе произведен през 1905 година. Беше „Щиглер“, изработен от махагон и стъкло, с три врати, пейка, тапицирана с червено кадифе, и никелирани метални части. Когато се движеше, издаваше шум, скрипците скърцаха и му трябваша три минути, за да слезе от шестия етаж до долу. Приземяваше се с подскок в нещо като клетка, която се отваряше отвътре. С братовчедите се забавлявахме, като се надбягвахме с асансьора, преди да стигне до четвъртия етаж, или натискахме аварийния бутон посред пътуването, но не и за да остана заклещена в него с един непознат, независимо че беше потомък на прочутия кардинал Мазарини. Стоях със затаен дъх през цялото време — факт, който не остана незабелязан от контетото.

— Виждам, че те е страх да пътуваш с асансьор — каза той, заставайки в опасна близост до мен.

— Съвсем не!

Трябваше да му кажа истината — че изпитвам паника от затворени пространства, също като баба ми по бащина линия, която страда от клаустрофобия и никога не пътува сама в асансьор. Отговорът ми обаче го накара да предположи, че напрегнатостта ми е от друго естество. Примъкна се още по-близо до мен. Слава богу, че най-послед минахме първия етаж и стигнахме до мецанина, където пътуването ни свърши.

— Тези дни ще ти се обадя, за да те поканя на вечеря — заплаши ме той на сбогуване и когато се канеше да ме целуне целомъдрено по бузата, не знам какво движение направи, но в крайна сметка залепи една мокра целувка върху дясното ми око. Наложих се да премигна няколко пъти, за да изчистя склерата, роговицата, зеницата и ириса, които ми се бяха замъглили.

Изпълни обещанието си. В продължение на пет последователни дни звъня вкъщи с такава настойчивост, че извиненията ми се изчерпаха. „Търси те Мазарини!“ — чуваше се сутрин, обед и вечер за мое неудоволствие и за забавление на брат ми и сестра ми. Накрая реших да хвана бика за рогата и да сложа край на този тормоз.

— Добре. Къде?

— Където ти искаш.

— Кръчмата „Палето“, утре в десет. Не си слагай вратовръзка, не пасва на обстановката.

Изрази недоволство от избора ми, който според него беше неудачен.

— Не предпочиташ ли „Сейнт Джеймс“, „Паласио де Англона“ или „Принсипе де Виана“?

Аз обаче вече бях задействала плана си. Нямахте връщане назад.

— Казах кръчмата „Палето“, ти решаващ.

Разбира се, съгласи се, беше си въобразил, че има шансове, така че се срещнахме. Той беше с ленена, току-що изгладена риза, а аз — със старото си дънково яке, подплатено с агнешка кожа, което от години стоеше на тавана и миришеше леко на нафталин. Разбира се, в този храм на пържени ястия не беше възможно да различиш друга миризма, освен онази, която идваше от котлоните — на скариди с чесън, свинско филе, пържени чушки, наденички. Настаниха ни на една малка маса до стената. Мазарини изглеждаше не на място; оглеждаше се наоколо, сякаш се страхуваше, че някой ще го набие просто така, единствено заради вида му на мамино момченце, и забелязах, че му е трудно да си избере вечеря измежду предложенията на готвача.

— Донеси ми крокети от съомга — каза той на сервитьора — а на госпожицата каквото пожелае, нали?

В този момент започна маневрата ми на разубеждаване. Въоръжих се със смелост и възложих надеждите си на баба ми по бащина линия, която преспокойно можеше да изяде цяло прасенце, било печено, готвено или превърнато в кървавици и наденици, и много обичаше да топи хляба в соса от пържените дреболии. Сядаше като кралица начело на масата в трапезарията и ако бяхме по-малко от двайсет братовчеди, заявяваше, че сме много самотни. От наблюдателницата си следеше всеки от внуците и правнуците си и ни хокеше наред — някои заради липсата на апетит, други — заради бързото им ядене, и накрая винаги се оплакваше горчиво, защото всяка вечер пюрето ѝ било зелено. Негодуваше: „Няма ли други цветове, освен зеления за тези блудкави пюрета, които ме карате да ям? Нека ми направят пържени яйца, пържолки или чеснова супа!“.

— На мен ми донесете свински уши. И да са много хрупкави.

Останалата част на вечерта премина почти без разговори, защото всеки път, когато Мазарини подхващаше някоя тема, аз контраатакувах, захапвайки лакомо свинското ухо, което хрущеше,

докато го дъвчех, и очите на контето сякаш щяха да изхвъркнат от орбитите си. Дори го смучех, докато питах — риторично, но на висок глас и с пълна уста — дали, преди да го сготвят, са го измили добре отвътре.

Никой от двамата не си поръча десерт. Беше най-краткотрайната вечеря в историята. Сбогувахме се завинаги на ъгъла на улица „Палафокс“. Беше паркирал колата си на площад „Билбао“ и аз заявих, че предпочитам да се прибера пеша.

— Беше много интересно *soirée*^[3], нали?

— *Bien sûr*^[4] — отвърна той на езика на прадедите си, на който настойчиво се опитваше да ми говори, и веднага след това изчезна от живота ми.

[1] Блестящ ученик (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Ето (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Вечер (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Разбира се (фр.). — Б.пр. ↑

Оставаха само седем дни до началото на великденските празници, когато баща ми отново ме извика в кабинета си и за втори път за по-малко от четири месеца ми показа диапозитиви, от които стомахът ми, и без това разстроен от историята със свинските уши, болезнено се присви.

На снимките се виждаше как Нелсън и Тереза се целуват на третата палуба на яхтата „Валерия V“ (ставаше дума за първата буква V на фамилното име Висконти, а не за римското число пет, както всички мислеха, убедени, че най-богатият мъж в Италия може преспокойно да притежава други четири такива кораба).

Осведомителната агенция твърдеше, че годениците се намират на Бахамите, „където бащата на годеницата, магнатът Томасо Троти, наскоро е купил за астрономическата цифра от двайсет милиона долара красив частен остров като сватбен подарък за дъщеря си. Островът, известен под името Кайо 43–2, разположен в окръг Ексума, на осемдесет и пет километра югоизточно от Насау, има няколко райски плажа с бял пясък и кристални води и две разкошни къщи с джакузи на открито“.

Отпуснах се на другия въртящ се стол смазана, съкрушена, с лентата с диапозитивите в ръка. Баща ми нямаше представа, че връзката ми с Нелсън Ноланд надхвърля чистия професионален интерес. През ума му дори не бе минала мисълта, че бих могла да се влюбя в мъж, когото — в това беше прав — бях виждала два-три пъти в живота си.

Разказах му за Вероник Пасани и за Джаки Кенеди, но нито една от тези истории не го трогна. Беше убеден, че платоническата ми любов е все още басистът на Дюран Дюран — когато бях петнайсетгодишна, окачих постера му над леглото си и той ме накара да го махна. „Това да не ти е Исус Христос“ — беше ми се скарал той и аз се принудих да го окача от вътрешната страна на вратата на гардероба. Майка ми всяка вечер идваше да ме целуне за лека нощ и винаги намираше гардероба широко отворен. Обяснявах ѝ, че така проветрявам дрехите в него.

Баща ми дълго време не забрави историята с постера. Две години по-късно изненадващо ми позволи да присъствам на концерта на Дюран Дюран в Спортния дворец в Мадрид, въпреки че това събитие обединяваше на едно място най-различни въображаеми заплахи за

един експерт по предвиждане на рискове, какъвто беше той — тълпи, побоища, наркотици, смърт поради липса на кислород, смърт от обезводняване, зарази от всякакъв вид, въоръжен грабеж, похищение, изнасилване, убийство, срутване на стадиона или пожар на сцената.

„Можеш да отидеш, стига да не се отделяш от братовчедите си“ — постави ми той единственото си условие. Нямах представа обаче, че зад гърба ми бе наел услугите на частна охранителна фирма и ми бе зачислил двама цивилни агенти, яки като бикове, със задачата да следят всяко мое движение и да не се отделят от мен през цялата вечер. Предполагам, че договорът също е включвал охраната и на останалите членове на групата, въпреки че те нямаха нужда от защита предвид физическото им състояние и младостта им. Всъщност ако трябваше да се бият едни срещу други братовчеди и охранители, съмнявам се, че последните щяха да победят; вече казах, че израснах сред доста буйни братовчеди.

— Нищо не мога да направя — оплаках се аз горчиво, седнала на въртящия се стол. — Невъзможно е да се състезавам с жена като Тереза Троти.

Баща ми вдигна очи от документите пред него.

— Един частен остров — каза той, който със сигурност е бил недиагностицирано хиперактивно дете — сигурно е най-скучното нещо на света. Уверявам те, че за по-малко от три дни човек ще поиска да се върне вкъщи. Сигурно е страшно досадно да гледаш по цял ден физиономията на другия, без двамата да имате какво да си кажете или да правите. Надявам се, за тяхно добро, да са взели някоя настолна игра. Знаеш ли вица за корабкрушенеца, който се озовава с Клаудия Шифър на пустинен остров и...?

— Онзи за „сложи си мустак, Клаудия“?

Двамата прихнахме да се смеем, без да ни е грижа, че някой от колегите ми може да влезе. Когато погледнах отново снимките и задържах погледа си върху белия пясък, синьото море, красивите палми, отрупани с кокосови орехи, и следите от стъпките на двама души по плажа, повторих наум мъдрите думи на баща ми: „Каква досада“. Страстта му към природата и привързаността му към родния край — Кастилия, приличаха донякъде на начина, по който Нелсън възприемаше света, затова си казах, че тези дни, прекарани в рая, и

този на пръв поглед завиден сватбен подарък накрая ще се превърнат в истински ад за него.

Излязох от кабинета на баща ми с нова решимост в погледа. „Упорита си“ — бе ми казал той няколко месеца по-рано, без да предполага, че тази фраза ще разбуди звяра, дремещ в мен. Оставих го съсредоточен върху задачата да напише страниците, с които щеше да започне новият брой на списанието ни: един обширен репортаж за церемонията по връчването на наградите „Оскар“, която се бе състояла предната вечер в „Дороти Чандлър Павилион“ в Лос Анджелис и на която филмът „Бел Епок“ на Фернандо Труеба бе награден с престижната статуетка за най-добър чуждестранен филм.

Върху масите в големия кабинет бяха струпани над две хиляди снимки, които бяхме получили през безсънната нощ. Други продължаваха да пристигат в редакцията, изпратени от международните телеграфни агенции или доставени на ръка от куриери, току-що приземили се с първия сутрешен полет.

Беше ми забавно да отварям вратата на офиса на тези младежи, на които финансирахме част от цената на билета, в замяна на което те ни носеха снимките; почти всички бяха пътуващи студенти, които на развален испански ни питаха къде могат да намерят евтин подслон в Мадрид.

Същия този ден ми бяха възложили задачата да напиша материал от две колони за престоя на принцеса Даяна и синовете ѝ в един австрийски зимен курорт. Изглеждаха щастливи, въпреки непрестанния тормоз от страна на журналистите и семейните проблеми, които имаха.

На една от снимките, на заден план и леко разфокусиран, ми се стори, че разпознах Уилям Карсън с очилата му с поляризирани стъкла. Спускаше се по пистата със свършен стил, с успоредни ски и целият облечен в черно, включително раницата.

Можеше да става дума за член от свитата на принцесата, не отричам, но беше възможно моят частен агент 007 да работи извънредно и в свободното си време да охранява членовете на кралското семейство. Или пък работата му в „Джийвс & Хокс“ да е само прикритие за истинската му мисия на таен агент.

Тъкмо се бях съсредоточила върху описанието на двуцветната плетена лента, която си беше сложила лейди Ди на главата, като се

опитвах да не мисля за частните райски острови, разпръснати из Атлантическия океан, когато телефонът иззвъня и пазачът ни ми съобщи новината за внезапната и неочаквана смърт на кучето ми.

Това наистина беше подъл удар.

Животът би трябвало да ни предупреждава няколко дни по-рано за подобни нещастия и да ни дава поне шанса да се сбогуваме с едно от най-добродушните създания на този свят.

Кучето ми беше шоколадовокафяв немски пойнтер с голям нос, с очи с цвят на мед и с крака, излъчващи мирис на препечена царевича. Присъствах на раждането му в една априлска нощ преди дванайсет години. Появи се седмо поред по време на едно безкрайно раждане, заедно с тринайсетте си братчета и сестричета, на зеления диван в стаята за игри.

Хранех го първо с биберон, а после с мляно месо и го утеших в деня, когато го отделиха от майка му. Запазих млечните му зъбки в облицована с плат кутийка. Научих го да ловува, като завързвах с конец заешка кожа и я влачех по земята. Заварих го в разгара на любовна игра с кучката на овчаря и го спасих от удавяне, като се хвърлих в ледените води на реката през един ноември. Той, от своя страна, ми облиза окървавените лакти сутринта, когато паднах от велосипеда върху осеяната с камъни и коприва земя, и ме посрещаше всеки ден от живота си, като въртеше опашка от радост.

Беше умряло кротко и безболезнено, но самотно. Съжалявах, че не бях до него, за да го галя по главата и да му приказвам, докато животът го е напускал, също както направих, когато се роди, затваряйки по този начин кръга на общата ни щастлива история.

Пазачът ме попита дали да го погребем и къде.

— Като се качваш към хълма по пътя за долината, вдясно има изворче, под едни дъбове, нали знаеш къде са? Оттам тръгва пътечка и стига до огромен кестен, който сега още не се е разлистил, но пръстта е мека, а сянката през лятото е много приятна, защото когато духа северен вятър, склонът зад него го спира, а ако е южен, остава между клоните. Погребете го там, до дънера, и сложи отгоре голям камък, за да знам къде е, а и за да не го изровят дивите свине. Затворени ли са очите му? Тогава ги затвори. И още нещо, на нощното шкафче в стаята ми има снимка. Нека някой ми я прати в Мадрид по автобуса, моля те.

Въпросната снимка я беше направила сестра ми предната година. На нея прегръцах моя верен приятел в края на една житна нива, докато си отдъхвахме след лов на пѣдпѣдъци. Двамата се усмихвахме (кучешката усмивка не се вижда на снимките, но се забелязва), аз носех раницата, а той — кожена каишка, в тон с патрондаша на баща ми.

Беше запечатала най-щастливия момент в живота на едно ловджийско куче. Мисия изпълнена — плячката разкрита, посочена, подгонена и прибрана. И наградата — топлата ръка на стопанина между ушите му, поздравленията, добра работа, момче, гордостта в очите ми, защото аз първа го обучих.

Когато получих снимката вкъщи, изплаках сълзите, които ми бяха останали, и поръчах да направят картички с нея, с черен бордюр, за да ги изпратя за спомен на братовчедите ми. Те също бяха израснали с него, бяха го дърпали за ушите и го обичаха почти колкото и аз. Направих трийсет. Раздадох двайсет и осем. Една оставих за мен, а последната изпратих на Кара заедно с писмо, в което ѝ писах колко съм отчаяна, защото не вярвам да съществува рай за кучета, а е такава утеха да си мислиш, че един ден ще се срещнем с любимите си създания на някое място отвъд облаците.

Отговорът ѝ пристигна с обратната поща с все още влажно лилаво мастило. Утешаваше ме, пишеше, че вярва във вечния живот на животните, които обичаме. „Ако не за душата им — която, макар да е чиста, би могла да е смъртна — то поне за потребностите на нашата, за да бъде щастлива в отвъдното. Не мога да си представя рай, в който няма кучета и коне“ — уверяваше ме тя и ми разказваше историята за смелите сибирски хъската, които спасили Тристан Ноланд да не умре от глад и студ по време на експедицията му до Северния полюс.

Този драматичен епизод, за който говореше Уилям Карсън, докато шофираше своя „Астън Мартин“ на път за летището, звучеше ужасяващо, разказан подробно от Кара Ноланд с химикалката ѝ с виолетово мастило. Не ми се стори най-добрият начин да утетиш човек, който страда, но ѝ благодарих за бързия отговор и добрите намерения, и още повече за фразата, с която завършваше писмото: „Нелсън пие чай с мен и ме моли да ти предам най-искрените му съболезнования“.

Вече подозирах, че Нелсън Ноланд има чувствително сърце, скрито някъде в анатомията му. Не предполагах обаче, че два дни след писмото на Кара ще пристигне друго, също от Англия, в бял плик, обрамчен с червено и синьо, и каре, в което пишеше: *By Air Mail*^[1]. Почеркът на подателя беше дребен, сбит и закръглен, а мастилото — черно, по-плътено на някои места, както обикновено се случва, когато се използва автоматична писалка.

Разрязах го с ножа за мазане на масло и сестра ми, която седеше от другата страна на масата, протегна шия като чапла, готова да глътне риба. „Кой ти пише от далечния Албион?“ — сякаш питаше тя, която понякога успява да си държи езика зад зъбите, вместо да направи някой гаф. Не стана нужда да изрече на глас въпроса — изненадата, изписана на лицето ми, и червенината бяха достатъчен отговор.

— От Нелсън Ноланд ли е? — досети се тя.

Заедно със сгънатия на четири лист намерих снимка на английски сетер, тичащ към камерата със заек в уста. Беше симпатично куче, като всички от неговата порода, с черни уши и козина на петна, лунички на краката и кичури на опашката.

„Казва се Алистър — пишеше в писмото. — Той е петият Алистър в семейството. Баща му беше първото ми куче, моят най-верен другар, а той е най-добрият ми приятел. Мисля, че разбирам как се чувстваш, или поне си представям, защото ако изгубя Алистър, вероятно ще се срина.“

— Трябваше да го прегърна в деня, когато го видяхме да плаче — заяви сестра ми, която не бе устояла на изкушението да прочете писмото над рамото ми.

— Знаеш ли? Той ме прегърна, когато замалко да падна от коня — признах ѝ аз.

Оказа се, че до момента не бях казала на сестра ми за онази толкова нежна прегръдка след инцидента с коня. Защо? Не знам как да го обясня.

— Какво? — възмути се тя, и с право. — Искаш да кажеш, че си била в прегръдките на платоническата си любов, могла си да почувстваш топлината на кожата му, да чуеш ударите на сърцето му и дори да усетиш мириса на дрехите му... и чак сега ми казваш?

— Просто не ми се стори важно — излъгах аз. — Не забравяй, че моментът беше драматичен. Нелсън всъщност искаше да ме успокои,

все едно че ми беше по-голям брат или братовчед.

— Това го разправяй на друг — възрази хитрушата. — Просто те е страх, че магията ще се разпръсне, ако го произнесеш на глас. Да видим — тя насочи към мен лъжицата си — какво чувстваш при спомена за тялото му, притиснато до твоето, за ръката му, потупваща те по гърба, или за дъха му до ухото ти? — Не можах да ѝ отговоря, защото от вълнение бях онемяла. — И въпреки всичко, току-що се издаде. — Гледаше ме точно както госпожица Марпъл гледа поредния убиец, по такъв красноречив начин, че е невъзможно да не си признаеш.

— Почувствах...

— Че се разтапяш?

— Да.

Тогаво разбрах, че този лист хартия, сгънат на четири и съдържащ няколко утешителни фрази, беше като повторна, топла и нежна прегръдка от Нелсън. И отново усетих миризмата, излъчваща се от ризата му — на орехи, мащерка, ладан, влажно жито. А когато вдигнах очи от листа, на лицето ми сигурно са били изписани учудване и глупава усмивка.

Внезапно ме осени една мисъл: „Държи на мен“.

— Нямах да ми пише, ако му бях безразлична. Нямах да ме нарича „приятелко“, нито щеше да бъде толкова искрен с мен. Умряло е кучето ѝ, щеше да си помисли. Жалко, горкото момиче! Но нямах да отиде в пощенската станция, нямах да купи плик и хартия и да напълни автоматичната си писалка с черно мастило, нямах да ми изпрати снимката на верния си Алистър, нито щеше да си направи труда да носи плика с писмото в джоба на ризата си, докато го пусне в една от онези жълти пощенски кутии, които никакви ги няма, когато ти трябва, нито щеше да мисли през цялото това време... за мен.

— Няма съмнение, че държи на теб — призна сестра ми. — Разбрах това, когато ви видях да яздите заедно. Тереза Троти също го забеляза, защото видях как хапе от яд долната си устна.

— Убедена съм, че не се обичат — потвърдих аз с висок и твърд глас, нарушавайки обещанието, което бях дала на баба ми преди няколко дни. — Бракът им чисто и просто ще бъде съюз по сметка.

— Наистина ли мислиш така? — попита ме тя. И разбрах, че това е риторичен въпрос. Тя също си беше дала сметка за някои

несъответствия в ролята, която както Нелсън, така и Тереза, се опитваха да играят, когато не бяха сами. — „Има нещо гнило в Дания“ — завърши тя иронично.

— Нелсън се нуждае от пари, а Тереза — от аристократично име.

— Хрумва ми само едно решение. — Сестра ми винаги използва хумора като нападателно оръжие. — Да отидеш на сватбата, да заемеш стратегическо място на задните пейки и когато свещеникът каже: „да говори сега или да замълчи завинаги“...

— Ще стана и ще извикам, че го обичам!

— А той ще се обърне към теб, ще зарече Тереза Троти пред олтара, ще се затича, ще те грабне на ръце и ще избяга с теб на бял кон, който ще чака пред входа на църквата!

— Не може ли да е кола? — попитах аз предпазливо.

Отделихме няколко минути за размисъл, преди да се върнем в жестоката действителност. Сватбата щеше да се състои, независимо дали се обичаха, или не, след два месеца и половина и аз вероятно щях да чуя лъжливия му обет: „докато смъртта ни раздели“, без да мога да спра хода на събитията. Безпомощна, с разбито сърце, неспособна да се влюбя отново, защото нямаше да срещна друг мъж като херцог Нелсън.

— Не мислиш ли, че този благородник всъщност не е толкова благороден? — изтръгна ме сестра ми от размишлението. — Ако беше, нямаше да се съгласи да живее в лъжа. Нямаше да се обвърже с жена, в която не е влюбен, нито да ѝ се закълне, че ще я обича в здраве и болест, в богатство и бедност.

— Не става въпрос за благородство — защитих го аз не особено убедена — а за идеята за дълга, която двете с теб не можем да възприемем. За него е много важно да запази наследството на семейството си. Тази отговорност се пада на него като последен жив потомък на рода Ноланд.

— И стои над личното му щастие?

— Стои над всичко.

— Не можеш да ме убедиш. Това момче не ми харесва. Най-малкото не е за теб. Ти заслужаваш мъж, който е наясно с това, което е важно в живота — каза сестра ми, като сложи край на разговора ни и ме остави насаме със снимката на кучето, писмото на Нелсън и автентичните питки със зехтин на Инес Росалес.

И сестра ми беше права. Как можех да бъда влюбена в мъж, способен да се ожени за пари?

Бях обаче влюбена. Също както много жени прощават на мъжете си пиянството или изневярата, така и аз бях готова да простя на Нелсън слабостта, която бе проявил, решавайки да се ожени за Тереза Троти.

[1] С въздушна поща (англ.). — Б.пр. ↑

Малко след като сестра ми излезе, се появи майка ми, облечена с дрехите, с които играеше голф. Завари ме сама и потънала в размисъл, с писмото на Нелсън в ръцете. Видя снимката на кучето и заключи, че още скърбя за моя добър космат приятел, затова реши да ме разсее с една злободневна тема.

— Как ти се струва историята на Камила Паркър-Боулс и принц Чарлс?

По онова време майка ми — която притежаваше необяснима дарба за учене на езици, благодарение на която четеше безпроблемно на английски, френски, португалски, италиански, немски и холандски — се грижеше да изготвя ежедневния преглед на печата и да запазва изрезките, които сметнеше за интересни, в картонени кутии, заемащи цялата задна стена на кабинета ѝ.

Разви алергия към праха или вестникарската хартия — така и не се разбра към кое точно. Поради тази причина работеше с латексови ръкавици и хирургическа маска, които, прибавено към съсредоточеното ѝ изражение и педантичната ѝ работа с ножицата, ѝ придаваха вид на главен хирург, извършващ сърдечна операция.

Би могло да се каже, че от толкова четене на новини — много често сензационни — тя се излекува от срамежливостта си и от време на време изтърсваше някой шокиращ коментар, който ни караше да се превиваме от смях.

— Тампон! Можеш ли да повярваш?

Имаше предвид, разбира се, дословната транскрипция в таблоидите на един телефонен разговор, в който уелският принц казваше на любовницата си, че пламенно желае да бъде нейният „тампак“.

Тази история беше известна от 14 февруари предишната година, с други думи, петнайсет месеца преди разговора, който провеждахме, а това доказваше по неопровержим начин теорията ми за отвличането на вниманието.

— Има нови данни — побърза да добави тя, като видя подозрителното ми изражение. — Сега се знае, че връзката им датира от 1970-а, когато се срещнали на един турнир по поло и тя му разказала, че прабаба ѝ, Алис Кепъл, била любовница на неговия прапрадядо, Едуард VII. Представяш ли си само как му се е представила, все едно че му се е предлагала! Тогава той ѝ хвърлил око

и я поканил да прекара няколко дни в резиденцията на Маунтбатън в Хампшър, където се организирали най-добрите ловни излети в цяла Англия. Тя обожавала да ходи на лов. Било любимото ѝ развлечение. Както и да подлудява от ревност годеника си, офицера от кавалерията Андрю Паркър Боулс. Чарлс и Камила били любовници в продължение на няколко месеца, но тя най-неочаквано, докато той пътувал с една фрегата, се омъжила за Паркър Боулс и разбила на пух и прах надеждите му. Знаеш ли как принцът е научил? Прочел новината в „Таймс“!

— Удивително — съгласих се аз, истински впечатлена.

— След това Чарлс я помолил да напусне мъжа си и да се върне при него. Но вече било твърде късно. Двамата знаели, че наследникът на трона не може да се ожени за разведена жена. Спомни си за Уиндзорския херцог, който бил принуден да...

— Да се откаже от короната заради Уолис Симпсън.

— Така че решили да подновят връзката си като прелюбодейци и макар да се предполагало, че е тайна, цялото им обкръжение знаело за това. Чарлс и Камила били любовници, без да ги е грижа за нейния мъж, за мимолетните връзки на Чарлс, за официалните задължения или хорските приказки. Може ли да повярваш, че самата Камила помогнала на принца да си намери жена?

— Но продължили да се виждат след сватбата на Чарлс.

— Разбира се! Принцеса Даяна научила за това по време на сватбеното пътешествие. Горкичката. Чула ги да разговарят по телефона и намерила снимки в портфейла на мъжа си. Освен това открила, че на копчетата за ръкавели, които принцът носел в деня на сватбата, били гравирани две преплетени „С“ — началните букви на имената им.

— Значи ѝ е изневерявал още от първия ден. — Майка ми кимна печално с глава. — Татко какво смята?

— Той има своя теория — че Чарлс бил много млад, когато се увлякъл по една по-възрастна от него жена с опит в... — сниши глас и каза „легло“ — докато всъщност тя желаела красивия офицер, който бил по-зрял и интересен от принца. Защитава Даяна със зъби и нокти, знаеш какъв е баща ти.

— Испански кавалер.

Когато излезе от стаята, влачейки чантата си за голф в коридора и ме остави сама с писмото и кафето пред огромната маса в трапезарията, започнаха да ме връхлитат обезпокоителни мисли за възможността да се превърна вече не в съпруга, а в тайна любовница на Нелсън Ноланд. И за моя огромна изненада идеята не ми се стори толкова отблъскваща и ужасяваща, както би било редно. Поне не толкова, колкото идеята да го загубя след сватбата му.

И като в някакво съновидение, омаяна от изпаренията на кафето, си представих живот, изграден около тази толкова недостойна мечта.

Щях да живея във вилата в Ноланд Тауърс, която сестра ми ще е украсила с разкошни флорални щампи и пастелни тонове. Щях да се завивам с шведски пухени завивки, да отглеждам рози в градината и да се храня с мармалади и конфитюри. Щях винаги да бъда на разположение на Нелсън и да чакам с нетърпение момента, в който той щеше да идва на кон, мокър от дъжда или със загар от августовското слънце, тласкан от неудържимото желание да бъде с мен. Щяхме да се любим с животинска страст, до премала, докато накрая се отпуснем, удовлетворени и изтощени, щастливи и умиротворени.

В този сценарий на negliжета и дантелено бельо се почувствах много по-близка до Камила Паркър Боулс, отколкото до Даяна Спенсър. По дяволите условностите и благоприличието! Да живее свободата, да живее страстта! Идваме на този свят само веднъж и наш дълг е да се борим за това, което желаем пламенно, независимо от цената, от срама, от усилието, от преградите, които трябва да съборим, от страничните загуби.

— Добре ли си?

Брат ми ме наблюдаваше от вратата, наклонил глава на една страна и със загрижено лице. Явно ме беше заварил да си говоря сама, да удрям с юмрук по масата и да гледам в безкрая.

— Мислех на глас — оправдах се аз.

— Приличаше на Голда Меир, произнасяща реч пред Обединените нации — изкоментира той и изчезна от погледа ми.

Споменаването на филма с Ингрид Бергман в главната роля, който бяхме гледали заедно предната събота и който беше впечатлил силно младия ни и податлив на влияние дух, ме накара да си възвърна здравия разум и да се замисля за моята безпринципност.

Къде бяха ценностите, с които бях израснала, привързана към тях като растение към подпората си?

Бяха изчезнали. Какъв ужас. При първа възможност бях готова да се отрека от всички морални опори в живота ми.

И още по-лошо, кой ми гарантираше, че това ново отношение към любовта няма да се повтаря всеки път, когато се озова в подобно положение? Щях ли да се превърна в една от онези безскрупулни журналистки, които изнудват, заплашват и дори приемат подкуп в замяна на разгласяването или премълчаването на някоя новина? Щях ли да се откажа от корените си? Щях ли да се отрека от вярата си? Щях ли да се освободя от бремето на съвестта си?

Колко по-лек е животът на аморалния човек — казах си аз — не го измъчват нито угризения, нито сърдечни мъки!

Лошото обаче е — въздъхнах примирено — че моята съвест, както вече обясних, е склонна към самостоятелност и ако някой ден трябва да се изправим заедно пред моралния конфликт на прелюбодейството, най-вероятно тя ще излезе победител.

Накрая разбрах, че единствената възможност, която ми оставаше, за да не умра от мъка и самота в едно мрачно бъдеще без Нелсън, е да завоювам сърцето му през тези два месеца и половина, които оставаха до сватбата му.

С други думи, върнах се на изходната точка, без да съм намерила решение.

Може да изглежда невероятно, но всички тези толкова дълбоки размишления преминаха през ума ми за две минути, ако не и за по-малко.

Кафето още беше топло, когато поднесох чашата към устните си и си възвърнах представата за времето.

Ако преди имах колебания дали да отговоря или не на писмото на Нелсън, сега виждах ясно, че най-добрият ми коз беше в писането — средство, в което се чувствах като риба във вода — и веднага щом изгълтах последната магдалена, която май беше четвъртата поред, се захванах за работа.

Така между Нелсън Ноланд и мен започна епистоларна връзка, чрез която всеки от нас откри в другия един изненадващ и удивителен събеседник.

Извадих от долното чекмедже на бюрото си хартията за писма, която не бях използвала след литературния ми романс с Мат и която бях купила в Париж от една от сергиите за стари книги, които никнат като гъби по брега на Сена. Беше старомодна, също като самото писане на писма в епохата на факса и на сателитните комуникации, а жълтеникавият цвят на грапавата ѝ повърхност подканваше към пространни и носталгични излияния.

Разказах му някои случки, които бях изживяла с кучето си, като например онзи път, когато ме беше завело, почти влачейки ме, до едно скривалище в планината и ми бе показало откритието си — три таралежчета бебета, чиято майка лежеше мъртва до тях. Забелязах, че безжизнената иглена топка и моят добър приятел имаха кървави рани — тя на корема, той на муцуната, и разбрах, че най-вероятният причинител на трагичния ѝ край е бил самият той, който сега скимтеше с разкаян вид и ми показваше сираците, та дано ми хрумне нещо, което да ги спаси.

Бяха най-беззащитните създания във Вселената. Трябваше да ги храним първо с биберони с мляко, а после с плодове и зеленчуци, най-вече с дини, които те поглъщаха лакомо. Когато ги изваждахме от картонената кутия, за да се разходят в градината, моето куче ги съпровождаше, сякаш бяха негова собственост, или поне под негова отговорност.

Не позволяваше на никого, освен на братовчедите ми, на брат ми, на сестра ми и на мен, да се приближи на по-малко от три метра от питомците му. Ръмжеше и оголваше зъби като истински звяр и се успокои едва в деня, когато ги върнахме на Природата, вече пораснали и готови за дивия живот. С кучето ми ги видяхме да влизат в горичката, където ги намерихме, и се сбогувахме с тях със сълзи в очите, пожелавайки им щастлив живот на свобода.

Намерих една снимка на трите таралежчета бебета, целите омацани със сок от диня, и я сложих в плика. Признах на Нелсън, че посещението ми в дома му — първото, а не ужасният ден по време на репортажа — ме бе пренесло в онези времена, в които целият ми хоризонт се свеждаше до изненадите, които ми поднасяше полето — късокрили птици, изгубени кученца, сокол, който ядеше сурово месо от ръката ми, или тигров паяк, на който му бе хрумнало да изплете паяжината си и да направи гнездото си на най-близкия до прозореца на

трапезарията храст — една колкото удивителна, толкова и ужасяваща гледка.

Когато пуснах писмото, се почувствах като на брега на реката в детството ми, когато хвърлях въдицата във водата с надеждата, че някоя непредпазлива риба ще клъвне стръвта. Разбира се, съществуваше вероятност Нелсън да пренебрегне червейчето, което му предлагаш — риболовът е спорт на късмета и на търпението, но противно на опасенията ми, само след седмица получих отговора му. А като се има предвид колко претоварени бяха пощите по това време на годината, може да се каже, че пристигна с обратна поща.

В писмото си Нелсън споделяше с мен някои свои спомени и за моя изненада, във всички тях присъстваше баща му, Тристан Ноланд, изследователят, преобразен в своеобразен супергерой, извършил най-невероятни подвизи.

„Не знам защо си бях въобразила, че отношенията ти с баща ти са били по-скоро дистанцирани“ — писах му в следващото писмо, което му изпратих.

„Грешиш — поправи ме той — с баща ми винаги сме били чудесни приятели. Той беше най-важният човек в живота ми. Разкри ми красотата на Африка, мистерията на Азия и удоволствията на Америка. Той ме научи да се наслаждавам на добрата храна и хубавото вино и да ценя неща, които другите момчета пренебрегваха: мириса на влажна пръст или мекотата на пясъка, когато вървиш бос по плажа например. Когато изгубих майка си, плаках скришом в продължение на седмици, но едва в деня, когато баща ми умря, се почувствах наистина сирак.“

Веднъж го попитах за докторската му дисертация и той, зарадван, че човек извън неговата сфера проявява интерес към работата му, ми изпрати копие от шестстотин и осемдесетте страници, които беше написал. Тогавата открих, че Нелсън е не само задълбочен изследовател, но и роден художник — беше нарисувал с писец всички онези патици, към които изпитваше такава страст, с удивително майсторство и до най-малката подробност, като например генетичните изменения в междупръстовата мембрана на една пъстра патица, която наблюдавал на Антилските острови.

„Да не си открил патицата мутант по време на престоя ти на Бахамите?“ — хрумна ми да го попитам почти без никакъв умисъл.

Отговори ми с много дълго писмо, в което ми описваше с въодушевление подробностите около откриването на въпросната патица. Това станало рано сутринта, преди зазоряване, след една безсънна нощ, която прекарал в собственооръчно направеното от него укритие от тръстика и палмови листа на брега на една лагуна, която случайно намерил, докато изследвал вътрешността на острова.

Вълнението му беше толкова искрено и заразително, че ми се прииска през следващия край на седмицата да обиколя водоемите на село с бележник и молив в ръка, за да се опитам да откроя някой нов вид или поне някоя непозната мутация.

Препрочетох писмото му и едва тогава осъзнах нещо, което при първото четене ми се бе изплъзнало от вниманието. Нелсън беше прекарал голяма част от времето си на райския остров с безлюдни плажове и романтични залези сам, рисувайки патици.

Запитах се как ли Тереза Троти е приела това пренебрежително отношение. Не вярвах да го е придружавала в експедициите му. По-скоро си я представях вбесена, зарязана под някой чадър, без телефон, нито начин да се свърже с външния свят, отегчена до смърт, точно както бе предсказал баща ми.

Изпитах такова задоволство от подобна перспектива, че се осмелих да отговоря на Нелсън с една дръзка фраза: „Щях да се радвам да те придружа“.

Предполагам, че той е изтълкувал думите ми като невинно желание от моя страна, но не това беше намерението ми — целта ми беше да изтъкна една основна разлика между Троти и мен: Докато тя презира страстта ти към патиците, аз я разбирам и я ценя. Позволи ми да бъда твоят Санчо Панса. Ще ти нося копието и раницата и ще вървя след теб, както обикновено правя, когато излизам с баща си в планината. И той като твоя баща ми разкри мириса на влажната земя и мекотата на пясъка.

Това, последното, не го написах, разбира се, но си го помислих, когато целунах писмото и го пуснах в кутията.

С всеки ден опознавах все повече Нелсън Ноланд. Откривах някои негови шокиращи особености, като например абсолютната му неспособност да запомни едно-единствено име — което затрудняваше много социалните му връзки — или сюжета на филмите, които от време на време гледаше в кинотеката на Хадънхам.

Започнах да опознавам литературния му вкус, който беше много селективен и се свеждаше основно до Жул Верн, Хърбърт Уелс и Ръдиард Киплинг — с една дума, любимите автори на баща му — макар да ме увери, че е отворен за нови възможности. Препоръчах му да започне с книгите на Сент Екзюпери, Карен Бликсен и за нищо на света да не пропуска прекрасния разказ на Роуалд Дал за приключенията му като военен пилот.

„С тях ще извървим един удивителен път, който съм сигурна, че ще ти достави огромно удовлетворение — писах му аз. — Искане ми се да можеш да видиш лицето ти, когато прочетеш за първи път нещо от майсторите на магическия реализъм. Когато научиш например къде се намират Макондо и остров Горгона.“

Веднъж по време на един носталгичен престой на село в края на седмицата намерих до реката перо със сини отблясъци и нежен бял пух и ми хрумна една игра: „В този плик ще откриеш едно перо. Ще спечелиш точка, ако успееш да разпознаеш екзотичния притежател на това толкова красиво украшение“. Отговори ми лаконично, само с две изречения: „Европейски фиовец. Колко точки трябва да натрупам, за да получа наградата?“.

Без да губя нито минута време, приготвих следващата пратка, този път с перо от възглавницата, на която бях седнала, и написах: „Двайсет точки и наградата е твоя“. Неговото писмо пристигна четирипет дни по-късно: „Изпратила си ми перо от възглавница, хитрушо. Обикновена гъска. Каква е наградата?“ . „Калъф за завивка, която да напълниш с пера!“ — пошегувах се аз.

Същия този ден обаче ми бях приготвила едно рядко перо от мандаринка, изтръгнато без позволение от гърба на бедната препарирана птица, собственост на дядо ми по бащина линия — колекционер на всичко, което е ориенталско. За тази цел се наложи да вдигна една много тежка урна с помощта на сестра ми.

„Откъде взе това? От някоя зоологическа градина? — питаше ме той учудено. — Това е патица мандаринка и само в изключителни случаи се среща в твоите географски ширини.“

Зарадвах се. Явно бе приел предизвикателството ми. Не се ограничи обаче да разгадава моите гатанки. Той също бе измислил конкурс за мен: „В този плик ти пращам страница от една книга. Да видим дали ще откриеш от чие перо е написана“. Оказа се много

лесно: „Ивлин Уо, приятелю, «Завръщане в Брайсхед». Точка за мен. Но ми се струва жалко да осакатяваш едно от най-добрите произведения на световната литература само заради удоволствието да ме предизвикаш, така че ти връщам страницата, за да я залепиш отново там, където е била. Надявам се да не си чак такъв варварин и не си я откъснал от някой екземпляр от Бодлиевата библиотека“. Той ме успокои: „Намерих книгата захвърлена и разпокъсана на една пейка на улица «Търл», близо до «Скриптум». Но щом настояваш, ще залепя книгата и ще я прочета, за да проверя дали е толкова хубава, колкото твърдиш. Перото, което си ми изпратила този път, е от черен лебед“.

Въпреки протестите ми Нелсън продължи да ми праща по една страница от някоя книга във всяко от писмата, които ми пращаше.

Може да се каже, че известно време си пишехме буквално всеки ден. Без да чакаме отговор на предишното ни писмо, вече запечатвахме следващото. Аз търсех като луда пера в полето, а той — стари книги. И двамата бяхме истински майстори в изкуството да разгадаваме гатанки. И двамата спечелихме двайсет точки за един месец.

И точно тогава сгафих. „Следващия път, когато те видя, ще ти донеса калъфа за завивка — написах му аз един ден. — Единичен или двоен го искаш?“

Признавам, че въпросът ми беше доста нетактичен. Сигурно го бе засегнал много, защото така и не получих отговор и от този момент връзката ни се прекрати.

Много се разстроих. Съжалих за всяка от думите си.

Може би си е дал сметка, че си играем с огъня — утеших се аз, след като се съвзех от удара.

Не исках да изглеждам жалка, затова и аз престанах да му пращам писма. Запазих неговите в една кутия и я поставих на нощното ми шкафче, за да мога да ги препрочитам, когато ме връхлети тъга. Времето направо летеше. Оставах само четирийсет дни до сватбата и аз трябваше да измисля нова стратегия, за да спечеля Нелсън.

Един ден съдбата ми се усмихна в лицето на безработен фотограф.

Чакаше ме, седнал на стола в кабинета ми, и когато ме видя, скочи, угаси цигарата, която пушеше, и на един дъх ме уведоми, че този четвъртък „приятелите ми“ Тереза Троти и Нелсън Ноланд щели да се появят на присъждането на Световните музикални награди, които принцеса Каролина Монакска щяла да връчи в княжеството.

Събитието се провеждаше вече пета година и по червения му килим бяха минали музиканти от класата на Майкъл Джексън, Мадона и Уитни Хюстън, която на тази церемония щяла да се качи на сцената и да изпее песента *I will always love you*^[1] от филма „Бодигард“, добре познат на всички нас, които бяхме влюбени в Кевин Костнър.

Обясних му, че според мен Кевин Костнър има вид на глупак в този филм и че ролята му в него е жалка, но че съм му много благодарна за това, че си е спомнил за мен, когато е получил тази информация.

Накара ме да му обещаая, че ако ме изпратят да отразя събитието, ще настоя той да ме придружи, а не някой фотограф от издателството, защото имал проблеми с психичното си здраве и било наложително да напусне Мадрид и да види свят.

Влязох със скоростта на мълния в кабинета на баща ми и налетях на пудела на баба ми, който се впусна в атака, защитавайки яростно стопанката си, и захапа глезена ми. Състоя се кратка схватка между нас двамата, но когато си поех дъх и най-после успях да обясня на баща ми причината за възбудата си — репортажа, който щеше да ми позволи да видя отново Нелсън — за моя изненада баба ми ме подкрепи с неподправен възторг.

— Монте Карло! — възкликна тя. — Никога не трябва да се пропуска шансът да се посети Монте Карло! — въздъхна и като в някакъв транс, без да престава да гали кучето, си припомни романтичните дни, прекарани с дядо ми на Ривиерата. — Нека момичетата отидат — настоя тя — сега е моментът. Аз например никога няма да забравя онзи път, когато големият ми брат ме взе със себе си в Сантандер, както ми беше обещал. Какви ноци! Какви танци!

Баща ми обаче си правеше оглушки. Увери ме, че можем да получим чудесен материал, без да пращаме фотограф в Монако, като

използваме обичайните услуги на информационните агенции. Добави, че не е нужно да се праща дотам редактор, още по-малко неговата беззащитна дъщеря, сиреч аз.

Ядосах се. Повече от пудела. Кога най-после ще престане с тази негова свръх протекция, която упражнява върху мен? Не съм ли му доказала достатъчно колко струвам?

Баба ми се намеси в моя защита. Искането ми ѝ се струвало напълно основателно. Смяташе, че един брой с хубава снимка на годениците на корицата, и то само месец преди сватбата, ще бъде печеливш и че ако сме се доверявали само на работата на агенциите, било много вероятно въпросната снимка да пристигне късно или никога. Докато нашият фотограф, който знаел чудесно какво искаме, щял да успее да отрази романтиката в отношенията на двойката, спонтанността на жестовете и погледите им.

Каза това последното, като ми намигна веднага щом баща ми сведе поглед към книжата пред него.

— Казвала ли съм ви, че когато Рение и Грейс Патриша се ожениха, наехме малък самолет, за да доставим снимките навреме?

Застана стратегически зад гърба на баща ми и от време на време го галеше по темето — безпогрешен начин, за да отслаби съпротивата му.

— Дядо ти беше журналист от класа — каза тя, обръщайки се към мен, но всъщност говорейки на баща ми. — Притежаваше инстинкт, нюх. По онова време да наемеш самолет беше все едно да наемеш космически кораб. Фотографът се приземи в Торехон и работихме през цялата нощ. Изпреварихме всички вестници! — Сега тя застана пред баща ми и възкликна: — Тези момичета са достойни внучки на дядо си! В това семейство, ако трябва да се отиде в Монако, се отива!

Така се разпалихме, толкова силен натиск упражнихме едновременно майка и дъщеря върху него, че баща ми накрая капитулира:

— Упорита си — възнегодува той. — Нека сестра ти дойде с теб.

Преди да ми разреши обаче да купя самолетни билети и да резервирам стаи в хотел, той ми нареди да се уверя, че годениците ще присъстват на церемонията и че цялата тази история не е някоя измишльотина на жаден за приключения фотограф.

Предпочетох да използвам обичайния канал, чрез който се информирах за Нелсън, или с други думи, Кара, вместо да телефонирам в Ноланд Тауърс, което би било по-логично.

Липсата на писма през последните дни ме плашеше и се опасявах, че може да се разпростре и върху словесното ни общуване, затова набрах номера на Кара в жилището ѝ в Белгрейвия и изчаках търпеливо прислужницата да я извика.

— Запиши си новия ми телефон — каза ми тя, след като ме поздрави сърдечно — продадох тази къща и си купих *piéd-à-terre*^[2] в Парк Лейн. Най-после се връщам в Италия, скъпа, в родината си.

— При Томасо ли ще живееш?

— Не и преди да се оженим, но той е толкова щедър, че ми подари мансарда в най-аристократичния квартал с изглед към катедралата. Запиши телефона — настоя тя. — Обясних му и той разбра колко е важно човек да има *piéd-à-terre* в Лондон.

Поговорихме няколко минути за сватбените приготовления, за перленосивия тоалет, който си избрала от Валентино, и за шапката, която щяла да носи на главата.

Каза ми, че Тереза лично се грижела за всички подробности. Младоженецът, придружен от най-близките си приятели, щял да пристигне във вила Троти през езерото, на борда на класическа, великолепна „Рива“, а годеницата щяла да го чака на балкона — „като Ромео и Жулиета“, уточни тя. Щял да ги венчае архиепископът на Милано, коктейлът щял да бъде на горната тераса, в галерията между двете библиотеки, банкетът — в градината, балът — на терасата, която гледа на запад, и било предвидено в полунощ, в края на празненството, да избухнат стотици фойерверки над езерото.

Почувствах, че се задушavam. Изпитах непоносима мъка само като си представих Нелсън, облечен с фрак, на борда на една „Рива“.

— Ще отидеш ли на връчването на музикалните награди? — прекъснах я аз, преди да ми е заговорила за брачната нощ и сватбеното пътешествие.

Може би смених темата твърде рязко, но не можех да понасям това мъчение нито минута повече.

— В Монте Карло? — По изненадания ѝ тон разбрах, че не очакваше въпроса. — Не познаваш Томасо, той е отшелник — оплака се тя. — Не обича празненствата, нито танците. Общува единствено с

трима-четирима близки приятели и със семейството си. Казва, че джет сетът го изтощава, отегчава, досажда.

— Харесвам твоя Томасо — отвърнах аз. — И одобрявам донякъде начина му на мислене.

— Разбира се. — Кара очевидно не вярваше на думите ми. Прокашля се, преди да изрази разочарованието си. — За мен развлеченията приключиха.

Залезът на светския ѝ живот беше истинско нещастие за Кара. Сигурно обичаше много Томасо Троти, за да е готова да се откаже от своя прекрасен свят на дворци и салони. Той беше пристрастен към работата предприемач, който предпочиташе вечеря в тесен кръг пред някоя от онези вечери а ла Великият Гетсби, с които беше свикнала Кара, и се наслаждаваше повече на самотата в ломбардската си вила, отколкото на круизите, които организираше от време на време с яхтата си.

— Пълна противоположност на Тристан — въздъхна Кара с носталгия в гласа.

Тя нямало да присъства на наградите, не, но Нелсън и Тереза щели да отидат в Монако и щели да заемат почетно място на председателската маса до принц Албер и принцеса Каролина.

Поговорихме си още известно време. Помолих я да ми продиктува новия си адрес, за да продължа да ѝ изпращам списанието ни, което тя толкова харесваше, и по този повод направихме преглед на последните светски новини. Спряхме се по-конкретно на скандалния роман между Джон-Джон Кенеди и Дарил Хана, красивата сирена, която вълнуваше сърцето на Том Ханкс в „Плясък“.

Кара смяташе, че тази любовна история ще подкопае още повече деликатното здраве на Джаки, и без това вече сериозно застрашено от болестта и неприятностите. Вдовицата на Америка от месеци се бореше срещу рака на лимфите, уединена в апартамента си на Петю авеню и стопляна от есенната любов на бижутера Морис Темпълсман, с когото изживяваше последните си дни, разхождайки се в Сентръл парк.

За нещастие на Джаки — твърдеше Кара — момчето не било наследило изключителната прозорливост на баща си в бизнеса и политиката, но за сметка на това притежавало същата харизма, същия

чар за жените и същата слабост към русокосите актриси и чувствените певици като Мадона и Сара Джесика Паркър.

— Някои неща никога не се забравят — каза тя по повод, предполагам, на изневерите на президента с Мерилин Монро. — Могат да бъдат простени, разбрани и дори извинени, но не и забравени. Никога.

След като се уверих, че Нелсън и Тереза ще присъстват на церемонията в Монако, се захванах с организирането на пътуването и изпратих съответните молби за акредитация.

Беше топъл и слънчев петък в началото на май. В малкия крайбрежен град вече кипяха приготовленията за голямата награда във *Формула 1*. Състезанието щеше да се състои няколко дни по-късно и улиците бяха препълнени с хора. Ферари, мазерати и бугати се спускаха с ръмжене по завоите на склона и спираха пред казиното, където гордите им притежатели позволяваха на минувачите да ги снимат пред болидите им.

Градът беше пълен с арабски шейхове, придружени от безбройните им свити. Спортното пристанище беше осеяно със знамена и празнични светлини. Организирах се празненства на палубите на яхтите, на терасите на хотелите, в парковете и градините. Безкрайни веселби, които продължаваха цяла нощ в подземни заведения, от които клиентите излизаха късно сутринта, все още облечени официално и придружени от най-сладострастните жени на земята.

Проституцията и наркотиците бяха популярни като шампанското и черния хайвер и не само се толерираха, но и бяха гледани с добро око, също като хазарта и тъмните сделки.

Хотелът ни беше много луксозен — не успях да намеря нито една свободна стая на приемлива цена по това време на годината — и в него имаше търговски галерии и витрини, на които бяха изложени прекрасни бижута.

Балконът ни гледаше към морето. Към залеза. Към приказните яхти, завързани за кея. Към Яхтения клуб и към Морския клуб, и към скъпите ресторанти на открито, които започваха да се пълнят с клиенти.

За случая баба беше подарила на мен и на сестра ми по една вечерна рокля.

Погрижи се лично внучките ѝ да не бъдат по-долу от останалите гостенки на тази толкова изискана церемония, защото, както ни каза, ние бяхме не само специални пратенички, но и представителки на семейството, така че в продължение на два дни ни развеждаше, буквално хванала ни за ръка, из света на мадридската висша мода, в която тя се чувстваше в свои води.

Трите се движехме със сивия ѝ „Мерцедес Бенц 280“ с червена тапицерия, шофиран от човека, който ме научи да управлявам кола, пренебрегвайки всички правила за движение.

— Нека покарам малко, хайде — молех го аз, едва седемнайсетгодишна, когато стигаме до светофара на булевард „Пинтор Росалес“. — Само на завоите при парка, обещавам ти, после ще се сменим, преди да пресечем автомагистралата.

— Ако полицията ни хване, ще ме тикнат зад решетките. Това ли искаш? — отговаряше той с престорено възмущение.

Аз обаче го уверявах, че ако това се случи, ще го посещавам всеки ден в затвора и ще му нося бонбони с кафе и мляко и книги — беше голям почитател и на двете удоволствия.

Тогава той спираше на площада, до огромния фонтан, и с известна неловкост ми отстъпваше мястото зад волана. „По-бавно!“ — викаше ужасено, когато някой камион идваше насреща. Когато стигаме до автомагистралата, аз винаги, без изключение, отново го молех: „Да се качим и да слезем отново, става ли?“, той казваше не, а аз му отвръщах, че така няма никога да взема шофьорска книжка, и толкова настоявах, и толкова му се подмазвах, че накрая той отстъпваше.

Не издадохме на никого тази наша тайна. Не беше в изгода нито на мен, нито на него. Благодарение обаче на завоите на „Росалес“ издържах изпита по кормуване още първия път.

Заведе ме в „Мостолес“ с мерцедеса на баба ми. Остана в колата, докато аз се явявах на изпита и когато му съобщих, подскачайки от радост, че дните ни на живот на ръба на закона са свършили, той се зарадва дори повече от мен и ми подари ключодържателя си с образа на Богородицата от Пилар, за да отбележи събитието.

Роклята ми беше фантастична. Имаше изящни волани от светлосиня коприна и камелия „Шанел“ отпред на гърдите. Роклята на сестра ми беше черна, с открит гръб и плътно прилепнала талия, с

цепка отстрани до средата на бедрото и сатенена панделка на дясното рамо.

Бухнахме си косите и ги оформихме с фиксиращ спрей, начервихме обилно устните си, сложихме си огромни обици и златни верижки и към седем вечерта се бяхме преобразили в две невероятни красавици — или почти — напълно пасващи на околната среда.

Когато ни видя, фотографът беше като претърпял електрошок, толкова го впечатлихме.

Няма да навлизам в подробности относно плачевното състояние на сърцето ми, докато вървахме пеша от хотела ни към казиното на Монте Карло. Сестра ми, която от време на време ми проверяваше пулса, се разтревожи сериозно. Не само заради скоростта, с която кръвта преминаваше по вените ми, но и заради пребледнялото ми лице и пресекливото дишане.

— Ще вземеш да получиш удар — предупреди ме тя, докато се изкачвахме по легендарната стълба.

Бяха извикали акредитираните журналисти един час преди началото на церемонията, за да проверят самоличността ни, да ни заведат до местата ни, да ни обяснят подробно как ще протече събитието, да ни връчат папката с материали и една много красива химикалка като подарък. Предупредиха ни, че касетофоните са забранени, както и фотоапаратите, особено онези, които имат вградена светкавица. Помолиха ни да пазим мълчание по време на връчването на наградите. Успокоиха ни, че ще имаме време да интервюираме победителите след церемонията на официалния коктейл, който щял да се състои в Имперския салон.

Фотографите имаха предимство — отредиха им място отстрани на сцената, но малко от тях бяха допуснати до коктейла. Сред щастливците беше и нахаканият фотограф на списанието ни, способен да преметне всеки организатор на събития в света с дар словото и нахалната си физиономия.

Беше застанал на стратегическо място, на един от най-горните редове на секцията, отредена за медиите, откъдето ми направи знака на победата с двата пръста във формата на латинско V. Тогава разбрах, че ще имаме тази снимка, за която говореше баба ми — годениците, поглъщащи се с очи, докато танцуват, нежно притиснати един към друг. Признавам, че стомахът ми се сви при тази мисъл.

Осветената фасада на казиното на Монте Карло блестеше, като че ли беше от злато. Фонтанът, който се намираще пред ротондата във форма на огромна рулетка от цветя и водоскоци, също изхвърляше златисти струи. По тротоарите, на терасата на хотел „Париж“ и на входа на хотел „Ермитаж“ се трупаша туристи, без да знаят със сигурност на какво се дължи тазвечерната суматоха — дали на бал, на сватба, на присъствието на някоя холивудска звезда или на легендарна рок група.

Вътрешността беше луксозна и многоцветна с високите си барокови тавани, огромните стенописи и гигантските полилеи от чешки кристал.

Със сестра ми се настанихме на креслата си от червено кадифе и изкоментирахме, че ако се съди по погледите и комплиментите, подхвърляни от туристите, които ни правеха път на тротоара, бяхме постигнали целта си и се бяхме слели успешно с околната среда. Приличахме на две милионерки, привикнали към подобни събития, дори леко отегчени от тях, а не на две натрапници — каквито щяхме да бъдем цял живот, дори да ни канеха на безброй приеми — чиито сърца щяха да се пръснат от вълнение.

Моето бедно сърце биеше ускорено в очакване на предстоящата среща с Нелсън Ноланд. *Каква изненада!* — мислех да му кажа. — *Не предполагах, че ще се срещнем тук тази вечер!* А той, когато ме видеше, превърната в Пепеляшка от плът и кръв, щеше да се влюби до полуда в мен и най-после щеше да се разкае за нелепата си идея да се ожени за Тереза Троти.

Каква самонадеяна илюзия. Внезапно фотографите се раздвижиха и защракаха с фотоапаратите си, а присъстващите едновременно обърнаха глави към дъното на салона, където се появиха истинските звезди на вечерта.

Принцеса Каролина носеше ефирен тоалет, който я обгръщаше като сияние, а до нея съзрях Тереза Троти ди Висконти, облечена с много секси рокля с гол гръб, с възхитително очертан задник, блестейки цялата като факла със стотиците искрящи кристали или скъпоценни камъни по нея, с русата си коса, падаща като водопад върху раменете ѝ, с очите си на котка, с червените си устни, с начина, по който се движеше, сякаш плуваше, като господарка на пространството и времето...

Отпуснах се тежко на стола си. Зарових лице в ръцете си.

Пропуснах зашеметяващата поява на Принс, облечен в жълто, с разголената му космата гръд, със златната верижка.

Пропуснах и появата на Уитни Хюстън, извънредно елегантна с прилепналата към тялото ѝ рокля в бяло и черно, на Патрик Суейзи, незабравимия герой от „Мръсни танци“, изпълнението на пиано на Рей Чарлс, както и трогателното връчване на награда на Жорди, изпълнителя на *Dur, dur d'être un bébé*^[3], лично от Клаудия Шифър, която коленичи на сцената, за да бъде на неговата височина, разкривайки интимните си прелести на публиката.

— Кой ще напише материала? — скара ми се сестра ми, като заби лакът в ребрата ми.

— Аз...

— Тогава внимавай!

Аз обаче бях толкова хипнотизирана от блестящата рокля и косата на Тереза Троти, че не можех да мисля за друго, освен за неравната борба, която водех. На два метра зад италианката видях Нелсън Ноланд, който разговаряше с принц Албер. Беше зашеметяващ с черния си смокинг, шит по поръчка в „Джийвс & Хокс“, с вчесаната назад коса, с орловите си очи и походката си на ягуар.

Главата ми щеше да се пръсне. Ненавиждах роклята си, косата си, лицето си, ръста си. Чувствах се толкова нищожна, че направо изчезнах, потънах в креслото от червено кадифе и не разбрах как, нито кога церемонията свърши и ни отведоха, като стадо натруфени овце, в Имперския салон, където се сервираше коктейлът. Един много симпатичен сервитьор ми подаде чаша шампанско, изчака да го изпия на един дъх и ми връчи втора чаша, без да каже нито дума.

Огледах се наоколо. Салонът се беше напълнил с хора, които се наслаждаваха на деликатесите, приготвени от някой готвач, награден с три звезди „Мишлен“.

Поради липса на друга радост, реших да опитам менюто. Изядох едно канапе с карамелизиран гъши пастет и трюфели, което имаше божествен вкус, после — парче суфле с пармезан, последвано от желирано консоме с черен хайвер и яйце от пъдпъдък.

Докато опитвах от деликатесите, един от друг по-вкусни, видях, че сестра ми е завързала приятелство с едно момче с приятна външност, къдрава коса и галантна усмивка. Очевидно разговаряха за

вино, достатъчно беше да видя как го дегустират в огромни чаши на малки глътки, задържайки го с наслада в устата, преди да го преглътнат. И как го съзерцават срещу светлината, как го разклащат, как му се любуват.

Едно от двете неща, за които най-много завиждах на сестра ми, беше тази нейна любов към хубавото вино. Второто нещо беше страстта ѝ към операта, която я издигаше на недостижимо за мен ниво и я свързваше духовно с майка ми и баба ми по майчина линия по един съкровен и свръхестествен начин.

Изглежда, къдрокосото момче също имаше достъп до този неин свят на възвишени наслади.

Докато ги наблюдавах скришом и си мислех, че са хубава двойка, разсеяно пъгнах в устата си една вкусна хрупкава поничка, която едва се побра в устната ми кухня, и лакомо я задъвках.

— Здравей, приятелко!

Гласът на Нелсън беше като полъх на вятър, който помилва тила ми. Обърнах се с пълна уста и се оказах толкова близо до него, че усетих как кръвта се сгъстява на лицето ми и ставам по-алена и от червените кадифени завеси в салона.

— Внимавай да не се задавиш — пошегува се той. — Ще изчакам търпеливо да погълнеш това, което току-що си натъпкала в устата си. Не разбирам как може да си толкова слаба, след като ядеш толкова много. — Успях да се преборя с поничката и да се съвзема от изненадата, когато чух следващия му въпрос, който ме накара да онемея от изумление: — Защо престана да ми пишеш?

— Не съм престанала да ти пиша — възразих аз. — Ти не отговори на последното ми писмо. Помислих, че играта ти е омръзнала.

Нелсън сбърчи чело. Доближи се с още няколко сантиметра до лицето ми.

— А аз чаках ли, чаках — каза. — Но така и не получих отговор.

В епохата преди електронната поща лесно можеха да се случат такива бедствия при огромния обем работа, която имаха пощите. Достатъчна беше малка грешка в някой разпределителен пункт, за да се провали сделка, да се развали приятелство или да се прекъсне любовна история като нашата. Понякога две-три седмици след като бъдеше изпратено, писмото се връщаше на подателя с думата

„неизвестен“, написана с червени букви на плика. Но дотогава новината вече беше остаряла, болният се беше простил с този свят, търсещият прошка беше изгубил всякаква надежда за сдобряване или приятелят си беше останал вкъщи, питайки се защо не е бил поканен на това или онова празненство.

Беше очевидно, че в нашия случай лошият късмет беше прекъснал епистоларната ни връзка. Дали пък някоя скрита сила не бе унищожила последното ми писмо, в което питах Нелсън дали предпочита завивка за ерген или за женен мъж?

— Аз също чаках — признах плахо. — Беше ми много забавно да получавам страниците, които късаше от горките книги. Аз поне събирах перата от земята. Не се налагаше да измъчвам патици.

— Книгите нямат чувства — отвърна той и извади кърпичката, която носеше сгъната в джоба си. — Нещо ти е залепнало на брадичката — каза той и с безкрайна нежност избърса лицето ми.

— Напротив, имат — възразих. — Те са изпълнени с чувства, преливат от чувства. Нима не четеше страниците, преди да ги сложиш в плика?

Нелсън се усмихваше, без да откъсва поглед от мен.

— Липсваше ми — призна той смутено, свеждайки очи към земята.

Не знам дали причината беше в шампанското, или в пармезана, но внезапно салонът, осемте му полилея от чешки кристал, колосалните фрески и позлатените гипсови украшения започнаха да кръжат около мен. Замалко да припадна от щастие. Нелсън Ноланд току-що бе казал, че съм му липсвала.

Поех си дъх. Щях да му кажа, че той също ми е липсвал много. Че за мен разликата между щастие и нещастие се състоеше в наличието или отсъствието на писмата му. Че без тях умирах от задушаване, от глад и от студ. И че след като причината за мълчанието ми вече е изяснена, го моля да възстанови отново единственото възможно средство за връзка помежду ни.

Щях да му кажа всичко това, но от устата ми излезе неразбираемо мънкане.

И слава богу, защото в същия момент прозвуча гласът на Тереза Троти с характерния ѝ дразнещ и превзет тон.

— Нели, искам да отидем в *шатото*^[4].

Със сигурност ме беше видяла — намирах се на двайсетина сантиметра от роклята ѝ на сирена — но през последните месеци явно беше придобила невероятно умение да игнорира всичко, което не е на нейната висота. Презрението ѝ се беше превърнало в изкуство.

— Помниш ли...?

Огледа ме от горе до долу.

— Хубава рокля — отсече тя след огледа. — Къде, по дяволите, е Бруно?

Нелсън ме помоли с поглед да я извиня. Сви леко рамене, без да откъсва очи от мен, като внимаваше годеницата му да не забележи нищо.

— Ето го! — възкликна Троти. И с ръката, на която носеше годежния пръстен, посочи къдрокосото момче, което разговаряше със сестра ми. — Бруно! — извика тя. — Тръгваме си!

Момчето потръпна, като чу гласа на тиранката. Обърна се към нас и кимна с глава. После двамата със сестра ми се приближиха до нас.

Името му беше Бруно Контадино, също като на виното, което бяхме пили тази вечер и което се произвеждаше в *шатото* на семейството му в Прованс. От три години се беше отдал тялом и духом на бизнеса, основан от дядо му. Финансовото право, в което баща му беше безспорен авторитет, му се струваше суха и потискаща материя. Предпочиташе да живее сред лозята, под дъжда, в студ и пек.

— Бруно е син на финансовия съветник на баща ми — поясни Тереза. И ми се стори, че събщи това сведение с презрение, сякаш по някакъв начин смяташе, че синът също е на служба при него.

Томасо Троти често отсядал в шато Контадино заедно със семейството си, когато се налагало да дойде в княжеството по някой делови въпрос, обикновено свързан с банковите му дела. „С Тереза се познаваме още от деца — обясни Бруно. — Може да се каже, че израснахме заедно.“

— Отседнали сме за няколко дни при тях и има доста път до замъка — извини се Нелсън.

— Да тръгваме — настоя Тереза.

— Тогава до утре! — сбогува се сестра ми.

Пронизах я с поглед. Какво говореше? Рано сутринта на следващия ден трябваше да вземем обратния полет за дома. Работата

ни в Монте Карло бе приключила.

— Бруно ни покани — уведоми ме тя преспокойно, а аз забелязах как лицето на Тереза Троти се сгърчи от гняв.

— Ще ви чакам. И да не се изгубите по пътя — каза Бруно и тръгна след Тереза, която, запретнала роклята си, за да не я настъпи, вървеше с широки крачки към изхода.

Нелсън, изненадан като мен, ме погледна мълчаливо и се усмихна, преди да изчезне от погледа ми.

Със сестра ми останахме сами в салона. Сред стотици хора и сред шума наоколо, но в крайна сметка сами. Две окаменели фигури, дишащи учестено, неподвижни и изгубени в един и същи лабиринт.

— Влюбена съм! — възкликна тя внезапно.

Не беше необходимо да го огласява надлъж и нашир. Който я видеше в това възторжено състояние, щеше да се досети дори без да я познава. Аз обаче, която бях израснала с нея и я бях виждала да въздиша от любов по Кристофър Ламбер през последните седем години, бях понасяла фанатичната ѝ мания и бях проклинала деня, в който родителите ни ни заведоха да видим „Шотландски боец“ и да ядем пица на улица „Оренсе“; аз, която я познавах по-добре и от собствената си сянка, в момента, в който видях отнесената ѝ физиономия, разбрах, че е паднала — както пада войник на бойното поле — смъртно ранена от любов към Бруно Контадино.

Започна да бърбори задъхано за светлите му очи, за къдравата му коса, за италианския акцент, с който говорел испански, за прекрасната му усмивка и искреността, с която разкрил душата си и ѝ позволил да надникне в нея. В петте минути, които продължил разговорът им, тя открила един очарователен, интересен и решителен мъж с искрени чувства, лишен от задни мисли и злоба, влюбен в живота, спонтанен и естествено, елегантен, обичащ хората, добър приятел, добър син, умен, предприемчив, смел, грижовен, честен и лоялен.

— Но за какво си говорихте? — попитах я аз, изненадана, че го е опознала толкова добре за толкова кратко време.

— За вино — отвърна ми тя, сякаш това обясняваше всичко.

В този момент фотографът ни, когото бяхме изгубили от поглед в началото на церемонията, прекъсна разговора ни.

— Направих невероятна снимка — каза той, като си бършеше челото с хартиена салфетка. — Най-неочаквана сцена. Ще я видите,

когато промия лентата.

— Целувка? — попитах аз, като кръстосах пръсти зад гърба си, надявайки се да ми каже „не“, че не е имало такова нещо и че Нелсън и Тереза са студени като лед, безразлични, дистанцирани.

— Нещо по-добро от целувка — отвърна ми той.

Опитах се всячески да изтръгна от него тайната на тази снимка, която вероятно щеше да се появи на корицата на следващия брой на списанието ни и щеше да илюстрира материала, който щях да напиша същата нощ на портативната ми машина „Оливети“. Същата, която тракаше ужасно, когато натисках клавишите, а в края на всеки ред издаваше дразнещ звук като от камбанка. Сестра ми щеше да се опита да заспи, запушвайки ушите си с възглавницата, а аз щях да ѝ напомня, че идеята да останем още един ден в Монте Карло е била нейна, а не моя, и че фотографът трябва да отнесе материала ми със сутрешния полет, ако искаме да стигне навреме преди приключването на броя.

Той категорично отказа да ми разкрие съдържанието на снимката. Каза, че е лошо предзнаменование да се говори за една снимка, преди да бъде промита. Че ще я видим, когато му дойде времето. И че много ще ни хареса.

След като се разделихме на входа на казиното, се върнах в салона, за да взема сестра ми. Беше останала вътре, опряна на една мраморна колона, въздишайки от любов по Бруно. Поведох я, сякаш беше сомнамбул, към гардероба, където бяхме оставили шаловите си от *пашмина*^[5], а после към легендарната стълба, която свършва на площада с ротондата във форма на рулетка.

Пристигнахме в хотела ни след полунощ. Тя се тръшна на леглото, а аз извадих пишещата машина и започнах да тракам по клавишите, седнала пред писалището в стил Луи XVI, откъдето човек можеше да види аристократичната градина. Бих се заклела — макар че е възможно и да съм го сънувала — че в един апартамент отсреща се запали светлина и разпознах характерния силует на Мик Джагър, прегръщащ едра и сладострастна жена с буйна, непокорна коса.

Явно е имало нещо вярно в това мое изненадващо видение, защото часове по-късно видях блондинката в салона на закуска — тя още не се беше възстановила от изтощителната нощ. Поглъщаше жадно кифли и кроасани, сякаш не беше яла от векове, и въпреки че се

бе опитала да укроти лъвската си грива с фиби и шноли, косата ѝ приличаше на бухнал захарен памук.

Сестра ми развиваше трескава дейност. Още нямаше девет часа сутринта, а вече се бе свързала с фирма за коли под наем и бе сменила билетите ни с други, за последния полет в девет вечерта. Бе съставила подробна карта, която щеше да ни заведе в *шато* Контадино, което не беше много близо, на сто и двацет километра от Монте Карло по шосето край брега. Щяхме да минем през Ница, Антиб, Кан и във Фрежюс да се отклоним на север, преди Сен Тропе, към едно очарователно селце — от онези с пазарен площад и тесни улички, откъдето тръгваше път през гората и стигаше до лозовите масиви.

От най-високата точка по пътя видяхме реката с тъмнокафяви води да се извива и да се разлива над зелените ниви с вече поникнало жито и люцерна. Видяхме пасящия добитък, местните жители, които се наслаждаваха на пролетното слънце, и чухме в далечината звъна на камбаните на черква, където сигурно миришеше на розмарин и лавандула.

Шофирах аз, защото от двете се владеех по-добре, и въпреки това усещах буца в стомаха си и гризях кожичките на ноктите си. Сестра ми беше като изпаднала в кататония, със същото отнесено изражение като предната вечер. Твърдеше, че някой ден ще се омъжи за Бруно Контадино. Че е вярно това, което бабите ни твърдяха и което ни изглеждаше невъзможно: „В деня, когато срещнеш мъжа на живота си, ще разбереш, че това е той. Ще го разбереш по един свръхестествен и необясним начин. Защото душите се зоват, разпознават се, копнеят една за друга и когато най-после се срещнат, нищо и никой на този свят не може да ги раздели“.

Страхувах се от момента, в който щях отново да видя Нелсън, и в същото време копнеех за него. Питях се дали наистина беше добра идея да нахлуваме по този начин в любовното гнездо, което Бруно Контадино беше предоставил на двойката.

Вече беше ясно, че Тереза Троти ме ненавижда със същата сила, с която аз обожавах Нелсън. Вероятно не за пръв път се сблъскваше с някоя нещастница като мен, готова да ѝ отнеме годеника при най-малкото невнимание от нейна страна, но симпатията, която той изпитваше към моята скромна, незначителна и нисичка особа, явно я

объркваше и поради това ѝ се струваше опасна. Няма нищо по-ужасяващо от това, което не можем да си обясним.

— Завий надясно — каза сестра ми, сочейки картата. — Вече пристигаме.

— Блузата ти е закопчана накриво и имаш слънчеви очила на лицето и други на главата — предупредих я аз.

До главната сграда се стигаше по алея, от двете страни на която имаше камелии. Къщата беше старинна, от златист камък, а по фасадата пълзяха рози. Рамките на прозорците бяха боядисани в лавандулово синьо, а от двете страни се издигаше по една кръгла кула. Покритият вход, над който се виеше гъста лоза, посрещаше посетителите.

Беше единайсет сутринта. Сестра ми весело натисна клаксона на колата, оповестявайки пристигането ни.

— Но какво правиш! Може още да спят!

Един от прозорците на горния етаж се затвори шумно. Някакво куче изляз от другата страна на градината.

Бруно Контадино се показа на един от балконите и ни поздрави с добре дошли. Беше бос, закопчаваше си дънките и носеше разкопчана бяла риза. Сестра ми заби ноктите си в ръката ми.

— Веднага слизам — извини се той. — Чакайте ме там. Не мърдайте. — И преди да изчезне от погледа ни, добави, като ни намигна с око: — Много сте хубави тази сутрин.

Беше красавец. Така и казах на сестра ми. Контадино беше наистина привлекателен мъж. Поздрави ни с италиански целувки, които ухаеха на одеколон и душгел, и ни въведе в дома си, който беше уютен и гостоприемен. Разказа ни, че когато майка му се омъжила, лично се заела да го обзаведе и така открила истинското си призвание. С годините се превърнала в един от най-търсените интериорни дизайнери в Рим.

На една маса до вратата имаше снимка на семейството в рамка. На нея се виждаше елегантен мъж, седнал на диван и обграден от семейството си — дребничка жена и седем красиви, силни и здрави момчета като Бруно.

— Аз съм четвъртият — обясни ни той и ни посочи всеки от шестимата си братя: Андреа, Енрико, Алдо, Салваторе, Гуидо и Паоло.

Най-големият, Андреа, се оказа известен състезателен пилот, прочут с ексцентричностите си не само в спортните среди, но и извън тях. Често се появяваше на страниците на списанието ни, обграден от красиви жени, и се говореше, че е прельстил много от тях.

Енрико и Алдо бяха част от свитата му. Пътуваха с него по целия свят и се възползваха от успеха на брат си, за да въртят бизнес. В момента, както ни обясни Бруно, тримата му по-големи братя се намираха в Испания, готвейки се за участие в състезанието за голямата награда по мотоциклетизъм, което щеше да се състои два дни покъсно, на 8 май, на високоскоростната писта в Херес де ла Фронтера. Фаворит в категорията 125 cc бил японецът Казуто Саката, с прототип на „Априлия“, който направо летял, а това значително намалявало шансовете за победа на Андреа Контадино, но не и възможността да се запознае „с красиви испанки като вас“, добави Бруно.

Тримата братя бяха ергени, образуваха сплотен и здрав екип, бяха млади, красиви, забавни и богати. Също като Бруно, и тримата имаха непокорни къдрици и светли очи.

Салваторе работеше с баща си в най-реномираната фирма за финансови консултации в Италия. Беше женен за преуспяла брачна адвокатка и двамата чакаха бебе през есента. Гуидо учеше биоетика в Католическия университет в Рим. А Паоло беше ученик в „Бо Солей“, много елитно училище в Швейцария.

Бруно с гордост ни разказа всичко това на масата с обилна средиземноморска закуска — прясно опечен хляб, поръсен със зехтин, домати, моцарела от биволско мляко и шунка от Парма, кафе и плодови сокове. Ароматът, разнасящ се от фурната на дърва, би събудил и най-поспаливия човекоядец от някоя вълшебна приказка. Мислехме, че Нелсън и Тереза ще побързат да се присъединят към угощението, но за наша изненада никой от двамата не се появи. След закуската Бруно ни предложи да се разходим из имението.

Прекосихме градината с цветни лехи и каменни фонтани, с дървено мостче и неизбежното езерце с водни лилии. После минахме през гората, в която, както ни увери Бруно, имало глигани и сърни, но не зърнахме нито едно от тези плашливи животни. В края на имението имаше панорамна тераса, откъдето се разкриваше гледка към нивите и лъкатушещата между огромните тополи река.

— Всъщност живея тук от една година — обясни ни Бруно. — Завърших Университета за аграрни науки в Милано и дойдох да приложа на практика знанията, които смятах за достатъчни, за да управлявам този малък бизнес. Грешах. Не знаех откъде да започна. Добре че енологът, изключително търпелив човек, ме учи на всичко, което трябва да зная за производството на вино. А управителят ме запозна с финансовото състояние на предприятието, което не е кой знае колко процъфтяващо, но не е и отчайващо.

Сестра ми, която буквално пиеше думите му, все едно че бяха божествен нектар, изпусна многозначителна въздишка. Явно не възнамеряваше да прикрива чувствата, които Бруно Контадино събуждаше в младото ѝ сърце. А той явно не се притесняваше от обожанието, на което беше обект.

— Не се ли чувстваш самотен, далече от семейството и приятелите си, без да имаш до себе си човек, с когото да споделиш тревогите и радостите си? — подхвърли тя. — Не ти ли липсва компанията на някоя жена, която да ти помага, да се грижи за теб, да те обича?

Майко мила! Поставяше се в неловко положение пред мъж, с когото се бе запознала едва предната вечер. Оставаше да кандидатства като доброволка за поста на всеотдайна съпруга.

— Малко момичета биха се съгласили да живеят насред полето — отвърна Бруно. — Тук животът е суров. Зимата изглежда прекалено дълга, а следобедите — безкрайни.

— Аз обожавам селото — настоя тя. — Бих живяла до края на дните си в някоя гора и те уверявам, че цивилизацията няма да ми липсва. Предпочитам дъждовен следобед до запалената камина, отколкото купон в който и да е град в света.

— Все пак не стоя постоянно тук — поясни Бруно. — Гледам да пътувам често. Не искам да се превърна в отшелник. Имам апартамент в Рим, където ходя от време на време. Така поддържам връзка с приятелите и родителите си.

Сестра ми отново въздъхна. Той обгърна с ръка талията ѝ и тримата продължихме да вървим по пътеката сред храсталаците.

Започнах да усещам, че съм излишна. Забавих крачка и изостанах зад тях, за да се чувстват по-спокойни. Мисля, че никой от

тях не ми обърна внимание, толкова бяха съсредоточени в разговора, който водеха полугласно.

Когато най-после съзрях къщата в далечината, прокашлях се и им казах, че ще избързам пред тях, но да не се притесняват, защото ще ги чакам търпеливо под сянката на лозницата. Одобриха с радост идеята ми.

Тръгнах пред тях с широки крачки, докато ги изгубих от поглед. Потънала в размисъл, прекосих градината и фонтаните, цветните лехи и пътя между камелиите и стигнах до заключението, че сестра ми е много по-умела от мен в сърдечните дела.

В някои случаи се налага човек да действа бързо. И този беше такъв. Ако изпуснеше възможността, която съдбата ѝ поднасяше, беше много вероятно да не срещне повторно Бруно Контадино. Какво значение имаха задръжките и благоприличието? Защо да не поеме този риск? В крайна сметка най-лошото, което можеше да се случи, е момчето да я отблъсне. Но имах чувството, че той също харесва сестра ми. Защо тогава да се прави на интересна?

„Погледни себе си — казах си аз. — От месеци се помайваш и нищо не правиш. Играеш си на куче и котка с Нелсън Ноланд. Криеш истинските си чувства, а денят на сватбата му приближава. Ами ако той също не е безразличен към теб? Нима не усещаш понякога, че те харесва?“

Мислех си всичко това, докато вървях между камелиите, а когато вдигнах глава, го видях да ме чака, поставил ръце на кръста, в края на пътя.

— Добро утро — поздрави ме той. — Питам се къде сте отишли тримата. Тереза се извинява, но е повалена на легло с ужасно главоболие и няма да слезе за обяд.

„Повалена“? Нелсън и средновековният му английски, помислих си развеселена аз.

— Много съжалявам — излъгах. — А после добавих шеговито: — Сестра ми похити Бруно. Иска непосилен откуп. Едва ли ще можем да го платим.

— Значи оставаме само двамата с теб. Искаш ли да пояздим?

Разсмях се от сърце, макар че днес не съм сигурна дали Нелсън го каза на шега. В началото се поучуди, но после навярно си спомни срамния епизод в Ноланд Тауърс и промени плана. Каза ми да не

мърдам от мястото си, изчезна в къщата и след малко се върна с плетена кошница в ръка.

— Нося ти аперитива!

На няколко метра от къщата имаше липа, която предлагаше фантастична сянка. Седнахме, опрени на ствола, и Нелсън ми приготви филия със зехтин и тънки резени черен трюфел. Изглеждаше превъзходен деликатес, сравним единствено по цена и изтънченост с иранския черен хайвер или с гъшия пастет.

За жалост, липсваше морска сол, която беше съществена съставка, и поради тази причина това ново кулинарно изобретение ни се стори малко безвкусно. Вместо него се заехме да изпием червеното вино направо от бутилката. И накрая езиците ни се развързаха.

Признах му, че Тереза Троти ми се струва доста непоносима. Пълна противоположност на неговата невероятна галантност на джентълмен. Какво харесваше в нея?

Нелсън отпи дълга глътка. Избърса устата си с ръкава на синята си риза, опря глава на дървото и ми каза:

— Съюзът ни е много изгоден и за двамата.

Аз се ядосах. Дори мисля, че му покрещях малко. А той понесе търпеливо укорите ми.

— Не се заблуждавай, аз обичам Тереза — увери ме той. — Много я уважавам. Възхищавам се на интелигентността ѝ, на силата и на честността ѝ. Освен това ме привлича физически. Мисля, че сме хубава двойка. Не вярваш ли?

Мълчах в продължение на цяла минута. Искаше ми се да му кажа, че не вярвам и че съюзът им ми се струва ужасен. Че нямат бъдеще заедно.

— Не си падам по авантюрите — продължи Нелсън, без да дочака отговора ми. — Обичам спокойствието. В това отношение съм пълна противоположност на баща ми. И обичам да се заобикалям с решителни хора, които внушават сигурност. Тереза е такава. Изключителна жена.

Не знам какъв механизъм се задейства в главата ми или пък нареждането дойде от друга част на тялото ми, но като го чух да говори така за непоносимата Троти, заля ме някаква странна топлина, като от сдържана ярост, която избухна с все сила със следната жестока забележка:

— И не те интересува, че не е влюбена в теб?

Нелсън се размърда.

— Защо казваш това?

Ядоса се. Признавам, че постъпих безразсъдно.

— Коя си ти, за да съдиш Тереза? Дори не я познаваш. За бога!

Опитах се да си върна думите назад. Помолих го да ме извини.

— Не знам защо го казах — смотолевих аз. — Нямам никаква причина да мисля така. Навярно е от виното. Сигурна съм, че тя те обича много. Извинявай, Нелсън. Моля те, прости ми.

Той стана и ме остави сама, седнала там, с плетената кошница и полуизпитата бутилка. Ако го беше ухапала пепелянка, нямаше да бъде толкова смутен и потиснат. Тръгна си бавно през градината, замислен, с наведена глава.

По време на обяда — равиоли, пълнени с маскарпоне с аромат на трюфели и панирани телешки бифтеци с пармезан — той беше все така мълчалив. Бруно шеговито го нарече скупен аристократ, като в същото време най-безсрамно пускаше ръце на сестра ми под масата.

Разделихме се след кафето с обещанието да се видим отново в най-скоро време.

Сестра ми и Бруно се бяха уговорили да се видят няколко дни по-късно в Херес де ла Фронтера, да присъстват на състезанието по мотоциклетизъм, в което щеше да участва прочутият Андреа Контадино, да се насладят на празника на фламенкото, на андалуската пролет, на вината и мезетата и дори на морето, което се намираше на няколко километра от града.

— Мама и татко никога няма да те пуснат сама в Херес.

— Тогава ще остана в Кадис при леля и чичо.

Очевидно сестра ми беше намерила своята сродна душа. Така поне ми каза по време на полета за вкъщи. Също като млекарката от приказката вече си се представяше, че е омъжена за Бруно, живее щастливо сред лозята, помага му да обработва земята с провиденческите си знания по земеделие, чака го да се прибере за вечеря, заобиколена от три-четири деца със светли очи и къдрава коса, храни се с трюфели и червено вино, слиза в селото в пазарни дни и в неделите, за да присъства на литургията, язди кон из обширното имение, къпе се в реката през лятото и намира убежище от студа в обятията на голямата си и единствена любов.

[1] Винаги ще те обичам (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Временен пристан, второ жилище (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Трудно е да бъдеш малък (фр.). — Б.пр. ↑

[4] Замък, дворец, имение, често с парк и винени масиви (фр.).

— Б.пр. ↑

[5] Лека и топла вълна, разновидност на кашмира. — Б.пр. ↑

Учудих се, че рано сутринта на следващия ден баща ми ме извика спешно в кабинета си. Не го бяхме видели, когато пристигнахме, защото минаваше полунощ, нито по време на закуската, нито когато е излязъл забързано от къщи, ухаейки на лосион за след бръснене, с неизменния си вълнен пуловер и с отчайващата си липса на нюх към съчетаването на цветовете.

Прегърнах го и го целунах. Няма прегръдка на този свят, която може да се сравни с тази на един баща. Никой не прегръща като него — било приятел, годеник, съпруг или син. Никой. Държеше в ръка един от онези пликосе с цвят сепия, в които фотографите ни предаваха материалите си. Разбрах мигновено, че съдържа снимките от Милано. Беше се случило нещо сериозно. Достатъчно беше да видя смутеното му изражение.

— Къде е пожарът? — попитах аз, за да разведря обстановката.

Извади купчина снимки и за момент имах чувството, че гледам един от онези филми, в които главният герой е частен детектив. Изтърканата сцена, в която съпругът открива, че жена му му изневерява, или че политикът е корумпиран, или че свидетелят е бил купен. Показа ми една от тях, без да каже нито дума.

Първото, което видях, бе къдрокосата глава на Бруно Контадино, наведен към една жена, която го целуваше страстно.

Вдигнах очи от снимката и погледнах смутеното лице на баща ми. Ужас! — помислих си, фотографът ни беше направил снимка на сестра ми наред любовния ѝ порив... и я беше показал на човека, който най-много можеше да се разстрои от тази гледка.

Бях изненадана. Доколкото си спомнях, онази нощ не се беше случило подобно нещо. Сестра ми не беше от момичетата, които се целуват с първия срещнат, освен това не я бях изпускала от поглед през цялото време, докато бяхме в казиното.

— Кога е направил тази снимка? — попитах аз, след като се съвзех от уплахата.

— Знаеш ли кое е момчето?

— Да. Казва се Бруно Контадино.

— Но ти познаваш ли го?

— Запознахме се онази вечер. Производител е на виното, което сервираха с вечерята. Чудесно момче — побързах да уточня аз, въпреки че изражението на баща ми беше повече от сериозно. — Не се

ядосвай, татко, тя е луда по него. Мисля, че не съм виждала по-влюбена жена от нея.

— Но как можеш да говориш така — отвърна той учудено — като след по-малко от месец ще се жени за друг!

Баща ми ме гледаше, без да може да повярва на думите ми. Никога не беше очаквал това от мен. И с право. Грабнах останалите снимки и ги разгледах една по една. Показа се, че жената, скрита зад къдриците на Бруно Контадино, не беше сестра ми; беше безсрамната Тереза Троти ди Висконти, която разбиваше с една-единствена целувка сърцата на двама души, които толкова обичах: това на сестра ми и това на моя Нелсън.

— Гадна кучка! — За пръв път в живота си използвах вулгарна дума пред баща ми и той пое удара. Опъна пуловера си, после се отпусна на стола си и ме помоли да седна до него.

— Ситуацията е много неприятна — каза той. — Ти се сближи доста с херцог Ноланд и мисля, че си най-подходящият човек, който да реши какво да правим. Мислиш ли, че трябва да предупредиш него или приятелката ти Кара?

— Не знам.

— Можем също да потулим случилото се. Да скъсаме снимките, да не казваме нищо на никого и да стискаме палци това да е било незначителна забегка. И да се надяваме, че годениците ще се оженят и ще бъдат много щастливи. Според мен това е най-добрият вариант. Нямаме моралното право да се намесваме в една толкова интимна и деликатна ситуация. Освен това знаеш, че хората обикновено намразват вестносеца. Но оставям решението в твои ръце.

Аз не казах нищо.

— И твърдиш, че е луда по него? — учуди се той. — Откъде знаеш?

Обясних му, че снимката е доста тъмна и неясна, затова съм объркала Тереза с друг човек, с едно очарователно момиче, което той ни е представил като своя годеница. Излъгах. И не съжалявам. Какво друго можех да направя? Да издам сестра си? Достатъчно щеше да страда горката, когато ѝ кажех истината. Не бях сигурна как щях да постъпя в случая с Нелсън, но бях наясно, че сестринският ми дълг е да разбия мечтите на обожаваната от мен малка сестричка. Колкото и

да ме болеше, не можех да позволя Бруно Контадино да я лъже по този толкова подъл начин.

Върнах се вкъщи. Тя ми отвори вратата, защото гореше от нетърпение да ми каже, че Бруно току-що ѝ се обадил по телефона, че говорили повече от половин час, че никой от двамата не се решавал да затвори, че...

Тогава забеляза лицето ми с изражение на напръскан с отрова паяк, на пребито куче, на стъпкана мравка...

— Какво има? Къде беше?

Имах желание да зашлевя негодника, който ѝ се подиграваше.

— Твоят Бруно се оказа свиня — промълвих аз. — И любовник на Тереза Троти. Татко ми показва неопровержимо доказателство. Как я целува в казиното.

— Но преди или след като се запозна с мен?

Не очаквах тази реакция. Нито подобен въпрос.

— Откъде да знам — възразих. — Две минути преди или след като сте се запознали. Има ли значение?

— Разбира се, че има — прошепна тя и се свлече на дивана.

Сълзите ѝ бликнаха две минути след най-потискащото мълчание в света. Обратното щеше да ме учуди много. Щеше да е все едно да забиеш нож в сърцето на някого и да не му причиниш нищо, нито рана, нито припадък, нито смърт. Добре че имахме подръка хартиените кърпички, които баба ни разхвърляше из цялата къща. Толкова плака, че замалко да наводни хола.

Брат ми надникна, за да види какво става, и ни завари потънали в скръб. Не каза нищо. Обърна се и затвори внимателно вратата зад себе си. Толкова години като единствено момче в семейството го бяха научили, че най-добрият начин да избегне конфликти с жените е да ги остави на мира. Ние обаче се грижехме за него, стараехме се да му угаждаме, макар че невинаги успявахме. Веднъж сестра ми го убеди да ѝ позволи да го подстриже. „Ще изглеждаш чудесно“ — увери го тя. И толкова неравно го беше подстригала, че ако човек го видеше отдалеч, косата му изглеждаше къдрава.

Когато най-послед сълзите ѝ секнаха сред хлипове и ридания, сестра ми си възвърна говора.

— Откога, мислиш, са любовници? — попита тя с измъчен глас, мачкайки кърпичката между пръстите си.

Искаше ми се да поплача с нея, но никога не съм могла да изливам мъката си по този начин. Още пазех в себе си сълзите, които трябваше да изплача за кучето ми, за леля Долорес и за дядовците ми, които починаха, когато бях малка. Случилото се с Тристан Ноланд беше черно петно в досието ми.

— Мисля, че отдавна — каза начинаещата писателка в мен, за която още нямах представа. — Помисли си. Израснали са заедно. Сигурно той е целунал Тереза за първи път.

— Дали са правили любов в езерото с лилиите? — сестра ми говореше безсмислици, но поне фантазиите ѝ бяха оригинални.

— Сигурно — отвърнах ѝ аз — сред лилии, лозя и камелии. След години връзката им се е изродила в нещо перверзно — добавих, а сестра ми отново избърса очите си с кърпичката. — Тереза е била като богомолка, способна да изяде мъжкия след съвкуплението. Точно такова впечатление имам от нея. Колекционирала е трофеи, давала е фалшиви обещания и е разбивала мечти.

— Кой би предположил, че двете ще намразим толкова един и същи човек поради една и съща причина?

— Съединението прави силата — напомних ѝ аз. — Не го забравяй.

Бихме могли да измислим някой макиавелистичен план, за да се отървем от Тереза Троти и да освободим любимите си мъже от лапите ѝ. Но колкото и да се напъвахме, не ни хрумна нищо, което да няма страничен ефект за тях. Ако издадахме Тереза пред Нелсън или покажехме снимките на Кара, Бруно щеше да понесе последствията от скандала, а Тереза вероятно щеше да се измъкне невредима. Нелсън щеше да се срине. Щяха да минат много години, докато отново е в състояние да се влюби.

Ако я отровехме с цианкалий — нещо, което сестра ми предложи спонтанно — вероятно щяха да обвинят Нелсън и Бруно в убийството, след като полицията разнищеше случая, и двамата щяха да бъдат затворени на остров Елена, като Наполеон, или да се опитат да избягат от замъка Иф, като граф Монте Кристо. А ние щяхме ли да проявим достатъчно смелост, за да признаем вината си?

Сигурно в този ден мозъците ни са били доста размътени, защото след дълго размишление накрая решихме да избягаме от Мадрид и да се уединим на село. Така облекчавахме мъката си по

онова време. Както и като се тъпчехме със сладолед „Хаген Дас“, който беше пристигнал от Бронкс и се бе разпространил мигновено по цялата национална територия със задачата да лекува любовна мъка.

С нас дойдоха и загрижените ни родители, които нямаха представа каква е причината за тъгата ни. Не знам дали подборът беше естествен, или беше измислена от тях стратегия, но те си разпределиха мъката ни по следния начин: баща ми ме помоли да отида с него в гората, за да снимаме гнездото на орела, а майка ми отведе сестра ми на разходка до едно кръстовище, през което, както твърдеше, минала Хуана Лудата с ковчега на любимия ѝ Фелипе Хубавия.

От много години великолепна двойка царски орли гнездеше в клоните на един дъб и баща ми бе открил начин да ги наблюдава от близкия склон, без да го усетят. Беше поставил триножник точно на мястото, където трябваше да се монтира телеобективът и беше поразчистил терена, за да отвори път дотам. Трябваше да бъдем извънредно предпазливи. Орелът, царят на планината, винаги беше нащрек за най-малкия шум или странно движение, което би могло да наруши спокойствието на гнездото.

— Царските орли нямат много неприятели, но са най-саможивите и подозрителни животни на света — често казваше баща ми. — Ако усетят, че скривалището им е разкрито, ще го напуснат завинаги.

Двамата вървахме в пълна тишина, като се опитвахме да стъпваме безшумно по падналата шума приведени, почти невидими, криехме се зад храстите и усещахме как пулсът ни се учестява с приближаването ни до наблюдателния пост.

Баща ми носеше телеобектива, а аз — фотоапарата.

В края на предната седмица бе успял да снима женския орел как мъти яйцата. Две снежнобели яйца, в отлично състояние, които бе снесла четирийсет и пет дни по-рано. Това означаваше, че вече би трябвало да са се излюпили или всеки момент ще го направят. В продължение на месец и половина бъдещата майка не бе мръднала от гнездото, като се хранеше със зайците, които партньорът ѝ носеше всеотдайно два пъти на ден.

— Знаеше ли, че са моногамни? Избират си партньор и са му верни до края на живота си. Само в случай че някой от двамата умре, другият си търси друг партньор.

— Кой от двамата ловува, женската или мъжкият?

— Докато женската мъти яйцата, мъжкият се грижи за доставянето на храната. Тя стои в гнездото, докато малките навършат четири-пет седмици. След това и двамата излизат да ловуват.

— Заедно?

— Да. Никога не се разделят.

Баща ми инсталира телеобектива, ориентира го към гнездото, дълго време настройваше лещите, въртеше колелцата, от време на време затаяваше дъх и накрая видях как на лицето му грейна доволна усмивка.

— Излюпили са се! — прошепна. — Виждам ги и двете. Имат бяла перушина и майката е при тях.

Отдръпна се и ми направи знак да му дам фотоапарата и да погледна през визьора.

Гнездото представляваше солидна конструкция от преплетени пръчки, скрита между клоните на дъба. В подножието беше долината и съм сигурна, че от горе се виждаше половината провинция. Орлицата лежеше неподвижно, но от време на време изпод крилата ѝ се подаваше малка бяла главица, покрита с пух. Видът ѝ не беше на разнежена майка, а по-скоро вдъхваше страх с изкривения ѝ като коса клон и строгия поглед. Стоеше на пост.

Фокусирах лещата към очите ѝ на граблива птица. Бяха с цвят на мед, без бяло около тях, с кръгла и разширена зеница, а над тях имаше някакво подобие на смръщени вежди. Задуха вятър и орлицата обърна глава право към мен. Погледът ѝ беше толкова втрепен, че аз отместих моя. Очите на Ноланд се бяха заковали в моите.

— Има очи на орел — прошепнах аз.

— Красива е, нали? — каза баща ми, леко учуден от коментара ми.

Щраканията на апарата отекваха като капки дъжд в заобикалящата ни тишина. Нито едно животно обаче не се обезпокои. Над нас прелетяха горски гълъби и косове, един заек надникна от бърлогата си, а зад нас чухме ясно грухтенето на поне два глигана.

— Размахът на крилата им достига два метра — разказа ми той на връщане, като имитираше полета на орлите със свободната си ръка. — Спускат се към плячката си с около сто и петдесет километра в час, можеш ли да повярваш?

След известно време смени темата. Или може би аз подхванах разговор за работата. Когато стигнахме до извора, се спряхме, за да пием вода, и той внезапно ме попита:

— Реши ли какво ще правиш с информацията за Тереза Троти и онзи италианец...?

— Бруно Контадино — прекъснах го аз.

— Ще предупредиш ли Ноланд?

Сведох поглед, разбърках с една пръчка калта на дъното на извора и водата се размъти. На няколко метра оттам, под кестена, беше погребано кучето ми. Не исках да ходя там. Никога не съм обичала да посещавам гробища, нито да нося цветя на гробовете. Никога не съм понасяла изрази като например: „Тук е погребан дядо ти, до баба ти, както той искаше“. Аз съм по-скоро от хората, които смятат, че любимите ни създания размахват криле и напускат този свят; прелитат над него, съзерцаваш го, също като царските орли, от някое далечно място на небесния свод. И предполагам, че сигурно им е смешно да гледат как си губим времето пред каменния гардероб, в който са оставили телесната си обвивка.

— Мисля, че не — свих рамене аз. — Не съм клюкарка.

Той ме прегърна през рамо. Носеше единственото яке, което изобщо помня да е имал. Беше зелено, тук-там с кожа.

— Радвам се — каза той.

Повече не повдигнахме темата за забранената целувка, но говорихме за подготовката на репортажа за сватбата. Щяха да са необходими два фотографски екипа — единият за портретните снимки, а другият за церемонията и празненството. Вторият екип трябваше да разполага с три камери — едната на кея, за да снима пристигането на гостите на полуостров Лаведо, друга — на входа на черквата, и трета — в самия храм. Фотографът, който щеше да бъде на пост на кея, после щеше да се премести на панорамната тераса, където щяха да сервираат коктейла, а когато церемонията приключеше, другите двама оператори щяха да се разположат стратегически — единият близо до централната маса, а другият — до дансинга.

Фотографът, който щеше да снима младоженците, отново щеше да е Марио Тестино, но този път беше нает от семейството, което щеше да облекчи бюджета ни. Томасо Троти се беше погрижил и за

настаняването ни в едно очарователно хотелче с изглед към езерото в най-близкото до имението му селище в живописната община Лено.

— Вила Троти е принадлежала на семейство Висконти от 1976 година, когато един працядо на Тереза, Джузепе Арконати, я купил от кардинал Дурини. Не е минавала в други ръце, нито е променяла името си до момента, в който Валерия Висконти се омъжила за Томасо Троти и той изкупил цялото имение, за да ѝ го подари. Тереза е единствено дете и е най-вероятно следващият ѝ собственик да се нарича Ноланд — разказах на баща ми, докато вървахме по планинската пътека.

— Как ще се придвижвате от хотела до вилата?

— С водни таксита. Всичко е под контрол — успокоих го. — Ще има и фойерверки.

Сигурно бе усетил тъжните нотки в гласа ми, защото ни в клин, ни в ръкав заяви:

— Медът не е за устата на магаре.

Обсъдихме също колко е важно да работим на пълни обороти и да приключим броя по-рано, за да стигне възможно най-бързо до павилионите. Конкурентите ни нямаше да имат достъп до самото празненство, но съществуваха други възможности — снимките на гостите, пътуващи на борда на десетте класически „Рива“, които бяха наети за случая, слизането на брега откъм езерото и това, което можеха да заснемат папараците с телеобективите си, като застанат на пост на някое близко до вилата дърво или бог знае къде другаде.

Ако на младоженците им хрумнеше да се появят на края на панорамната тераса, беше много вероятно да ги заснемат от някоя моторна лодка, особено по време на фойерверките.

— И за да спечелим време, ще ти направя един подарък — каза със загадъчен вид баща ми.

— Така ли?

— Един лаптоп — обяви той.

И по начина, по който го каза, имах чувството, че е запаметил тази дума, сякаш принадлежеше към непознат език.

— Надявам се, че знаеш какво е, защото аз нямам ни най-малка представа, но брат ти ме увери, че е невероятно изобретение. — Извади сгъната на две бележка от джоба на якето си и прочете: — *Пауър Бук 150* на „Епъл“, с текстообработваща програма и цветен монитор. Искаш ли да видиш снимката?

Този предмет от бъдещето, който сякаш принадлежеше на извънземна технология по онова време, изглеждаше още по-анакронично сред пейзажа от хвойни и кестени, сред който се намирахме.

Представляваше сива кутия, която се отваряше чрез система от панти, също като музикалните кутии, и имаше клавиатура, въртяща се топка и черен екран. Малцина щастливци имаха достъп до предмети като този.

Баща ми стана свидетел на промяната в душевното ми състояние, което от пълно униние се превърна в еуфория. Скачах от радост, виках и се смях, целунах го, разроших го, изтръгнах листа от ръката му и го погледнах отново, сякаш беше мираж и можеше всеки момент да изчезне.

— Изглежда, може да пращаш това, което пишеш, по телефона или нещо подобно — опита се да ми обясни той.

— По интернет — поправих го нежно. И не се наложи да му благодаря. Беше очевидно, че с този подарък бе успял да купи щастията ми.

Майка ми обаче не постигна същия резултат със сестра ми.

Въпреки всичките ѝ усилия да я ободри, като я изслушваше търпеливо и ѝ разказваше подробно за злощастния случай на леля Кармен — онази, която останала стара мома заради несподелена любов — не успя да я изтръгне от ада, който изживяваше.

В единнайсет часа сутринта в неделя я заварих да плаче жално пред първи канал на Испанската телевизия, който предаваше на живо от Херес де ла Фронтера състезанието за Голямата награда по мотоциклетизъм. Дори драматичният край на някой венецуелски сериал нямаше да я разстрои по този начин. Родителите ми се притесниха много. Не разбираха каква връзка можеше да съществува между едно мотоциклетно състезание и неразбираемото ѝ нещастие.

— Знаеш ли защо сестра ти плаче? — попита ме майка ми, когато успя да ме притисне в коридора.

Отговорих ѝ твърде неясно — че причината е незначително любовно разочарование.

— Ще ѝ мине, не се безпокой.

Само че краят на седмицата отмина, а тя продължаваше да страда, да въздиша, да ходи прегърбена, провлачвайки крака.

Върнахме се в Мадрид. Тя мълчеше, потопена в мъката си, а аз — каква егоистка — предвкусах с радост срещата си с новия си компютър.

Брат ми, който беше останал в града под претекст, че има изпити, и с надеждата да види момичето, по което въздишаше, ни отвори вратата. Стори ни се леко ядосан.

— Много се забави — скара му се сестра ми вместо поздрав.

Къщата ухаеше на рози. Кълна се. Също както казват, че се случва, когато умре някой светец. На рози и кринове, на нардове, на гардении, на магнолии, на екзотични цветя, пренесени от други континенти, на жасмини и орлови нокти.

Той се отдръпна, за да минем и внезапно се озовахме пред истинска градина, разцъфтяла в хола ни.

— Цяла събота и неделя посрещам цветаря — оплака се той. — И вдигам телефона, който не спря да звъни. Гаджето ти е откачено.

— Гадже? — наостри уши баща ми. Напомни ми малко на кучето ми, мир на праха му, когато нещо възбуждаше ловджийския му нюх.

Брат ми замалко да си развърже езика. Щеше да настъпи истинска катастрофа, ако бе произнесъл името на Контадино, но аз бързо забих лакътя си в ребрата му и той, какъвто беше съобразителен, разбра, че трябва да бъде дискретен.

— Или таен обожател, знам ли — отстъпи той.

Сестра ми стоеше вкаменена, със зяпнала уста, неспособна да повярва на това, което виждаха очите ѝ. Спря се пред всяко листенце на всяко цвете, погали ги едно по едно, и постепенно, сякаш се разваляше някаква зла магия, се отърси от бремето, което тежеше върху раменете ѝ.

Единствено аз запазих здравия си разсъдък.

— Не се хващай на въдицата му — предупредих я. И го направих искрено, с единственото намерение да избегна още по-голямо нещастие. — Не забравяй, че е свиня, лъжец, негодник и подлец.

Тя обаче ми отвърна с идиотска въздишка.

Пред подобна проява на безволие аз поех неблагоприятната задача да затварям телефона на Контадино всеки път, когато звънеше, и да унищожавам писмата му, преди сестра ми да се поддаде на изкушението да ги прочете. Това решение не беше взето лекомислено, а беше съгласувано с нея в момент, когато беше с бистър ум.

— Ако не ми помогнеш, накрая ще му простя — призна тя плачливо.

— А той рано или късно пак ще ти изневери — уверих я аз. — Не мога да забравя това, което Тереза ми каза за една нейна прабаба, на име Каролина Брауншвайг, която станала кралица на Англия благодарение на уреден брак... но въпреки това не се отказала от насладите, които ѝ доставял италианският ѝ годеник.

— Така ли ти каза?

— Дума по дума. Заклевам се.

Цветята продължиха да пристигат — по два букета на ден — през следващите седем дни. Уплаших се, че някой ден Бруно Контадино ще се изтърси лично в дома ни, и за да избегна това, реших да проведа с него разговор, който да го обезсърчи веднъж завинаги. Застанах до телефона, изчаках сутрешното му позвъняване, вдигнах слушалката и му изкрещях ядосано:

— Ако отново се обадиш или изпратиш цветя в тази къща, ще подам оплакване в полицията за тормоз!

После тръснах слушалката върху телефона.

Технически погледнато, тази проява на словесно насилие не може да се нарече „разговор“, но важното е, че даде резултат. Бруно Контадино се предаде. Отказа се да обсажда повече сърцето на сестра ми. Писмата му престанаха да пристигат, цветята му увехнаха, а телефонът замлъкна.

Позабравихме любовните си разочарования благодарение на „Пауър Бук“ на „Епъл“ — които трябваше да се научим да обуздаваме, сякаш беше състезателен кон — и на лавината от работа, която ни затрупа във връзка с организацията на репортажа.

В продължение на няколко дни се превърнахме в своеобразно туристическо бюро, заело се с трудната задача да прехвърли в Италия трима фотографи и четирима помощници заедно с тежкото им, много скъпо и крехко оборудване.

Също поискахме от хотела да ни предостави таксиметрово обслужване с водни таксито, с които да се придвижваме бързо по езерото — тесните и криволичещи пътища бяха твърде опасни — и да избегнем всеки непредвиден случай, който би ни забавил да предадем материала навреме.

Лентите със снимки щяха да отпътуват с първия сутрешен самолет — вече бяхме наели един куриер, готов да не затвори очи цяла нощ — а текста щях да го изпращам аз чрез магическите мрежи на интернет преди зазоряване.

Благодарение на съветите и финансирането от страна на баба ни си купихме елегантни тоалети, за да бъдем на ниво в сватбения ден, когато щяхме да бъдем заобиколени от най-бляскавите жени на планетата. Както и обувки, чанти, слънчеви очила и дори електрическа машина за къдрене.

— Смяташе ли да подарите нещо на младоженците? — внезапно попита баба ни, застанала пред витрината на един много скъп магазин за декорация, прочута с бронзовите си фигури. — Би трябвало по някакъв начин да благодарите за честта, която ни оказват, като ни позволяват да публикуваме репортаж за сватбата.

Надникнах и аз във витрината. Боен бик? Впряг андалуски коне? Тогава забелязах малка фигура, поставена в един ъгъл. Беше забавна. Представляваше ловен пост, с пушка, подпряна на празно столче, и връзка яребици, окачена на една кука. И най-интересното — един английски сетер, седнал на задните си крака, нетърпеливо очакващ завръщането на стопанина си.

— Какво ще кажете за това там?

Изпратихме го на Нелсън Ноланд в красива синя кутия от картон, увита в копринена хартия, и си представих физиономията на Нелсън, когато я отвореше. Щеше ли да си спомни за желанието ми да

го придружавам по време на дългите му нощи на бдение в очакване да се появят белобузите патици?

Признавам, че по онова време бях изгубила всяка надежда да спечеля сърцето на херцог Ноланд. Оставах точно петнайсет дни до сватбата и положението беше повече от плачевно — след злополучния ни разговор под сянката на липата единствените новини, които имах за него, бяха онези, които получавахме от информационните агенции и които не бяха никак обнадеждаващи.

Един ден донесоха снимки, направени през витрината на магазина на „Джийвс & Хокс“, на които, макар и от кос ъгъл, се виждаше как младоженецът пробва фрака си, и с изненада установих, че жилетката е в оригинален светлобежов цвят. Имаше и снимки на Тереза Троти, излизаща от ателието на Валентино, придружена от Кара Ноланд и с грейнало от щастие лице.

Информационната агенция съобщаваше, че двете ще бъдат облечени от един и същ моден дизайнер и че отношенията им са повече от добри. „След смъртта на майка ѝ, незабравимата Валерия Висконти, Тереза, изглежда, е намерила в мащехата на бъдещия си съпруг своя най-добър съюзник“ — гласеше текстът.

Друг ден италианските папараци успяха да снимат от хеликоптер приготвленията във вила Троти — десетки души вече работеха неуморно по подредбата на градината и строяха красива арка, покрита с рози, в края на кея. Можеха да се различат някои подробности като романтичното осветление на дърветата по пътя до двойната библиотека или цветята, висящи от балконите.

Тереза ми се обаждаше от време на време по телефона в редакцията, за да ме пита за абсурдни неща или за да ме предупреди за някои от гостите си. Имаше няколко италиански политици, които „биха предпочели“ да не се появяват на нито една снимка, и двама джентълмени, които молеха да не бъдат снимани с придружителките си, за да не си създадат неприятности с жените си. Разговорите ни обикновено бяха хладни и неприятни.

— Бихме искали да снимаем младоженката по време на приготвленията, например докато ѝ правят прическата или ѝ слагат воала.

— Какъв воал?

— Извинете, но мислех, че ще има воал — защитих се аз.

— Само че няма да има. И престанете да мислите това или онова.

В действителност не изглеждаше много щастлива. Не беше от типичните младоженки, нежни и изпълнени с романтични очаквания. Правеше по-скоро впечатление, че всичко, свързано със сватбата, ѝ досажда. Било ѝ писнало от цялата тази суматоха и от папараците, които я преследвали — така ми каза, преструвайки се на жертва.

Смръщеното ѝ лице често се появяваше на кориците на списанията, но винаги смекчено от ласкавите заглавия, които изтъкваха неоспоримата ѝ красота, елегантността ѝ, шика и блясъка ѝ. Приличала на някогашните кинозвезди, имала очите на Грейс Кели, устните на Мерилин и косата на Лана Търнър. Била младоженката на века.

За нейно съжаление, на 19 май, когато всички говореха само за сватбата ѝ, друга жена — много по-обаятелна и прочута от Тереза Троти, както твърдяха някои публикации — ѝ отне първенството: Жаклин Кенеди, вдовицата на Америка, издъхна в дома си в Манхатън и целият свят отклони поглед от Италия и го насочи към Ню Йорк.

Телефонът въпреки зазвъня в четири и половина призори. Пронизителният звук събуди всички, но никой не се стресна, защото същата вечер, преди да си легнем, знаехме, че на Джакни ѝ остават часове или минути, че вече е в кома, че децата ѝ не се отделят от леглото ѝ и че Пето авеню подготвя траур за следващия ден.

Баща ми, облечен с кашмирения си халат — коледен подарък от баба ми — вдигна слушалката, каза „ало“ със спокоен глас, после два пъти „да“ и когато затвори телефона, забеляза кръга от пижами, които го гледаха от вратата.

— Току-що е издъхнала — каза той, без да произнесе името на покойницата.

— Може ли да напиша новината? — предложих аз, вече напълно будна и готова за работа.

Баба ми, която винаги имаше кърпичка подръка, избърса сълзите си и сестра ми — кралицата на емоционалната интелигентност — я отведе до креслото, за да излее мъката си удобно.

Факсът, този мълчалив член на семейството, внезапно се съживи и започна да бълва листовце хартия, вдигайки невъобразим шум.

Майка ми за пръв път изключи слушалките от портативното си радио и ни позволи да слушаме *Би Би Си*. Новината беше прекосила океана и беше стигнала до английските брегове. Испанските радиостанции закъсняха с пет минути да излъчат новината, която вече знаехме.

— Главният редактор ще напише материала — обясни ми баща ми — но ти можеш да му помогнеш с документацията. Събери цялата възможна информация и на сутринта му се обади и се постави на негово разположение.

— На вашите заповеди, капитане — казах аз и му отдадох чест.

— Останалите, по леглата — нареди той. Минаваше пет сутринта и в този час нищо не можеше да се направи, за да се облекчи работата на следващия ден.

Приготвих си кафе, помолих майка ми да ми заеме радиоапарата си, седнах до факса пред новичкия си лаптоп и почти в реално време научих подробностите около тази очаквана смърт.

Джаки напуснала болницата предния ден, защото искала да умре в леглото си, заобиколена от децата си и държейки ръката на последния си спътник, Морис Темпълсман. Дискретно, в уединение.

Нанси Тъкърман, близка приятелка и говорителка на семейството, излезе пред тълпата от журналисти и туристи, събрали се пред входа на номер 1040 на Пето авеню и с треперещ глас, който успях да чуя през вълните, произнесе страшните думи: „Току-що почина Жаклин Кенеди Онасис“, и веднага след това добави през сълзи: „Сякаш заспа... заспа завинаги“.

Записах всичко това в тетрадката си, пълна с бележки, впечатления, подчертани изречения и свободен превод. Рано сутринта, още преди да пристигне главният редактор, аз вече го чаках пред кабинета му с огромно досие с бележки.

— В колко часа е починала?

— В десет и петнайсет нюйоркско време.

— Кой е бил при нея?

— Децата й, разбира се, Каролайн и Джон-Джон, които не са се отделяли от нея от месеци. И девер й Едуард Кенеди, и приятелката й Нанси, разбира се, както и бижутерът Темпълсман, какъв дискретен джентълмен. А сутринта са видели да влиза Джордж Бардс, свещеникът от енорийската църква на йезуитите, която е на няколко

пресечки оттам, и още е вътре. През целия ден къщата тънела в тишина, със спуснати пердета. Знаеш ли, че апартаментът има петнайсет стаи? И че от всички тях може да се види Сентръл Парк?

— Добра работа, момиче — поздрави ме шефът ми след разпита, на който ме подложи и който приличаше повече на устен изпит, отколкото на обмен на информация. — Напиши ти частта за траурната церемония и ще го подпишем заедно. Искаш ли?

Той беше светило. Във факултета по журналистика четяха материалите му. Прекланяха се пред него. А аз бях най-привилегированата начинаеща журналистка на земята.

— Как така ще го подпишем заедно, шефе!

Той обаче настоя, направи ми място до себе си и тази хроника, написана от двамата, бе публикувана с името ми след неговото.

Когато пристигнаха снимките от траурната церемония в черквата „Сейнт Игнас“ и от погребението в гробището „Арлингтън“ пред вечния огън, до съпруга ѝ, незабравимия президент, и до двете ѝ починали бебета Арабела и Патрик, и видяхме опечаленото лице на Джон-Джон, по онова време красив офицер, който никога не е бил толкова привлекателен, колкото в онази сутрин, когато слизаше по стълбите на храма, прегърнал сестра си Каролайн, след тленните останки на майка им, баща ми взе решение да ускори издаването на броя.

Беше понеделник, 23 май. Бяха украсили махагоновия ковчег с папрат, върху който бе оформен кръст от бели цветенца. Каролайн коленичи, за да постави една роза върху ковчегата, а Джон-Джон изпрати въздушна целувка. Тази снимка поставихме на корицата на специалния ни брой.

В сряда списанието беше в павилионите, а в четвъртък — в домовете на стотици хиляди читатели. В събота получих дълго писмо от Кара.

„Пиша ти все още със сълзи в очите“ — признаваше тя и си я представих, седнала в апартамента ѝ в Лондон, подбирайки думите и запечатвайки ги върху хартията от „Скриптум“ с виолетово мастило и изискан почерк.

Кара беше изляла душата си върху пет листа, изписани и от двете страни. Започваше с един неправдоподобен разказ за деня, в който срещнала случайно Джаки Кенеди в морския клуб на прочут

хотел в Порто Черво. „Беше там инкогнито — пишеше тя — облечена в нещо като кафтан и с огромни слънчеви очила, които прикриваха половината ѝ лице. Но аз съм добра физиономистка и веднага разбрах коя е тази толкова изискана дама. Въпреки индийския тюрбан и босите ѝ крака, стилът и личността на Джаки бяха неповторими. Поздравих я, сякаш бяхме стари приятелки — знаеш, че понякога съм доста спонтанна — и тя прие поканата ми да изпием по едно разхладително питие. Обясни ми, че е пристигнала с яхтата си «Кристина О» същата сутрин в Порто Ротондо и решила да остане в хотела два-три дни, за да си почине от уморителния живот на борда.“

В писмото си Кара възпроизвеждаше дума по дума разговора им. Пазеше го като един от най-скъпите си спомени и както твърдеше, още можела да усети горчивия вкус на „Маре Росо“, което Джаки поръчала за двете.

„По онова време — говоря ти за 1971-а — госпожа Онасис не беше щастлива. Бракът ѝ я потискаше, както и уединеният живот на остров Скорпиос и безкрайните часове плаване. Не харесваше приятелите на мъжа си, защото били груби и недодялани, а отношенията ѝ с доведените ѝ деца Александър и Кристина били повече от дистанцирани. Не знам защо беше толкова откровена с мен, та аз бях една непозната. Предполагам, че е изпитвала нужда да се довери на някого и се е отъждествила с младата и безобидна италианка, също жертва на нещастна любов. Аз, която никога не бях произнасяла името на Томасо Троти на глас, онази сутрин ѝ разказах всичко. До най-малките подробности. И няма да забравя това, което тя изрече: няма по-щастлив човек от този, който е срещнал истинската любов.“

Казах, че разказът ми се стори доста неправдоподобен, защото, както ми намекнаха херцогините в Париж, Кара Ноланд никога не е била скупаеща милионерка, от онези, които през седемдесетте често посещавали Коста Смералда. Тя никога не ми бе признала, че романът ѝ с Томасо Троти внезапно е приключил, защото не е имала знатното потекло и богатството, за които майка му мечтаела. Дори да имаше нещо вярно в тази история, Кара със сигурност премълчаваше нещо. Може би е работела като икономка в хотел *Кала ди Волпе*; или пък — една доста авантюристична версия — е започнала работа на кораб с деспотичен капитан, от когото е избягала и тогава срещнала случайно

Джаки на пристанището; или — най-вероятно — си е присвоила чужда история, която е чула един следобед пред чаша чай и пасти в „Савой“ от устата на някоя от аристократичните си приятелки.

При все това думите на Жаклин Кенеди изглеждаха напълно правдоподобни. Особено в светлината на писмата, които самата тя бе написала малко след убийството на мъжа ѝ и които бяха преиздадени след смъртта ѝ: „Джак беше харизматичен, магнетичен, жизнен и всички знаеха това. Когато влизаше някъде, всички жени се обръщаха, за да го видят и всички присъстващи ставаха, за да говорят с него. Беше като своеобразен хибрид между мъж и лишено от самоконтрол дете. Винаги съм имала чувството, че вътре в себе си водеше жестока битка между това да бъде почтен човек или да се възползва от възможностите, които животът можеше да предложи на великолепен човек като него. И в това отношение аз го разбирах и го обичах. Обичах го. Обичах го. Обичах го“.

„Джаки ме покани да се кача на борда на «Кристина О» — продължаваше разказа си Кара в обширното си писмо. Да не би да е била стюардеса на този круиз? — На първата палуба беше прочутият басейн, който сигурно си виждала стотици пъти на снимка, онзи, на който с плочки е изобразена сцена от гръцката митология: колос, воин, огромен бик. Когато се качихме на борда и навлязохме в открито море, Джаки поиска да го напълнят с вода. Забръмча мотор и подът на това, което дотогава смятах за дансинг, започна да потъва, разкривайки четири стени, също покрити с плочки. Водата зашуртя отвсякъде и след петнайсет минути пред очите ми се появи великолепен басейн с над милион литра солена вода. После научих, че за празненствата си Аристотел Онасис осветявал дъното и го пълнел с живи лангусти, които служели за вечеря на гостите му. Било забавно да избираш и да улавяш с канджа нещастната жертва, която после да изядеш изпечена на жаравя с превъзходно бяло вино.

Джаки ми показва осемнайсетте стаи на яхтата, коя от коя полуксозни, и седнахме на прочутите табуретки, тапицирани с кожа от пенис на кит, в бара на Ари, където изпихме няколко мимози.

Днес тези ексцентричности ми се струват доста нелепи. Кой би тапицирал мебелите си с кожа от колосални пениси и с каква цел? Но тогава те ме заслепиха — бях млада и неопитна — и се заклек, че някой ден ще имам яхта като тази.

Трябва да призная, че когато днес се разхождам по моста на «Валерия V» (яхтата на Томасо) с нейните седемдесет метра дължина, с три палуби, с два басейна и площадка за хеликоптери и си мисля за онова наивно момиче, заслепено от блестящата Жаклин Кенеди Онасис и живота ѝ сред разкош и изобилие, се усмихвам със задоволство. Аз притежавам единственото нещо, за което тя копнееше — истинската любов.“

Когато стигнах до тази фраза, която Кара бе подчертала с две черти, се облегнах на дивана леко потисната. Приятелката ми — жена, прехвърлила петдесетте, беше стигнала до заключение, което за мен беше най-естественото нещо на света. Тя сякаш сега откриваше топлата вода. Разбира се, че нямаше нищо по-прекрасно от любовта. Трагедията обаче се състоеше в друго — моята „истинска любов“ се женеше за грешния човек, като по този начин зачеркваше възможностите за щастие на трима души — на себе си, на мен и на отвратителната Тереза Троти ди Висконти.

Обърнах листа и сякаш ме удари ток, когато видях името на Нелсън в последните два абзаца на писмото.

„В Нелсън и Тереза открих пламъка на тази любов, за която ти говоря — разказваше Кара. — Беше в началото на връзката им, когато се срещнаха за пръв път на онова празненство в Рим, на което присъствах и аз. Беше като сблъсък на влакове, перфектна сплав, животинско привличане, неизбежно сливане. Проследих ги с поглед, докато излизаха от салона, и заставах до прозореца, за да продължа да ги шпионирам. На стълбата на къщата се целунаха за пръв път. На платното на улицата — за втори. При фонтана — за трети път, и в колата още пет пъти. От този ден нямаше сила, която да ги раздели. Изживяха невероятен, вълшебен роман, като се криеха от фотографите, пътуваха от Рим до Лондон, от Лондон до Рим, подобно на двама гладни и забравени от света бегълци.“

Когато стигнах до тази фраза, ми се доповръща. Изпитах отвращение от тези първи целувки. Или може би завист. Въпросът е, че ми се искаше да умра и замалко да смачкам листа на топка и да го хвърля далече от погледа ми. За щастие продължих да чета.

„Питам се какво стана с онази страст — оплакваше се херцогинята за мое учудване. — Вече не се крият, нито се желаят както преди. Говорят за сватбата си като за нещо, което не ги засяга; като за

постановка, за формалност, която трябва да изпълнят, за да продължат да преследват различните си интереси. Приличат по-скоро на двама бизнесмени, които се канят да подпишат договор за милиони. Може би са просто притеснения преди сватбата, незначителни скарвания между влюбени или пък животът променя и преобразява всичко. Но понякога Тереза се държи капризно, а Нелсън — егоистично. Нелсън — безчувствено, а Тереза — повърхностно. Тереза — властно, а Нелсън — безразлично. Уморена съм и пиша глупости. Не им обръщай внимание. И ми обещавай, приятелко, че когато срещнеш мъжа на живота си, ще се бориш за него със зъби и нокти.

Мисля си за Джаки Кенеди — пишеше тя в последните два реда. — За това, което ми каза преди години. Сигурно е срещнала отново своя любим Джек горе, на небето. Радвам се за нея.“

Препрочетох тези листове стотици пъти.

Беше облачен съботен ден и накрая заваля проливен дъжд. Получавах главоболие от ниското налягане, затова реших да се поразходя под дъжда. По средата на пътя, при моста „Хуан Браво“, затворих чадъра и се насладих на студения душ, който измокри косата и дрехите ми.

Вечерта вдигнах температура — винаги съм била склонна към ангина. Прекарах неделата на легло, а рано в понеделник дойде чичо ми лекарят — първи братовчед на баща ми и ангел хранител на цялото семейство — за да прегледа гърлото ми. Диагнозата беше остро възпаление на сливиците, предизвикано от неразумното ми поведение.

— Кой излиза в дъжд през май? — каза той. — Не знаеш ли поговорката „До май на средата...“?

— „Не сваляй абата“ — довърших я едва-едва с гласа, който ми беше останал. Мъжецът ми беше залепнал на гърлото, покрито с белезникави налепи.

— Седем дни на легло. Антибиотици, гаргари, аналгетици, антипиретици, лека храна, много течности, малко посещения — постанови той.

— Ще трябва да са пет дни — възразих аз. — В петък заминавам за Италия.

— Не ти го препоръчвам — предупреди ме той. — Но твоя работа. Препоръчах ти също да се пазиш, но виж каква работа ми отвори.

През нощта имах чувството, че се задушavam. Не можех да преглъщам, нито да дишам. Гърлото ми гореше, потях се и ме тресеше. През двата часа, в които успях да поспя, сънувах, че съм в Ноланд Тауърс, затворена в ловния павилион, и през прозореца гледах как Нелсън и Тереза се целуват под дъжда. Как описваше херцогинята страстта им в началото? „Сблъсък на влакове, перфектна сплав, животинско привличане, неизбежно сливане.“ Така бълнуващият ми мозък си представяше сцената с влюбените. Но в края на целувката им Тереза отваряше широко уста и поглъщаше Нелсън цял-целеничък, започвайки от краката. Беше се превърнала в гигантска боа, с размера на луксозна яхта с три палуби и площадка за хеликоптер.

Каква ужасна нощ! Всичките ми кошмари ме връхлетяха. Ако името ми беше Мери Шели, щях да напиша „Франкенщайн“ от раз, без да имам нужда от халюциногени.

Майка ми и сестра ми дойдоха в стаята ми призори и застанаха до леглото. Бълнувах. Виках името на Нелсън с глас на каещ се душа. Ругаех Тереза. Проклинах Бруно Контадино и говорех несвързано за куфари, принтери, моторни лодки и хотелски резервации.

— Не се тревожи — опита се да ме успокои сестра ми. — Всичко е под контрол. Довери ми се. Спи. Почивай.

Горката се нагърби с подготовката на пътуването на двете ни и на екипа без моя помощ. Понесе стоически грубостите на Тереза Троти по телефона, въпреки че и тя като мен би дала всичко, за да я удуши собственооръчно, да стисне бялата ѝ шия, покрита с перли и шалчета, да я извие, да я усуче... Или може би е било сън по време на треската?

В десет часа в петък, четвърти юни, станах от болничното си легло с толкова заплетена коса, че се наложи майка ми внимателно да я разреши с четка с едри зъбци. Краката ми трепереха, а главата ми се въртеше. Бях обаче изпълнена с решимост да свърша работата си като робот. Като безжизнен робот, програмиран да отиде, да види и да победи.

— Наистина ли се чувстваш добре? — попита сестра ми в таксито на път за летището, гледайки ме с отвращение. — Бледа си като призрак, със сенки под очите, кльощава, погрозняла.

— Благодаря — отвърнах. — За сметка на това ти изглеждаш фантастично.

— Бях на фризьор.

— Забелязах.

Прокара ръка през косата си и каза:

— За всеки случай.

Нямаше нужда да я питам какво иска да каже с това идиотско „за всеки случай“. Беше достатъчно да видя отнесената ѝ физиономия. Сестра ми се надяваше да срещне Бруно Контадино. Дори си беше лакирала ноктите.

— Мислиш ли, че са го поканили? — въздъхна тя, без да го назове. Знаеше, че колкото и да се възмуствам от поведението ѝ, не можех да повиша много гласа си.

— И какво, ако е поканен? — отвърнах ядовито. — Може би ще се натиска с младоженката в тоалетната.

— Колко цинична си станала — обиди се тя и не обели дума дълго време.

Мълчанието ѝ ми позволи да се замисля за положението ѝ. Може би тя наистина вярваше, че е намерила сродната си душа и не смяташе да се предаде без бой. Или пък, също като мен преди няколко месеца, започваше да възприема изневярата като един нелош вариант.

В случай че сестра ми се омъжеше за него — което беше малко вероятно — щеше ли да се примири Бруно и Тереза да продължават да се виждат скришом? Щеше ли да се прави, че не знае?

Перспективата, която се очертаваше пред двете ни, беше твърде неприятна — аз щях да стоя във вилата, хранейки се с трохите любов, които Нелсън щеше да ми подхвърля, а тя — в *шатото*, очаквайки със страх момента, в който Бруно щеше да замине за Рим, „за да се види с

приятелите си“. Щяхме да бъдем като слънцето и луната — когато аз щях да се радвам, тя щеше да тъгува. Щяхме да си звъним по телефона.

— Съпругът ти кога смята да замине отново за Италия? — щях да питам аз с надеждата, че тя ще ми отговори: „скоро, много скоро“.

— Когато твоят любовник разреши на жена си — щеше да ми отговори троснато тя.

— Ще ми заемеш ли за няколко дни неглижето си от „Перла“?

— Невъзможно. Цялото е изпокъсано.

Болният ми мозък измисляше зловещи диалози и водевилни ситуации, в които всички се събирахме на Бъдни вечер и се разминавахме по коридорите на къщата по бельо, съставяйки математически комбинации на двойки от пет елемента.

Повърнах в самолета, което не ме учуди.

— Не ми казвай, че си добре, изглеждаш ужасно — съжали ме сестра ми.

И рамо до рамо, докато самолетът се снижаваше към летището на Милано, двете споделихме, като две глупачки, общата си любовна мъка.

После избърсахме сълзите си в многобройните формуляри, които трябваше да попълним. Пътуването с прожектори, дифузни чадъри и цветни екрани е по-трудно, отколкото да се запишеш в американски университет. Роякът от фотографии, които ни придружаваха (винаги съм харесвала термина „рояк“, отнасящ се до тълпа фотографии), размахваха документи и квитанции, за да докажат, че оборудването не е било откраднато и че разполагаме с надлежните разрешения за работа. Митничарите отвориха моя куфар и куфара на сестра ми, защото, както те казаха, били подозрително големи и тежки. Когато видяха новите ни тоалети, не можеха да повярват на очите си. За щастие този път носехме фактурите от скъпите бутици на улица „Ортега-и-Гасет“ и избегнахме мъчителната ситуация, която преживяхме на митницата на лондонското летище.

Тъкмо си припомнях този епизод, когато в далечината ми се стори, че виждам самия господин Карсън, облечен с идеално ушит костюм и с модерни слънчеви очила. Когато забелязах, че въпросният господин носи тежък калъф за костюми на „Джийвс & Хокс“, в мен не остана никакво съмнение в неговата самоличност. Запътих се към него

истински зарадвана. Когато се приближих, си дадох сметка, че е с няколко години по-млад, отколкото бях преценила в деня, в който се запознах с него в магазина му на *Савил Роу*. Беше красив, с тен, придобит на някое екзотично място по време на великденските празници. Забелязах, че косата му не е толкова тъмна, колкото я помнех, и че върху квадратната му челюст имаше начеваща брада, която му придаваше изключително интересен вид.

— Мистър Карсън! — извиках аз, когато се намирах на четирипет метра разстояние. Той се обърна, позна ме и учуденото му изражение се превърна в приятна усмивка.

— Това сте вие! — възкликна той.

— Пак се срещаме на летище — казах аз — но не се тревожете, този път не съм в беда. Вие също идвате за сватбата на херцог Ноланд, нали?

— Как се досетихте? — пошегува се той, имайки предвид обемистия багаж, който носеше.

— Много сте натоварен! — отбелязах. — Наела съм кола с десет места. Нали знаете, за фотографите, за сестра ми и за мен, и...

— Значи и сестра ви е тук, престъпницата! — прекъсна ме той развеселено.

— Да. Не можем една без друга — казах аз. После му предложих единственото свободно място в колата ни, както и място за костюмите му в огромния багажник.

— Благодаря ви от сърце — отвърна той — но съм решил въпроса с превоза. В „Белведере“ ли ще отседнете?

— Да. Ще ви видя ли там?

— Разбира се. Доколкото знам, всичките стаи са резервирани за гостите на господин Троти. Ще бъде забавно.

Наместихме се в микробуса, който ни чакаше на изхода на летището, и тъкмо когато щяхме да се включим в магистралата, отляво ни задмина като стрела бяло открито порше 911 турбо, също като онова, което караше злата Мелиса в сериала „Фалкън Крест“, с Уилям Карсън на волана.

Понечих да го поздравя през стъклото на прозореца, до който бях седнала, но внезапно ми стана неловко и предпочетох да се скрия зад книгата, която четях — „Хроника на една предизвестена смърт“.

Болидът на Карсън изчезна от погледа ми, преди да успее да събудя сестра ми, за да потвърди това, което виждаха очите ми. Започнах да си мисля, че всичко това е плод на разстроеното ми от наркотиците съзнание (има предвид антибиотиците, антипиретиците и аналгетиците), но когато стигнахме в хотела след безкрайни завои, забелязах, че бялото открито порше е паркирано до входната врата, което доказва, че миражът е бил реален.

Когато излязохме от автомагистралата и поехме по второстепенните пътища, пред очите ни се разкри едно от най-прелестните кътчета на света. Природата наоколо беше толкова красива, че дъхът ми спираше, а очите ми се замъгляваха от удивление. Вече казах, че пътят беше тесен, криволичетен и много опасен. Минавахме през села със стръмни калдъръмени улички, а в едно от тях трябваше да отбием по козя пътека, защото пороят бе съборил една много стара къща и отвън се виждаха мебелите и картините. Вдясно от нас, между короните на кестените, от време на време съзирахме искрящите сребристосини води на езеро Комо. Хоризонт с преливащи се цветове, изкачващи се до небосвода. Килим от лимонови и портокалови дървета, акации, мушмули, череша, отрупани с плодове, смокини и лозници.

Вляво се издигаха все още заснежените планински върхове, от едната страна Италия, от другата — Швейцария, с алпийските си селца, пасящите крави, градините и кацналите нависоко църкви.

Брегът на езерото беше осеян с най-разкошните вили, които човек може да си представи. Всяка от тях си имаше каменен кей, от който се стигаше до хладната и прозрачна вода, в която човек можеше да поплува или да се разходи на борда на канута, лодки с гребла, платноходки и великолепни моторници, които от време на време нарушаваха тишината в долината с грохота на триста конски сили и прекосяваха езерото от север на юг или от изток на запад, оставяйки след себе си пенлива следа, подобна на следата, която оставят самолетите в небето.

Пътуването щеше да е приятно, ако не беше сестра ми, която забиваше нокти в ръката ми при всеки завой на пътя, или се кръстеше, когато се разминавахме с друга кола, сякаш всеки момент щяхме да загубим живота си. Разговорите на висок глас и смеховете на фотографите също не ми помагаша да се отпусна, защото надвишаваха

многократно децибелите на моя уокмен „Сони“ и гласовете им се смесваха с гласа на Ленард Коен в една неприятна полифония.

Най-после към седем вечерта пристигнахме в хотел „Белведере“, където, както казах, разпознах колата на мистър Карсън. Посрещна ни една много любезна италианка на име Фабриция, която ни заведе направо в стаите ни, без да се налага да минаваме през рецепцията — бяхме част от групата гости на семейство Троти и се ползвахме със специално отношение.

— По желание на семейство Троти имам удоволствието да ви поканя да вечеряте на верандата заедно с останалите VIP гости.

— Колко любезно! — каза сестра ми, приемайки поканата от името на двете.

Подозирам, че дълбоко в себе си се е надявала да срещне Контадино под глицинията, иначе нямаше да настоява толкова. Дори коленичи, за да ме помоли да отида с нея в ресторанта, защото умираше от желание да вкуси на лунна светлина, под звездното небе на Ломбардия, в това прекрасно уединено кътче, паста с песто или с доматиен сос или някое от онези кулинарни вълшебства, които италианците приготвят с такова майсторство.

— Това, зеленото, което малко горчи, се нарича рукула — обясни ми тя с пълна уста. Двете бяхме седнали на маса, осветена само от една свещ, след като аз отстъпих и удовлетворих каприза ѝ да слезем да вечеряме.

За пръв път опитвахме този вкусен зеленолистен зеленчук, който така добре се съчетаваше с пармезан и с бразеола^[1] и който още не беше стигнал до нашата страна, където, от друга страна, вече бяхме включили новозеландското киви в средиземноморската ни диета.

Аз стоях нащрек, в случай че се появише Бруно Контадино, защото малодушната ми сестра като нищо можеше отново да попадне в мрежите му. За щастие нямаше такава опасност. Бруно не беше сред тристата сътрапезници.

Когато започнаха да сервират десерта, Томасо Троти и Кара Ноланд се появиха да ни поздравят в качеството си на кумове, съответно на Тереза и Ноланд. Обиколиха верандата, хванати под ръка, като се спираха за няколко минути при всяка маса.

Помислих си, че ако продължават да показват публично близостта си, ще остана без следващата си гореща новина — тази за

годежа на петдесетгодишните влюбени. Кара сякаш отгатна мислите ми, защото ми намигна отдалече и ми посочи скришом годежния пръстен, който беше завъртяла така, че брилянтът да не се вижда. После дойде при масата ни, помоли сервитьора да ѝ донесе стол и седна да побъбри с нас.

— Ще бъде най-страхотният репортаж в историята на списанието ви — увери ме тя, докато гризеше една солета от панерчето ни за хляб. — Вила Троти е украсена фантастично за сватбата. Прилича на вълшебна градина, цялата в светлини и покрита с бели цветя. Масите вече са сложени под навеси, които напомнят корабни платна, а галерията изглежда приказно — осем лампи от планински кристал висят от тавана, а колоните са покрити с бръшлян. А какво да ви кажа за параклиса! Ще осветят витражите отвън, за да не се изгуби ефектът от цветовете, които са толкова красиви привечер. Тереза ще облече булчинската рокля в къщата и ще отиде пеша по пътя през градината до църквата. Нелсън ще я чака пред олтара. Когато тя пристигне, камбаните на двете камбанарии ще забият едновременно. Ще бъде невероятно!

— В колко часа могат да отидат фотографите? — попитах делово аз. — Трябва да бъдат на място поне три часа по-рано, заради светлината, нали знаеш.

— Кажи им в пет.

— Добре. Ще отида с тях и после ще се върна, за да се преоблека.

— Какво ще облечеш?

— Модел на „Блумарин“.

— От Милано ли го купи? — попита тя, сякаш можех да избирам от коя европейска столица да си купувам дрехите. — Бутикът на улица „Спига“ ми е любимият — каза тя. — Приятелки сме с Ана. Бяхме съученички в Капри.

— Говориш за Ана Молилари?

— Същата. Невероятна жена. Майка ѝ Одет беше приятелка с моята майка. Двете бяха от Модена. А мъжът ѝ Джанпаоло е божествен.

— Бруно Контадино поканен ли е на сватбата? — прекъсна ни нетърпеливо и нетактично сестра ни.

Кара потръпна — и двете забелязахме това — когато чу името на Бруно.

— Кой? — попита тя с привидно безразличие.

— Никой — побързах да ѝ отговоря, като в същото време сригах крака на нетактичната ми сестра под масата.

— Имаш предвид сина на Джангуидо Контадино, адвокатата?

— Да! — възкликна сестра ми, сякаш не беше усетила ритника ми под масата.

— Познавате ли го?

— Приятел е на сестра ми — отвърнах.

— Този Бруно има много приятели — отбеляза тя. — Твърде много.

Взе нова солета от панерчето за хляб и я счупи на две. Усмихна се.

— Да. Поканен е.

По дяволите. Тези две думи бяха достатъчни, за да прекъснат връзката на сестра ми с реалността. Замълча и се загледа с унесено изражение в отражението на луната върху повърхността на езерото. А аз забелязах, че това не се изплъзна от вниманието на Кара. Тя ме погледна и сбърчи вежди, а в отговор аз свих рамене.

Томасо Троти се появи и спаси положението. Кара ми го представи, горда със завоеванието си, като привлекателния и галантен *синьоре* Троти, баща на Тереза. Кълна се, че замалко щях да му се поклоня.

Имаше осанка на артист, вид на победител. Беше рус като дъщеря си, със светли очи и се усмихваше също като Робърт Редфорд в „Неприлично предложение“. От джоба на сакото му се подаваше копирена кърпичка. Около врата си носеше елегантна вратовръзка, а костюмът му беше достоен за „Джийвс & Хокс“.

Стори ми се мил човек. Дожаля ми за него — представих си как трябва да понася ежедневно капризите на дъщеря си. Поздрави ни сърдечно, пожела ни приятно прекарване в „Белведере“ и ни насрочи среща на следващия ден, точно в осем, във вила Троти.

Направи ми приятно впечатление това, че в нито един момент не спомена причината, поради която бяхме там, и се държа с нас със същата любезност като с останалите гости. Всъщност Кара ни беше представила само с имената, без да намекне за професионалния

ангажимент, който ни беше завел там. Беше му казала: „Това са мои приятелки, Томасо, две прекрасни момичета. Живеят в Испания“. Благодарих ѝ за това. Аз също я смятах за добра приятелка. Изпитвах към нея искрена симпатия.

След вечерята заведох сестра ми в стаята. Забелязах, че още е отнесена и поруменяла от вълнение.

— Напомням ти, че Бруно Контадино е мръсник — подхвърлих аз, преди да угася нощната лампа.

— Да, но утре любовницата му се омъжва — въздъхна тя. — Спомни си какво казва татко — до сватбата всичко е позволено. Но после нещата се променят. Вече няма място за глупости. — Сигурно осъзна какво въздействие оказват думите ѝ върху душевното ми състояние, защото тихичко ме попита: — А ти как се справяш?

Престорих се, че спя, за да не ѝ отговоря, че сърцето ми е разбито, че сълзите ми напират в очите, че душата ме боли, че тялото ми е вледенено и че на следващия ден точно в осем със сигурност ще умра от мъка пред перспективата да загубя Нелсън завинаги.

„Вече няма място за глупости“ — беше казала тя и беше права. Уважавах и защитавах тайнството на брака и знаех, че колкото и да си фантазирам, представяйки си тайни срещи във вилата в имението Ноланд Тауърс, никога не бих имала нищо общо с женен мъж, независимо от болката, която щях да изпитвам при мисълта, че любовта на живота ми е обвързан завинаги с една недостойна жена. Освен това деветата божия заповед според катехизиса на католическата църква гласеше: „Не пожелавай жената на ближния си“, и тази фраза, пренесена от майка Саграрио в реалността на нас, послушните ѝ ученички, означаваше, че ни е забранено да гледаме женените мъже, да мислим за тях и да ги пожелаваме дори ако са киноактьори или рок певци.

[1] Италиански колбас от говеждо месо. — Б.пр. ↑

Споменах ли вече за лекотата, с която заспивах, независимо от обстоятелствата? Казах ли, че веднъж дори заспах права на стадион „Сантяго Бернабеу“ сред виковете и скандиранията? Единствените фактори, които можеха да ми попречат, бяха гладът и студът и понеже онази нощ те не бяха част от тревогите ми, прекарах десет часа в обятията на Морфей, докато навън езерото бавно се разбуждаше. Когато дойдох на себе си, се почувствах напълно здрава, ставите не ме боляха и отново дишах нормално. Сестра ми ме гледаше втренчено, облегната на три меки възглавници.

— Ти си най-ужасната спътница, която познавам — смърти ме тя. — От два часа съм будна и чакам да възкръснеш. И имам да ти казвам нещо.

— Цялата съм слух.

— Към седем пристигна една лодка — съобщи ми тя. — Ако искаш да я видиш, погледни през прозореца, вързана е за болта на кея.

— Нарича се „рогатка“ — отвърнах аз, скочих от леглото и се приближих до балкона.

Беше ясна лятна утрин, въпреки че бяхме в началото на юни. Езерото изглеждаше спокойно и пусто. От стаята ни се виждаше басейнът, който се намираше точно под балкона, заобиколен от зелени дървета и от дузина дървени шезлонги, ориентирани към слънцето.

Сестра ми беше права. На кея бе вързана една класическа „Рива“, която се полюляваше леко над водата. На борда нямаше никого.

— Добре. Виждам я. И какво?

— Няма да повярваш кой я караше.

— Опитай.

— Карсън!

Усмихнах се. Разказах ѝ за случайната ми среща с нашия частен 007 на летището и ѝ разкрих кой е собственикът на страхотната кола, паркирана на входа на хотела.

— Сигурно е отишъл да занесе фрака на Нелсън — въздъхнах аз.

— В седем сутринта? Беше още тъмно!

Цяла сутрин не можа да си избие от главата мисълта, че в живота на Карсън има тъмни зони, които бяха необясними. Дори му измисли секретна мисия — че е шпионин на Негова светлост (в случая на Томасо Троти) и че трябва сам-самичък да осуети план, замислен от калабрийската мафия, за да саботира сватбата.

— Може би в живота на Томасо Троти има нещо тъмно — намекна тя, мърдайки веждите си от горе надолу.

Оставих я да си фантазира колкото си иска. Вече бяхме заели най-хубавите шезлонги, бяхме се дегизирали като жени предмети с огромни плетени шапки и фантастични слънчеви очила и бяхме поръчали на сервитьора по една пиня колада — за сметка, както и всичко останало, на щедрия ни домакин.

Пред хотела ни от време на време минаваха корабчета с туристи на път за Беладжо, и ние, същински европейски кралици, ги поздравявахме, като размахвахме красиви копринени кърпички.

— Чувствам се като Анита Екберг в „Сладък живот“ — заявих на сестра ми. — Ако Фелини ни видеше, щеше да ни даде някоя роля.

За съжаление, нашето *dolce far niente*^[1] не продължи дълго. На обяд фотографите вече ни пришпорваха с настояванията си да инсталират оборудването във вила Троти. Изядохме набързо по една салата с моцарела и скоро се разделих със сестра ми и я оставих сама в стаята, като ѝ наредих да започне да се облича и сресва, за да не ме кара да я чакам, когато се върна.

— Успех — пожела ми тя, като ме прегърна и хлопна вратата под носа ми.

Решителният момент бе настъпил. Чувствах се ужасно. Въпреки че със сигурност много светци на небето бяха на моя страна, като се започне с дядовците ми, после се mine през леля Кармен и леля Долорес и се свърши с Тристан Ноланд (макар че светостта на последния беше под съмнение, като се имаше предвид бурният му живот), не бях в състояние да осуемя катастрофата — щях да изгубя Нелсън завинаги. Май щеше да се наложи да поискам от издателство „Паулинас“ пълната колекция с житията на света Тереса и свети Игнации Лойола като за начало.

Щастливото ми бъдеще отиваше по дяволите, както и надеждите ми, радостта ми и призиванието ми да стана някой ден майка и съпруга.

Предвидливата ми сестра беше наела водни таксита, с които да се придвижим заедно с обемистия ни багаж от „Белведере“ до вила Троти. Трима лодкари вече ни чакаха нетърпеливо. Бяха яки и със загоряла кожа, както се полага на потомците на *barcaioli*, лодкарите, които в античността са прекосявали езерото, гребейки с весла.

Полуостров Лаведо, където се издигаше внушителната вила Троти, се намираше на няколко мили от хотела. От кея можеше да се различат носът с двете камбанарии и някои от цветята, за които бе споменала Кара. Докато се приближавахме до замъка и пред нас постепенно изникваше цялото имение със сградите си от деветнайсети век, с двата каменни кея, с галерията, от която висяха осемте внушителни лампи от планински кристал, усетих как духът ми се издига, напуска тялото ми и прелита като царски орел над този приказен замък.

До стълбата при скалите ни чакаха няколко униформени мъже, които ни помогнаха за маневрите при акостирането. Забелязах един много старинен и леко изтрит надпис на италиански, който гласеше: *Fa ciò che vuoi*, който в превод означаваше: „Прави каквото искаш“. „Иронично“ — помислих си.

Когато слязохме на сушата, посрещна ни приятелката ми Кара, облечена със стилна рокля на Даян фон Фюрстенберг, чиято цена беше няколко стотици хиляди песети.

— Извинете ме за вида ми — извини се тя. — Още не съм готова за сватбата.

Любезно ни придружи до горната галерия, от която се откриваше невероятна гледка към езерото и планините.

— Искаш ли да те разведа из вилата? — предложи тя.

Как можех да откажа подобно предложение!

Първо ми показа двете библиотеки от двете страни на галерията, пълни със старинни книги, трактати по изкуство, пътеписи, семейна документация с неоченима стойност и ми разказа, че много от мебелите са били част от съкровищата, иззети от пиратските кораби, и са били донесени във вилата от семейство Висконти в началото на XIX в., когато са купили имота, дотогава собственост на Луиджи Поро Ламбертенги.

— Някой трябва да напише роман за това място и за предишните му собственици — въздъгнах аз, вдъхновена от обстановката.

— А защо не за настоящите? — отвърна тя.

Забелязах, че много ѝ се иска да ми довери нещо, но не смее, може би от лоялност или дискретност.

— Нещо те тревожи, Кара — казах аз, за да я насърча да говори.

Тя се поколеба за миг, после ме хвана за ръка и ме заведе до каменната балюстрада. Посочи ми един отворен прозорец, който се намираще на няколко метра под галерията.

— Това е прозорецът на Нелсън — обясни ми тя. — Не е излизал от стаята си от вчера следобед. Тревожа се за него. И то много.

Лека тръпка като от възродени надежди премина през тялото ми.

— Смяташ ли, че се колебае за сватбата? — попитах аз, като се опитвах да прикрия радостта си.

— Смятам, че ще се ожени въпреки всичко — отвърна тя. — Но започвам да си мисля, че не е добра идея.

— Не е ли влюбен?

— Напротив, влюбен е! — каза Кара с доста висок за вкуса ми тон. — Проблемът е Тереза. Не изглежда въодушевена. Поне не колкото би трябвало. Знаеш ли, че не поиска да изпробва роклята? Валентино е ужасен.

— Не я е пробвала? — Не вярвах на ушите си.

— Отидохме заедно да я изберем. Тя нехайно посочи първата, която видя. Каза: „Тази“, а после започна да си гризе ноктите, което е много грозен навик. Не се е мярнала повече в ателието, въпреки че са я молели да отиде, за да я изпробва.

— Колко странно! — Аз потривах доволно ръце, образно казано, разбира се.

— После и пътуването им до Бахамите.

— Какво за Бахамите?

— Върнаха се по-рано от предвиденото. Не ти ли казах? — В този момент Кара явно се сети за нещо, което дотогава й се бе изплъзнало от вниманието. Прокашля се. Стисна ръката ми и призна: — Понякога забравям, че си журналистка. Не би трябвало да ти разказвам тези неща.

— Също съм ти и приятелка — напомних й аз.

— Тогава те моля като приятелка да не казваш на никого това, което ти доверих.

И с това приключи нашият разговор, толкова обнадеждаващ за мен и обезкуражаващ за нея. Не успях да изтръгна нито една тайна повече, въпреки че прекарахме още един час заедно, като обсъждахме с фотографите списъка с гостите.

Опасяваше се — както и аз, признавам — че много от знатните й гости са напълно непознати на нас, чистокръвните испанци, затова бе поставила на наше разположение една своя сънародничка на име Изабела Гала, която познаваше отлично хрониката на висшето общество. Щеше да бъде наша сянка през цялата вечер. Щеше да ни съветва относно това кой заслужава да бъде обезсмъртен и кой — не, и да ни предостави данни за неговото настоящо и минало гражданско състояние, приблизителната стойност на богатството му, произхода на това богатство, приятелството му със семейство Троти, връзките с Испания и с други аристократични семейства, ако имаше такива.

Също така беше довела от Лондон някой си Бенсън, който бе служил като иконом в дома на херцог Пърл до деня на смъртта му. Неговата задача беше да ни осведомява за гостите от Великобритания. Въпросният Бенсън беше достолепен старец, който с труд следваше мен и екипа ми по стръмните стълби на вила Троти, и за да не забавя ритъма на работата ни, уговорих с него код от знаци и го помолих да не мърда от един балкон, който се виждаше от всички ъгли. Пръст, сочещ напред, щеше да бъде „чудесно попадение“, следван от палец, вдигнат нагоре, който означаваше „интересна особа, чиято история ще ти разкажа после“; палец, насочен надолу, означаваше, че въпросният индивид не е част от групата избраници, достойни да бъдат споменати в репортажа ми; и накрая, палец през гърлото — предупреждаваше за голяма опасност поради тежкия или досаден характер на особата — подобни индивиди често се срещат на сватбите на хайлайфа (а и на другите). Благодарих му искрено за тази подробна класификация. Уверих го, че улеснява много задачата ми.

Сред имената, стриктно подредени по азбучен ред в списъка на гостите, разпознах някои английски аристократи, които бяха присъствали предната година на погребението на Тристан Ноланд — херцозите Глостър, принцовете Майкъл Кент, виконтите Линли, сестрите Митфорд и херцозите Марлборо. Не липсваха и моите херцогини, веселите приятелки от Париж, които Кара беше поканила най-вече за престиж. „Забавни са, но знам, че понякога злословят по мой адрес зад гърба ми“ — призна ми тя.

Почти не срещнах име, което да не е предшествано от частица за благороден произход или следвано от известна фамилия. Със скромното обръщение „мистър“ бяха единствено Картър, ректор на

Хартфорд Колидж, и други двама-трима индивиди, които предположих, че са членове на департамента по зоология в Оксфордския университет. Сред италианците имаше много известни имена: разбира се, Висконти и братовчедите им Брандолини, както и Конфалонери, Агнели и Боромео. От останалите никое не ми звучеше познато; много от тях бяха арабски, други — руски.

В шест и половина Кара се раздели с мен с две звучни целувки. Някой — предположих, че е фризьорката й — я извика гръмогласно от един прозорец на главната сграда и всички чухме, че ролките вече са готови, скъпа, и времето лети.

— Ти също трябва да вървиш — посъветва ме тя с възбуден и весел глас. — Не трябва да закъсняваш за сватбата на века.

Послушах я. Отправих се към кея, където таксиметровият шофьор ме чакаше пред волана на водния си транспорт.

— *Dove, signorina?*^[2]

— В хотел „Белведере“, ако обичате.

Беше захладняло и косите слънчеви лъчи се разливаха по склоновете на планините. За последен път се обърнах, за да видя прозореца на Нелсън. Беше полуотворен, тъмен, самотен и тъжен.

Изобщо не подозирах какво се случва в същия момент и от доста време в стаята ми. Затова останах вкаменена, когато отворих вратата със собствения си ключ и видях сестра ми облегната на креслото и буквално заплетена в ръцете, къдриците и устните на Бруно Контадино. Той я целуваше жадно, страстно, бих казала дори грубо, макар че това впечатление може би се дължеше на италианската му кръв.

— По дяволите! — възкликнах (или нещо подобно). — Добре поне, че сте облечени!

Щеше да бъде много по-лошо да ги заваря голи, макар че тази вероятност беше малка, като се има предвид пуританското възпитание на сестра ми. Когато чуха гласа ми, влюбените прекратиха пламенната си целувка и ме погледнаха леко зашеметени откъм креслото.

— Помниш Бруно, нали? — попита сестра ми.

— Изобщо не съм го забравяла! — отвърнах ядосано, припомняйки си гнусните снимки, на които беше в същата поза, само че наградил Тереза Троти.

— Трябва да чуеш историята, която той ми разказа — добави сестра ми, вече възстановила се от смущението.

Той се надигна стеснително, опъна пуловера си и застана мълчаливо пред вбесеното ми лице.

— Разкажи ѝ я, Бруно! — подкани го сестра ми.

Бруно Контадино, с разрошени къдрици и разтеглен пуловер, прокара ръка през косата си и ме помоли да седна. Сигурно помисли, че ще припадна, като чуя това, което щеше да ми каже. Той също седна, напрегнат и посърнал, на ръба на леглото и заразказва с поглед, забит в килима.

— В деня, в който срещнах сестра ти, разбрах, че никога преди това не съм знаел какво е истинска любов. Дотогава мислех, че това, което изпитвах към един човек...

— Тереза Троти! — извика тя откъм креслото.

— Да, към Тереза. Мислех, че я обичам. От малък. От десетгодишен. Никога не съм могъл да я забравя до вечерта, когато ви видях двете в казиното на Монте Карло. В началото я обичах платонически, а после тя стана моя...

— ... любовница — довърши изречението сестра ми, като забеляза неудобството му.

— През последните седем години всеки път, когато се виждахме, подновявахме връзката си. Беше като наркотик за мен и предполагам, че тя изпитва същото към мен, докато...

— Докато Тереза не му признала, че е влюбена в друг мъж — каза сестра ми.

Той замълча за около трийсет секунди. Времето, за което умът ми обработи получената информация. Тереза Троти бе признала на Бруно Контадино, че обича Нелсън.

В продължение на месеци бях смятала погрешно, че причината за този брак са взаимната изгода, парите, социалното положение и придобиването на аристократично име, което да придаде блясък на богатство, придобито от най-обикновена търговия. Думите на Кара, държането на Тереза и разговорът ми с Нелсън под дървото, където ядохме трюфели, бяха подкрепили предположението ми. Сега разбирах, че съм грешала. Любовта съществуваше. Беше истинска и споделена.

— Разбирам — прошепнах.

— Знаех, че ще се омъжва — продължи Бруно — но бях готов да приема ролята на любовник, ако се наложеше. Не можех обаче да се примиря тя да не обича само мен истински, въпреки че любовта ни беше тайна, която никой не трябваше да знае.

— Вечерта в казиното е била последната — добави сестра ми весело, сякаш не забелязваше колко ме болеше от тези думи.

— Да — призна Контадино. — В онази нощ с Тереза се разделихме завинаги. Целунах я за последен път с убеждението, че макар сърцето ми да се къса, мой дълг е да я оставя. Да я пусна да си върви.

— Ти си голям наивник! — възразих аз. — За твоє сведение любимата ти Тереза е лъжкиня. Видях я как се натискаше с един племенник на Кашоги в...

— Не мога да повярвам, че си била там! — възкликна Бруно. — Тереза ми призна за това на следващия ден. Чувстваше се ужасно засрамена. Това беше единствената ѝ погрешна стъпка през целия ѝ живот. Дори същата вечер пробвала кокаин. Била на ръба на пропастта, стигнала дъното. Заклепа се пред себе си повече никога да не се замесва с наркотици и арабски шейхове. Че няма да целуне мъж, ако не изпитва истински чувства към него.

— Дори най-порядъчната жена греши поне веднъж в живота си — оправда я сестра ми. — Спомни си за твоя олимпийски атлет или за моя моряк...

Италианецът сбърчи вежди. Сянката на една типично южняшка ревност прелетя над нас, докато аз се покашлях смутено и се изчервих при спомена за Мат и несвоевременната му поява в „Търф“ в Оксфорд. Какво ли си е помислил Нелсън за мен при вида на онзи гигант, който ми залепи юнашка целувка, като ме видя? Може би Тереза Троти също заслужаваше да ѝ вярваме, въпреки че на мен не ми се искаше.

— Но съдбата ми беше отредила най-голямата изненада — продължи Бруно. Говореше с акцент, като произнасяше буквата „д“ като „т“, и с интонация, която придаваше на фразите му очарователна мелодичност. Не се учудих, че сестра ми се разтапяше, когато го слушаше да говори.

— Аз! — обяви тя гордо.

— Ти, *аморе!* — отвърна той. — За пет минути бях счупил златната клетка, в която стоях пленник през всичките тези години, и

бях посрещнал любовта на живота си.

— Казва се „срещнал“ — поправих го. По принцип държа много на граматиката.

В този момент разговорът ни бе прекъснат от неприятния звън на телефона. Изгледахме се, като се опитвахме да посочим онзи измежду нас, който беше най-подходящ да приеме обаждането. Падна се на мен, разбира се. Сестра ми беше все така без дъх, а Контадино нямаше как да обясни присъствието си в стаята на две неомъжени момичета.

— Ало? — прошепнах аз.

— Пити-Пити?

Беше баща ми, единственото човешко същество на земята, на когото бе разрешено да ме нарича Пити-Пити, без да получи недоволно ръмжене в отговор. Погледнах часовника. Беше седем и петнайсет. Едва сега си дадох сметка колко късно е станало. Явно размяната на признания беше ускорила хода на времето. Нямаше друго обяснение.

Едва ли щях да успея да си накъдря косата, както бях планирала, а това щеше да отнеме половината от самоуважението ми. Щях да отида с права и залепнала за черепа коса, както бог бе решил да ме създаде.

— Татко?

Гласът му звучеше глухо, сякаш парче шунка беше заседнало в гърлото му и той беше на път да се задуши. Представих си го на отсрещния край на линията, вероятно облечен с дрехите, с които ходеше на село, смесил тревистозелено и каки — два цвята, които бъркаше, твърдейки, че са един и същ и че останалата част от човечеството прави грешка, като ги разделя.

В този час и в този сезон на годината навярно седеше на дивана в хола, пред масата, със сервирана следобедна закуска — чай, бисквити, плодове, сирене, препечени филийки... а баба ми и майка ми сигурно бяха вперили поглед в него и слушаха всяка негова дума, защото преди да се обади, са го предупредили. Сигурно са му казали: „Ти нищо не знаеш, но момичето страда много. Тази вечер любовта на живота ѝ се жени за друга“.

Разказали са му за всички разговори, които той е пропуснал заради Мария Долорес Прадера^[3] и заради навика му да се бръсне на затворена врата, пуснал докрай звука на касетофона. „Не мисли за

друго, откакто го видя за първи път, когато отиде в Англия на онова погребение, спомняш ли си? Когато се върна, разказваше за момчето, как плакало заради смъртта на баща си... а после прекара три дни в къщата му и като се върна, ни разпитваше за Вероник Пасани и Жаклин Кенеди, искаше да разбере как са успели да прелъстят мъжете, които са интервюирали... ето защо настояваше да замине за Монако и изпаднаше в униние, когато се заговореше за сватбата. Толкова си прозорлив за други неща, а не си забелязал, че дъщеря ти страда заради Нелсън Холанд.“

И той внезапно се е стреснал, след като е паднало булото, което заслепява бащите на влюбчиви дъщери, разбрал е, че въпросът е сериозен, че наистина задачата е много тежка за мен и е вдигнал слушалката на телефона, проклинаяки липсата си на чувствителност, заслепението си и благодарейки на бога, че още има време катастрофата да бъде избегната.

— Слушай, мисля си, че е по-добре да не ходиш на сватбата. Не е необходимо — заяви той.

— Как така, татко? Това е най-важният репортаж в живота ми!

— Не е вярно. В живота ти ще има и други репортажи — отвърна той. — Това е просто един от многото. Вземи сестра си и се приберете вкъщи.

— В никакъв случай.

— Не ставай глупава! — ядоса се той. — Нека друг редактор напише текста! — Тонът му се повиши. Сестра ми ме гледаше изненадано от креслото. Мисля, че виковете, които надаваше баща ми, се чуваха отлично от мястото й. На лицето на Бруно бе изписано недоумение.

— Това е баща ми — прошепна сестра ми. — Ще го видиш, много е готин.

Бруно не каза нищо, но изражението му беше като агне на заколение. Сякаш си представяше бъдещия си тъст като великан човекоядец, обладан от сарацинска ярост.

— Той е най-добрият, благороден и щедър човек на света.

Бруно кимна утвърдително, но не изглеждаше много убеден.

— Никакъв друг редактор няма да напише текста! — възразих аз (дъщерята, не подчинената). — Само през трупа ми! Това е моят репортаж, татко, и ще го направя, каквото и да става!

Настъпи мълчание. Двамата се успокоихме. Когато заговорих отново, тонът ми беше тих, нежен като милувка.

— Наистина ще ми бъде трудно — признах. — Но това е работата ми, призванието ми. Опитай се да забравиш, че си ми баща. Бъди мой шеф. Не ми казвай да не отивам, а ми кажи как искаш да го направя. Говори ми, все едно че аз съм Ориана Фалачи, а ти си директорът на „Еуропео“ и ме изпращаш като военен кореспондент във Виетнам.

Тези толкова вдъхновяващи думи сигурно трогнаха баща ми. Той помълча малко, после въздъхна.

— Искам да бъдеш смела.

Душата ми се върна в тялото.

— Значи да не предавам крепостта? — попитах предпазливо аз.

— Разбий ги, Пити-Пити! — прогърмя гласът му.

И бих се заклела, че е скочил на крака пред слисаните лица на баба ми и майка ми, че е затворил телефона с такава сила, че замалко да счупи апарата, и че се усмихва. Със задоволство.

[1] Букв. сладко нищоправене (итал.). — Б.пр. ↑

[2] Къде, госпожице? (итал.). — Б.пр. ↑

[3] Испанска певица и актриса (р. 1924). — Б.пр. ↑

Тази, която нямаше ни най-малко намерение да присъства на сватбата, беше сестра ми. Достатъчно беше да я види човек — разрошена и замаяна, чакайки нетърпеливо да ѝ освободя терена, за да продължи да се сдобрява с Бруно в уединението на стаята ни.

Голяма егоистка беше станала. Току-що беше разбила всичките ми надежди, като ми беше разказала как Тереза Троти е признала на Бруно, че е влюбена в Нелсън. Въпреки това ме наблюдаваше с глупава усмивка, докато аз набързо се преобличах, намъквах моята „Блумарин“, пъхах си краката в обувките, подобно на грозна сестра на Пепеляшка, бухвах си косата, за да ѝ придам обем, гримирах се, парфюмирах се и треперейки от нерви, търсех бележника и химикалката си.

— Давай, радвай се на щастието си, докато аз агонизирам! — упрекнах я в лицето, преди да изляза.

— Но защо като новините са добри! — отвърна ми тя учудено.

— За теб, да.

И излязох от стаята, като затръшнах вратата, защото беше почти осем часът, тристата гости отдавна бяха напуснали „Белведере“, бяха се натоварили на водните таксита, които в този юнски ден направиха оборот като през целия август, и сигурно вече чакаха нетърпеливо в църквата тържествената поява на булката — без воал — под ръка с баща си, докато Нелсън Ноланд и мащехата му, Кара, бяха заели мястото си пред олтара и от време на време дискретно се обръщаха към вратата, за да не пропуснат момента, в който Тереза щеше да се появи усмихната победоносно.

Когато слязох на кея и установих, че там няма нито едно водно такси, осъзнах, че бях предвидила всичко, освен собствения си превоз до вила Троти. Щях да пристигна много късно. Щях да пропусна появата на Тереза, романтичното ѝ преминаване по пътя към черквата сред хортензиите, стъпвайки върху белите цветчета, които шаферките ѝ щяха да хвърлят пред нея. Нито щях да видя — вероятно със замъглени от сълзи очи — усмивката на Нелсън в момента, когато вратата на черквата щеше да се отвори и срещу светлината щеше да се открои силуетът на младоженката под ръка с баща си. Нито щях да стана свидетел на щастливата среща на младоженците пред олтара. Нито щях да чуя думите на свещеника: „Събрали сме се тук, пред

очите на Всевишния и пред присъстващото множество, да съберем този мъж и тази жена в свещен съюз“.

В този момент се разнесе грохот и зад гърба си открих виновника, нарушил спокойствието на езерото. Уилям Карсън ми се притичваше на помощ, както бе правил много пъти, на борда на великолепната си „Рива“ с мотор от триста конски сили.

— Качвайте се! — извика ми той.

С един скок се озовах на борда и се тръшнах на седалката до него, заплетена в полите на копринената си рокля. Карсън изглеждаше зашеметяващо с перфектно сресаната си чуплива коса, със светлите си очи, с искрящия си поглед и с онази толкова привлекателна начеваща брада. Носеше кожено яке, бяла риза, спортен часовник. В дясната си ръка — с лявата управляваше волана на лодката — държеше мобилен телефон, „Моторола Интернешънъл 3200“, тежък като тухла и с антена с размера на показалка на учител от основно училище. Беше по-хубав от телефона на баща ми, но доста примитивен в сравнение с тези, които щяха да се появят по-късно.

— На сватбата ли отивате?

Кимна с глава. Забелязах, че горните две копчета на ризата му са разкопчани и че няма нито едно косъмче на гърдите си.

— Без фрак?

— Наистина отивам на сватбата — каза той — но не за да присъствам на нея, а за да я осуетя.

В същия момент нещо привлече погледа ми. На един прозорец на хотела — оказа се, че е моят — сестра ми подскочаше и отчаяно размахваше копринена кърпичка. Шумът на мотора ми пречеше да чуя какво вика. Наострих уши. Дочух: „Не в Нелсън“.

— Какво казваш? — изкрещях аз, като поставих ръцете си като фуния около устата, за да ме чуе.

— Не в Нелсън! — повтори тя.

Не разбрах какво искаше да ми каже с тази фраза. Тя я повтори няколко пъти и като видя, че аз свивам недоумяващо рамене, изпълни дробовете си с въздух, напрегна мускулите си и с двете гласни струни, които бяха събудили толкова надежди в майка ми да сформира някой ден полифоничен хор с изумителните гласове на децата си и бъдещите си внуци, изрева: „Тереза не е влюбена в Нелсън, а в друг!!!“. Думите й отекнаха над цялото езеро подобно на гръмотевица, защото в същия

момент, в който сестра ми ги произнасяше, Уилям Карсън бе угасил мотора на лодката, за да се обади по телефона, и звуковите вълни отскочиха от склоновете на планините и от върховете им, разпръсвайки се като фойерверки над главите ни.

— *Whatever you say, darling*^[1] — казваше Карсън на събеседницата си по телефона.

После отново запали мотора на лодката си, помоли ме да се хвана здраво, подаде ми футуристичния апарат, сложи си слънчевите очила и се впусна като стрела към тъмните и заплашителни води на езерото.

В същия момент във вила Троти забиха четирите камбани на църквата, оповестявайки, че часът на сватбата е настъпил.

Флотилия от най-разнородни съдове беше обсадила възвишението, което се вдаваше като нос в езерото, и цяла армия от папараци на борда им щракаха с апаратите си наляво и надясно. Телеобективите им бяха огромни, приличаха повече на дула на оръдия, отколкото на увеличителни лещи. Предположих, че ще запечатат и момента на главоломното ни пристигане, и се уплаших, че когато баща ми получи снимките и ме разпознае на борда на този метеор, управляван от един непознат, кръвното му налягане неминуемо ще се повиши.

Профучахме край папараците на милиметри, като ги опръскахме, разклатихме нестабилните им лодки и предизвикахме вълнение като от земетресение и заобиколихме полуостров Лаведо със скоростта на светкавица сред ругатни, произнесени на италиански. Би могло да се каже, че завършихме състезанието със зашеметяващ дерапаж, все едно че лодката ни беше болид от *Формула 1*.

Уплаших се, че ще се забием в каменната стълба на стария кей, който беше скрит под арки, покрити с бръшлян, но Карсън направи съвършена маневра. Спря „Рива“-та на точното място, хвърли едно въже, завърза го за една издатина и ми каза:

— На ваше място щях да сляза.

— Мисля, че заслужавам обяснение, Карсън — възразих аз.

Той се подвоуми, преди да се реши да заговори. През това време хвърлих бърз поглед наоколо и забелязах бутилка с френско шампанско, изстудяваща се в кофичка с лед, и нещо като блини с черен хайвер на сребърен поднос.

— Ще бъда кратък — предупреди ме той — защото в момента не сме в положение да водим дълъг разговор.

После ми обясни с няколко изречения — шест-седем, не повече — как между него и Тереза Троти се е породило неудържимо привличане, което за няколко месеца се превърнало в бурна страст.

— Случи се точно на 12 януари в единайсет часа преди обяд, в същия миг, в който тя прекрачи прага на „Джийвс & Хокс“ и очите ѝ срещнаха моите за пръв път — разказа той.

Тя му била обяснила по телефона, че ѝ трябва елегантен тоалет за фотосесия (моята) и си уредили среща, за да го избере лично. Обикновено поръчката я изпълнявал някой служител, но в този случай, като се имало предвид името на клиентката, Карсън предложил да я разведе из магазина. Пили шампанско, разговаряли, смели се, отново се срещнали два, три пъти... докато един ден разбрали, че са лудо влюбени един в друг.

— Тереза не искаше да се омъжва, но се страхуваше от реакцията на баща си. Господин Троти е властен мъж. Обещах ѝ, че в деня на сватбата ще я чакам със запален двигател. Че ще дойда да я взема, ако тя така поиска.

И двамата машинално погледнахме към мобилния телефон, поставен върху задната седалка. Очевидно обаждането се беше състояло.

В този момент на горната площадка на стълбата се появи полицай. Той докосна с ръка колана си, за да покаже, че е въоръжен.

— Спокойно — казах му аз. — Закъснявах и този услужлив кавалер ме докара с лодката си.

Думите ми имаха ефект. Полицаят ни поздрави отгоре, слезе по стълбата вече по-спокоен, извади от джоба си списък и след като ме попита за името, установи, че аз наистина съм сред поканените. После ми предложи ръката си; каза, че стълбата е опасна, благодари от името ми на мистър Карсън за любезността да ме докара във вила Троти и заедно се качихме по каменните стъпала, покрити с мъх.

Веднага щом се отървах от любезния полицай, вече на няколко метра от църквата, аз се насочих към балюстрадата, откъдето се виждаше част от стария кей.

„Рива“ -та продължаваше да е там, но Карсън беше изчезнал.

Вдигнах поглед към главната сграда. Видях, че прозорецът на Нелсън е затворен, а на един страничен балкон забелязах една бяла фигура да се надвесва от балкона. Без съмнение това беше Тереза, облечена в роклята си от Валентино.

Предположих, че Томасо Троти чака нетърпеливо дъщеря си в подножието на стълбата заедно с шаферките, с Марио Тестино, с моите фотографии и с организатора на събития, който навярно беше на ръба на нервна криза. Не виждах как Тереза и Карсън щяха да минат оттам, без да бъдат забелязани.

Тогава, кълна се, някой спусна от балкона въже от усукани и завързани един за друг чаршафи и по него слязоха прегърнати двамата бегълци, които, щом стъпиха на земята, се затичаха по склона на градината към кея.

Двама полицаи ги забелязаха отдалече, извикаха им „Стой!“, втурнаха се след тях, като прескачаха храсти, събаряха саксии с цветя и се подхлъзваха по тревата. Не бяха особено атлетични, ако се съдеше по шкембетата им, и не успяха да се приблизят на по-малко от сто метра от двойката.

От друга страна, трябва да се отчете и стъписването им — ставаше дума за булката, облечена в бяло, обгърната от дантели и тюл, с развяваща се на вятъра руса коса, с диамантени обици на ушите, с блестящ скъпоценен камък на безименния пръст, при това тя нямаше вид на похитена; тъкмо обратното, беше се вкопчила в ръката на освободителя си като в спасителен пояс. Не е чудно, че полицаите изпитваха екзистенциални съмнения относно естеството на мисията си. Дали трябваше да спрат бегълците, или да улеснят бягството им?

Карсън се възползва от обхваналото ги колебание. Взе булката на ръце, целуна я по устата и слезе с нея по хлъзгавата стълба до кея. После ѝ помогна да се качи на борда, скочи и той, запали мотора и с великолепно маневра напусна мястото с шеметна скорост — бих казала, че с четирийсет и пет възела. „Рива“-та се смали бързо и се изгуби на хоризонта, като остави след себе си следа от пяна и вълни, подобно на белег от рана по повърхността на езерото.

Наведена над балюстрадата, ги видях как изчезват от погледа ми, преследвани на късо разстояние от някои от по-мощните лодки на папараците.

Помислих си, че снимките на булката беглец щяха да бъдат най-търсените от пресата. Вероятно щяха да поискат за тях стотици хиляди песети и за съжаление — ако баща ми не успееше да го избегне — щяха да заемат първите страници на много таблоиди и на някои от жълтите списания, които прохождаха по онова време. Заглавията с огромни главни букви щяха да превърнат в сензация позора на херцог Ноланд, зарязан от годеницата си в самия ден на сватбата.

Следващото нещо, което си спомням от онзи ден, е собственият ми образ, гледан отгоре, сякаш душата ми беше напуснала тялото и бе отнесла със себе си очите ми. Вървах, залитайки, към църквата с дългата рокля от синя коприна, развявана от вятъра. От светлината към тъмнината. От оранжево-червения залез към пещерния здрач. Влязох в храма безшумно, криейки се сред сенките, и когато очите ми привикнаха към обстановката, тръгнах по централния коридор, който бе застлан с червен килим и приличаше на път между цветя и свещи. Пейките бяха украсени с чаени рози. Жените — с най-бляскавите бижута на света. Много от тях носеха копринени рокли като моята, с разголени рамене, покрити с шалове от фина дантела. Други бяха избрали да направят впечатление със сложни прически, с вплетени в тях диадеми с брилянти или старинни тиари, от онези, които напускат сейфа в банката два пъти в живота.

Англичанките бяха по-скромни — бяха се спрели на кадифето. Дръзките италианки вече се бяха наконтили с наскоро излезлите на мода прозрачни тъкани, да не говорим за рускините с вечните им кожи, с тоалетите им като от научнофантастичен филм, с ледените им очи и съблазнителни устни.

Всичките мъже бяха с фракове. Някои от тях бяха избрали весели цветове за жилетките и вратовръзките, но по-голямата част бяха облечени с безупречната традиционна униформа, символ на мъжката елегантност.

В края на пътеката, пред олтара, разпознах крехката фигура на Кара Ноланд. Беше с прибрана в нисък кок коса, с лек грим и с перленосива рокля с деколте, прилепнала плътно към тънката ѝ талия. Обърна се към вратата и като ме видя, ми намигна с око. Беше щастлива, доволна. С усмивката си сякаш ми казваше: „Най-последна стъпка най-важният момент, всичко е наред, гостите ни са тук, ще бъде незабравим ден“.

Забелязах, че фотографите ми вече са на постовете си — единият до вратата, другият — близо до олтара. Те също ме поздравиха отдалече с ръка.

Продължих да вървя по пътеката, както осъден на смърт крачи към ешафода, с наведена глава и опечалена душа, съзнавайки, че цялата тази картина на хармония и щастие всеки момент ще се пръсне на парчета.

Стана ми жал за Кара. Но също почувствах огромна болка при мисълта за Нелсън.

Едно е да се радваш тайно, че сватбата ще се провали, и друго — да не си в състояние да покажеш съчувствие към любимия човек, макар да знаеш, че всеки момент ще преживее най-страшния срам в живота си.

Една изоставена младоженка пред олтара е доста злощастно събитие, но един младоженец... това вече е съвсем друго нещо. Младоженец, който чака ли, чака и обръща глава от време на време, за да не пропусне появата на младоженката, и пак чака, и гледа часовника, и потрива ръце, и отново гледа, и се облива в пот, задушава се, иска му се да може да поседне за малко, да изпие глътка вода, докато тристата свидетели шепнат, изненадани от закъснението на булката, какво ли се е случило, защо не идва? Една херцогиня изважда ветрило, много други я последват и шумът от ветрилата прилича на пърхане на крила. Сред хористите се чуват прокашляния, някой си прочиства гласа. Едно сопрано е готово да подеме „Аве Мария“ веднага щом се появи булката. Архиепископът надниква скришом от вратата на ризницата, поглежда въпросително младоженеца, а той вместо отговор се обръща към вратата.

Младоженец, зарязан пред олтара, е нещо много тъжно. Как да не ми беше жал за Нелсън, въпреки че сърцето ми подскачаше от радост?

Бях потънала в тези размишления, когато очите ми — които се бяха върнали в орбитите си — се срещнаха с очите на Нелсън Ноланд.

Казах ли, че неговите бяха с лешников цвят? Като неспокойния поглед на царски орел?

Видя ме, разпозна ме, усмихна ми се. Повдигна рамене. И не отдели дълго време погледа си от мен. Огледа роклята „Блумарин“, голите рамене, правата черна коса, носа, който винаги съм смятала за

твърде голям, но баба ми го обожава, устните, които бих искала да са други, като например на Кели Леброк в „Жената в червено“, гърдите ми, които също бих искала да са на друга, извивките на талията ми и ханша, краката ми и седефения цвят на ноктите ми. После погледът му на граблива птица отново се заби в зениците ми.

„Здравей, приятелко“ — прочетох по устните му.

Нямах смелостта да му дам страшната новина за бягството на Тереза с друг мъж. Сам ще научи, помислих си. И седнах на една пейка от страната на гостите на младоженеца.

Минаха още няколко дълги минути. После един от помощниците на архиепископа се приближи до Нелсън и Кара и им прошепна нещо на ухото. Предполагам, че ги е помолил да го последват в ризницата, за да им съобщат новината.

Глух шепот се разнесе в черквата. Слънцето срамежливо се скри зад витражите и както беше казала Кара, блеснаха изкуствени светлини, които осветиха кръглия прозорец и фасадата, предизвиквайки възхищението на присъстващите.

Тогава видях Кара да излиза от ризницата, където беше влязла няколко минути по-рано, с разстроено лице, трепереща, но все още запазила хладнокръвие. Приблужи се до микрофона и каза:

— Приятели. — Твърдят и дори весел глас на приятелката ми контрастираше на тревогата, която беше изписана на лицето ѝ. — Младоженката ще се забави малко. Предлагам да се преместим на терасата, където ще сервираме напитки, докато тя се приготви.

Нямаше и следа от Нелсън. Хората забелязаха това. Докато пиеха първото си следобедно шампанско, обсъдиха няколко вероятности: че Марио Тестино се е забавил с фотосесията, че Валентино е объркал размерите на младоженката и сега цял взвод шивачки оправят грешката му...

Представих си мъчителните моменти, които изживяваха обитателите на вила Троти — сълзи, викове, проклетия и гълтане на успокоителни. Кара сигурно се беше отпуснала безсилно в някое кресло, пиеше вода на малки глътки и си вееше с един от картоните с менюто, докато гневният Томасо се опитваше да залови бегълците, като вдигаше на крак всички карабинери от района на Ларио.

А Нелсън? Каква ли е била реакцията му пред тази гръцка трагедия? Какво повелява британското възпитание за такива случаи?

Бях потънала в тези размисли, когато ми се стори, че чувам тихи тъжни звуци на пиано, долитащи от вътрешността на празната черква.

Тръгнах нагам, като си представях сцената, която щеше да се разкрие пред мен, когато влезех през вратата. В някое кътче на черквата, вероятно в най-тъмния ъгъл, подобно на арфата на Бекер, и полускрито от огромен букет цветя, с които бе украсен храмът, сигурно имаше старо забравено пиано, покрито с прах. Пред него навярно седеше Нелсън Ноланд с разбито сърце и свиреше тъжна мелодия като прелюдия към оперетата, която щеше да започне веднага щом бягството на Тереза с друг мъж станеше публично достояние.

Носеше се мирис на цветя и запалени свещи. Пианото наистина се намираще в дъното на малък страничен параклис, осветен от стотици трепкащи свещи.

Не посмях да прекъсна този толкова съкровен концерт, така че седнах в края на най-близката пейка, откъдето можех да съзерцавам гърба му, наведен над клавишите, напрегнатите мускули на врата му, тила му и косата му.

Разпознах веднага мелодията, която свиреше — „Мост над бурна река“ на Саймън и Гарфънкъл — въпреки че въвеждаше вариации в оригиналната версия, която я правеше още по-жална.

Знаех текста наизуст. Започнах да пея тихичко и Нелсън потръпна, като усети присъствието ми, но не вдигна глава, нито се обърна към мен. Просто продължи да свири и това ми вдъхна смелост да запая по-силно и да се приближа бавно до него, докато накрая той се отмести и ми направи място до себе си на старата пейка, тапицирана с червено кадифе.

„Когато се почувстваш изгубен, когато нещата се объркат, а приятелите ги няма, аз ще бъда до теб. Когато нощта безмилостно се стовари върху теб, ще те утеша. Ще протегна ръка и ще ти бъда мост над бурната река, когато настане тъмнина и болката те изпълни.“

Въодушевих се, признавам. И първоначалният боязлив шепот постепенно се превърна в пеене с цяло гърло и дори мисля, че леко подскачах на задните си части, когато в песента започна да се говори за мечти, които ще се осъществят, и уверява, че винаги ще плава до него. Тогава Нелсън взе възможно най-доброто решение — да сложи край на целия този абсурд.

— Здравей, приятелко — поздрави ме той унило. — Много си хубава.

— Ти също.

Това беше напълно вярно. Искам да кажа, и двете неща. И той, и аз бяхме фантастични. Страхотно елегантни, божествени, двама киноактьори. (Признах, приех и изповядах много неща досега, в по-голямата си част излагащи достойнството ми, така че този път ще кажа нещо обективно вярно и позитивно за особата ми, за което моля да бъде извинена.) В онзи следобед можех да си съпернича с всяка блестяща красавица със световна слава и тя щеше да бледнее до мен.

Що се отнася до Нелсън, тъгата в очите му и неизбежното треперене на пръстите му предизвикваха у мен неопишуема нежност. Бе си свалил сакото, бе запретнал ръкавите на ризата си и бе разхлабил възела на вратовръзката си. Светлобежовата жилетка беше идеално закопчана.

Изпитах огромно желание да го прегърна, но се сдържах.

— Да не знаеш наизуст всичките песни? — попита ме той.

— Хващаш ли се на бас?

— Още ми дължиш калъф за завивка — напомни ми той и сведе поглед към клавиатурата. — Струва ми се, че играеш нечестно.

— Не отговори на въпроса ми — отвърнах аз.

— Какъв въпрос?

— Дали го искаш за единично или двойно легло.

Усмихна се. Слава богу, защото можеше да го приеме зле.

— Единично, ако нямаш нищо против — каза той.

Очаквах със страх момента, в който щеше да излее мъката си пред мен. Нямахше да понеса да го гледам да плаче, да произнася несвързани думи, да ми признава безусловната си любов към Тереза Троти, да оплаква съдбата си, да говори за самоубийство.

Бях забравила, че Нелсън е англичанин. При това чистокръвен.

— Това за плаването с мен сериозно ли беше? — попита внезапно той.

— Напълно.

Тогава той стана, протегна ръка към мен, аз я хванах здраво и двамата се запътихме към една странична врата, откъдето по едно мостче и стълба се стигаше до каменния кей. Когато вече се готвехме да я отворим и да потънем в тъмнината на нощта, отвън се чува

гласове, главната врата се отвори широко и тристата гости отново нахлуха вътре.

Нелсън ме дръпна към един далечен ъгъл, където имаше стара изповедалня, от онези с четири стени от резбовано дърво и странично прозорче с решетка. Влязохме вътре, аз седнах на дървената пейка и му направих място до себе си, а той затвори вратата на кабинката.

Ситуацията беше повече от абсурдна. Преговорихме шепнешком случилото се: Тереза бе напуснала къщата на борда на класическа „Рива“ с един сурогатен агент 007 на волана и бе изчезнала на хоризонта, оставяйки след себе си бяла диря — това го казах аз и прозвуча много поетично.

От това, което ми бе разкрил Карсън, можеше да се заключи, че не става дума за похищение (версия, която семейство Троти обсъждаше), нито за обичайната булка беглец, или с други думи, класическия пример на булката със студени крака — това го прибави Нелсън, използвайки описателния английски израз — която се отмята в последния момент и мълчи, без да дава обяснения на никого. Тук ставаше дума за една тайна любов, която след много и драматични срещи, на които двамата са се клеели във вечна вярност, независимо от възможни бракове и дори деца — всичко това го измислих аз, базирайки се върху моя опит и опита на сестра ми — беше приключила накрая с отчаяно бягство.

— Може би е разбрала, че никога няма да е щастлива, ако води двойствен живот — заключих аз, като внимавах много да меря думите си, за да не го нараня.

Нелсън ми довери, че това, от което най-много го е заболяло, не е отмяната на сватбата, а това, че Тереза го е мамила през цялото това време. Честността била едно от качествата ѝ, от които най-много се възхищавал — въздъхна той — както и смелостта ѝ. Не разбираше защо тя е избрала лъжата, вместо болезнената, но достойна и за двамата истина.

— Ако ме беше помолила — изплака той, като покри с ръце лицето си — щях да я пусна. Веднага — добави той.

— Може би се е страхувала от баща си, не от теб — подхвърлих аз.

Не му споменах, че това последното ми го беше казал Карсън, когато ме остави на кея след шеметното пристигане във вила Троти.

Помислих си, че може би няма да му е приятно да научи, че единствената му съюзница (тоест аз) е била на същата яхта, с която годеницата му е избягала, и със същия мъж, който бе причинил тази катастрофа.

— Мислиш ли, че са били любовници, когато пробвах фрака?

— Не говори глупости! — отвърнах му аз, за да не се налага да го лъжа.

— Какво ли ще стане сега? Дали Томасо ще се появи пред всичките тези хора, за да им каже, че дъщеря му ме е зарязала?

Наострихме слух, за да се опитаме да чуем нещо сред шепота, който се носеше наоколо. Една жена, чието място сигурно беше близо до скривалището ни, каза: „Все си мисля, че това е сватба по сметка. Познавам добре Кара и знам колко е пресметлива“. Разпознах гласа на английската херцогиня от Париж. Каква лицемерка, помислих си аз, и казах на Нелсън за нея. „Но херцог Ноланд също е великолепа партия“ — възрази събеседницата й. „Не се заблуждавай — прошепна херцогинята. — Говорят, че банковите му сметки са празни.“

След няколко мъчителни за Нелсън минути, сред шепота и разговорите от олтара прозвуча глас, който молеше за тишина, защото сватбата щяла да започне веднага.

Спогледахме се стъписани с Нелсън. Отворих уста, за да направя някой глупав коментар от рода на: „Какво, по дяволите...?!“. За щастие обаче внушителните звуци на органа изпълниха черквата и аз не успях да произнеса нито дума.

Гостите станаха на крака, разнесе се шум от преместени мебели и си дадохме сметка, че се случва нещо необикновено, защото внезапно се чуха оглушителни ръкопляскания и необясними викове.

През решетката на прозорчето на изповедалнята успяхме да видим фигурите на Томасо Троти и Кара Ноланд, които вървяха към олтара. Тя бе украсила косата си с дискретни бели цветя и носеше букет лилии в същата ръка, на която блестеше — вече без да го крие — възхитителният брилянт на годежния пръстен.

Нелсън, който не ме беше пуснал, откакто бяхме станали от пейката пред пианото, се вкопчи още по-силно в ръката ми. Сякаш искаше да се увери, че всичко това не е лош сън, някой кошмар от онези, които се пръсват като балон, пълен с брашно, след като се събудиш.

— Скъпи приятели, сватба ще има — извести Томасо от микрофона пред олтара. — Но не тази, която бяхме предвидили, защото дъщеря ми, за съжаление, внезапно се разболя. Нищо сериозно — побърза да добави той в отговор на надигналия се шепот. — Има стомашно неразположение, може би дължащо се на нервното напрежение. Лекарят е при нея и в момента я преглежда.

Пое си дъх. Гласът му потрепери.

— Поради тази причина и тъй като вие сте дошли тук толкова въодушевени и елегантни, а и вила Троти е подготвена да отпразнува фантастична сватба, с Кара решихме да се оженим.

— С разрешението на Негово Преосвещенство, разбира се — добави Кара любезно, обръщайки се към архиепископа.

Отново се разнесоха викове и аплодисменти. Архиепископът взе думата. С тържествен жест на ръката призова за тишина. Прокашля се.

— Въпреки че няма брачна декларация и не е имало огласяване, мисля, че този случай е изключение, че младоженците са достатъчно зрели хора и разбират важността на тайнството, в което ще бъдат въведени, и че можем поне веднъж да прескочим формалностите.

Отново се разнесоха овации, може би малко по-силни от предишните. Архиепископът няколко пъти помоли за тишина, преди да завърши кратката си импровизирана реч.

— Освен ако някой от тук присъстващите не знае факт, който би попречил на брачния съюз. В такъв случай го призовавам да говори сега или да замълчи завинаги — каза той.

Тишината, която настъпи след този призив, беше достатъчно красноречива.

— Добре тогава — заяви той. — Ако нямате нищо против, да започнем церемонията.

Органистът подхвана радостна мелодия, присъстващите станаха на крака и Нелсън се възползва от момента, за да отвори вратата на скривалището ни и двамата се измъкнахме незабелязано през страничната врата, която излизаше на стълбата, водеща към стария кей.

За щастие луната вече надничаше измежду върховете и осветяваше хлъзгавия и покрит с мъх път. От едната страна на кея имаше малка лодка с гребла, която преди години бе принадлежала на Тереза и за която тя бе споменала веднъж на Нелсън.

Пуснахме я във водата, уверихме се, че още се държи на повърхността, и се качихме в нея, без да мислим много-много за възможните опасности от тази нощна екскурзия. Нелсън хвана греблата. Металните крепежи бяха ръждясали, а дървото скърцаше.

— Сега остава да претърпим корабокрушение пред очите на папараците — казах аз.

През ума ми мина мисъл, която побързах да прогоня, а именно колко жалко изглеждаше нашето бягство на борда на стара лодка с гребла в сравнение с това на Карсън и Тереза с неговата разкошна „Рива“. Дано никой фотограф не забележеше, че двамата нещастници, заплашени да потънат всеки момент, сме ние с Нелсън Ноланд. В противен случай щяхме да се превърнем в посмешище на международната преса. Освен това на баща ми щеше да струва цяло състояние да изтегли снимките от обращение. Щеше да се наложи да си скрием главите в пясъка, както правят щраусите, които, между другото, са хитри птици.

С Нелсън Ноланд се отдалечихме от вила Троти, като плавахме близо до брега и се криехме в сянката на крайбрежните дървета. За щастие нито един папарак не забеляза присъствието ни. Докато гребяхме мълчаливо, чухме звъна на камбаните на черквата, които оповестяваха края на церемонията. Малко след това видяхме великолепия спектакъл на хиляди ракети и фойерверки, избухващи в небето на Ларио.

Беше тъмно, но бих могла да се закълна, че очите на Нелсън се напълниха със сълзи.

— Медът не е за устата на магаре — прошепнах аз.

— Какво? — учуди се той.

— Нищо. Една фраза, която баща ми каза веднъж и която чак сега разбирам. Означава, че Тереза не знае какво изпуска. Че не те заслужава.

Стори ми се, че се усмихна. Не съм стопроцентова сигурна, защото беше много тъмно, но усетих, че тишината, последвала тези думи, е различна от всяка друга предишна тишина. Някак по-нежна.

— Приятелко... — прошепна Нелсън, но веднага млъкна.

— Кажи.

— Топло е.

— Странно — казах аз. — Навън сигурно е много студено и въпреки това...

— И ти ли си спомни за нощта с белобузите гъски?

Кимнах с глава.

— Нали знаеш, че цял живот се опитвам да намеря някой неизвестен досега вид гъска? — Отново кимнах с глава. — Мисля, че открих такава птица. Ти си *avis rara*^[2].

— Радвам се, че ти ме откри — отвърнах.

Бих се заклела, че в онзи момент бяхме на крачка да се целунем или може би в паметта ми изниква сцената от „Малката русалка“ на Уолт Дисни, в която тя губи гласа си и за да си го възвърне, трябва да накара принца да се влюби в нея. Може би ни липсваше романтичен „музикален стимул“ — хор от щурци, птици, костенурки и някой рак, които да пеят: „Сега я целуни!“.

Въпросът е, че целувката не се състоя. Продължихме пътя си до кея на „Белведере“ в дълбоко, макар и приятно мълчание. Когато пристигнахме там, Нелсън върза лодката и ми помогна да сляза, защото си даваше сметка, че ми е трудно да пазя равновесие, облечена с дълга рокля и с официални обувки на токчета.

— Сега какво ще правиш? — попитах го аз, без да пускам ръката, която ми беше протегнал.

— Не знам — каза той и сви рамене. — Вероятно ще изчезна от сцената за известно време. Може би ще прекарам лятото в Гренландия.

Една налудничава мисъл се появи в съзнанието ми и аз, прескачайки всякакви задръжки, моментално я превърнах в думи:

— Ще ме вземеш ли със себе си?

— В Гренландия?

— Ще ми бъде приятно да наблюдавам белобузите гъски в естественото им местообитание — излъгах аз. — И мога да ти помагам за видеокамерата, вече знаеш, че съм страхотен оператор.

Поне успях да разсмея най-тъжния мъж на земята. Изглежда ме от горе до долу. Още държеше ръката ми.

— Говориш сериозно — разбра той.

— Напълно.

[1] Каквото кажеш, скъпа (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Рядка птица (лат.). — Б.пр. ↑

Никак не бе лесно да се снабдим за толкова кратък срок с билети за Гренландия. Още по-трудно беше да научим да произнасяме думата Акисеакрахоок, която се оказа името на мястото, където някой бе решил да построи летище Нуук, единствената точка за приземяване и излитане на острова.

Помогна ни вездесъщата Фабриция, която за щастие беше будна и на поста си, организирайки движението на водните таксита до вила Троти и обратно.

Благодарение на нея не само успяхме да резервираме места за първия сутрешен полет до Париж, където беше седалището на *Еър Грийнланд*, а и да проследим минута по минута сватбата на Кара и Ноланд.

Разказа ни, че след спектакъла с фойерверките, който са наблюдавали от балюстрадата на панорамната тераса срещу езерото, гостите били заведени на мястото, където била сервирана вечерята. Нощта била прохладна, без вятър, весела, вълнуваща и незабравима. Приятелите на Томасо вдигнали поздравници и произнесли речи, херцогините танцували до зори, младоженците заминали за някое тайно място, за да се насладят на медения си месец.

— Надявам се да не отидат в Гренландия — казах аз. — Би било неловко за всички.

Разбира се, трябваше да уредим и някои практически подробности. Като например да намерим шофьор, който да ни откара до Милано, и да изпратим някое пиколо до вила Троти, за да вземе куфара на Нелсън с всекидневните му дрехи. Фракът не е най-подходящата дреха за разходки из стръмните острови Свалбард, Нова земя, Вайгач и Колгуев. Трябваше също да събудя сестра ми и да я уведомя за случилото се.

Докато Нелсън се къпеше в стаята, в която го настана Фабриция, аз се качих развълнувана в моята стая.

Сестра ми спеше блажено, красива, щастлива, с широка усмивка на лицето. На плахата утринна светлина, която се промъкваше през прозорците, съзерцавах прекрасното момиче, с което споделих детството, а после живота с неговите успехи и неблагоприятия, радости, вълнения и надежди. Тя беше стената на моя плач, бездната на моите желания, зеницата на очите ми, пазителката на тайните ми.

— Събуди се, поспаланке! — събудих я аз с нежността, присъща на по-големите сестри, с която се обръщат към останалите членове на потомството.

Отвори очи. Усмивката продължаваше да грее на лицето ѝ, сякаш беше гравирана на него.

— Заминавам за Гренландия с Нелсън.

Премига няколко пъти.

— След половин час едно такси ще ни вземе, за да ни откара в Милано. Оттам летим за Париж, а следобеда ще се опитам да се обадя вкъщи от Нуук.

Моята баба по бащина линия имаше навика да лежи в леглото си, подпряна на три-четири възглавници. Веднъж в десет сутринта на един топъл юлски ден майка ми плахо почука на вратата на стаята ѝ, за да ѝ съобщи, че денят е чудесен, че грее прекрасно слънце и че е решила да заведе нас, децата, на екскурзия в Сантандер. „Само на час и половина с кола е дотам — успокой я тя. — Ще се върнем в девет вечерта и ще вечеряме с теб.“ Реакцията на баба ми беше мигновена — припадна. Най-безцеремонно. Въпросът е, че този неин припадък, смекчен от четири меки възглавници, не даде желанния резултат. Не успя да ни уплаши достатъчно, за да отменим екскурзията.

На нея ми заприлича сестра ми, когато ѝ казах за Гренландия. Тя отвори широко очи, а лицето ѝ се вкамени от изумление.

— Ти не си с всичкия си! Наистина си откачила! — извика тя.

Едва тогава си дадох сметка, че не ѝ бях казала най-важното: че Нелсън и Тереза не са се оженили. Но че Кара и Томасо са вече мъж и жена. Че Карсън се е оказал, както подозирахме, таен агент, но на служба на „нейна светлост“ Тереза Троти. Че белобузите гъски гнездят високо в скалите на съседните на Гренландия острови и че искам да видя как пиленцата излитат от гнездото.

— Какво ще кажа на татко? — притесни се тя и покри с ръка устата си. — Че си избягала в Гренландия просто така? Кой ще напише репортажа?

— Вярно! — До този момент не бях помислила за професионалните последствия от авантюрата ми. Не можех да оставя баща ми без корица, без обяснение. Сестра ми беше права.

Вдигнах слушалката на телефона. Набрах един от стотиците номера, които знаех наизуст, и един дрезгав глас, принадлежащ на

мъж, който няма навик да става рано в неделя, освен ако не е крайно наложително, произнесе „ало“ с въпросителен тон.

— Добро утро, учителю — казах аз на главния редактор, мой приятел и наставник, същия, който ми позволи да напиша името си след неговото в деня на погребението на Жаклин Кенеди; който ме водеше като преводач на интервютата на английски и ме предупреждаваше, че да интервюираш е същото като да предизвикваш бик — трябва да знаеш как да подходиш към него и докъде можеш да стигнеш, за да не те намушка с рогата си.

— Кажи, скъпа.

— Ако ти разкажа една невероятна история, ще я напишеш ли вместо мен?

— Казвай.

Представих си как се надига в студеното си легло на легионер, винаги готов да влезе в битка, и взима бележника и химикалката си.

— Какво искаш първо — попитах го — официалната или реалната версия?

— Коя от двете трябва да напиша?

— Днес — официалната, разбира се — отвърнах аз. — Но когато един ден седнем с теб да напишем черно на бяло това, което сме преживели заедно в тази лудешка професия, която толкова обичаме, ще посветим цяла глава на тази авантюра.

С баща ми говорих вечерта. Имам предвид вечерта в Испания, защото през юни в Гренландия слънцето залязва едва в дванайсет без петнайсет. С Нелсън вечеряхме след десет и беше още съвсем светло.

— Винаги съм обичала дългите дни — казах на Нелсън в живописния хотел, в който се спряхме да откънем, след като вървахме в продължение на часове, натоварени с раниците и биноклите.

— Това е най-дългият ден в живота ми — заяви той.

— Дано никога да не свършва — въздъгнах аз.

Баща ми вдигна телефона. Позвъних на директния номер в кабинета му и установих, че още работи по заглавия, текстове и снимки, раздавайки заповеди наляво и надясно с мощния си глас и с пламенността, която съм наследила от него.

— Донесоха ми снимки на Тереза Троти, облечена като булка, в една „Рива“ — уведоми ме той, след като половин час ми чете конско заради безразсъдството, с което съм избягала с човек, който не ми

беше мъж, нито дори годеник. „Поставяш се в неловко положение“ — укори ме той възмутено.

— Тереза на една яхта! Не може да бъде!

— Фотографите твърдят, че мъжът, който управлявал яхтата, е бил тайният ѝ любовник и че става дума за бягство.

Поех си дъх. Винаги съм казвала истината на баща си. Без изключение.

— А не бихме ли могли да ги убедим, че момчето е някой служител в къщата, който води младоженката на лекар? — предложих аз. — Или пък лично лекарят я кара в болницата?

— Пият шампанско — отвърна той.

— Не се ли връзва?

— Не мисля. Но нека поговоря с тях. Ще видя какво ще постигна.

— Няма нещо, което да не можеш да постигнеш — напомних му аз.

После разговорът ни прие по-личен характер. Каза ми, че сестра ми цял ден била като отнесена, че къщата отново се напълнила с цветя и че брат ми отново протестираше заради постоянното звънене на вратата, което го разсейвало от подготовката за изпитите.

— Знаеш ли какво става със сестра ти?

— Влюбена е, татко, какво да ѝ става!

— В кого?

— В един много симпатичен италианец. Ще го видиш.

На отсрещната страна на линията настана мълчание. Представях си недоволното му лице. След малко отново заговори:

— Няма ли достатъчно чудесни момчета в Испания, та трябваше да ги търсите в чужбина, тя в Италия, а ти в Англия?

По онова време светът беше много голямо място. Писмата пътуваха с дни, а за да поддържа човек връзка с любимите хора отвъд океана, се нуждаеше от стационарен телефон и много силна воля.

— Ще ги накараме да научат испански — обещах му аз. — И да живеят в Мадрид. И да прекарват ваканциите с теб. И ще се омъжим къщи, децата ни няма да напускат квартала през целия си живот и...

Нелсън, който отдавна гледаше към ъгъла, където говорех по телефона, посочи часовника си и ми направи жест да побързам, защото слънцето вече залязва.

— Дочуване, татко — казах аз. — Обичам те много. Винаги ще бъдеш мъжът на живота ми. Целуни мама, сестра ми и брат ми и бабите.

Затворих телефона с премежени от сълзи очи като някоя глупачка, сякаш се сбогувах с него завинаги. Съзнавах обаче, че в живота ми започва нов етап, че току-що излязлото от черупката създание, което е на път да скочи в неизвестността и може да си счупи главата, съм аз.

— Време е за белобузите гъски — напомни ми Нелсън, сочейки хоризонта. — Ще се появят всеки момент. Ще дойдат да пренощуват на езерото.

Последвах го по каменистия път, който водеше към брега на езерото. Той ми помогна, когато се спънах, наметна ме с якето си, за да не ми е студено и разчисти място сред храсталаците, където седнахме да чакаме.

Тогава заговори:

— Всичко това, приятелко...

Не поисках да го прекъсвам. Нелсън потегляше бавно и спираше рязко. Беше като мерцедеса на баба ми по бащина линия или като асансьора в къщата на баба ми по майчина линия.

— Всичко, което преживяхме напоследък — продължи той — имам предвид запознанството ми с Тереза, сватбата, репортажа в списанието ти... Мисля, че може би е част от своеобразен космически план.

— За да можеш да се учиш от опита ли? — предположих аз.

— Не.

Погледна ме в очите. Помислих, че няма да се осмели да изрече на глас това, което мислеше. Поколеба се. И накрая каза:

— За да мога да срещна теб.

Много бавно наклоних глава към него. Бях чувала, че англичаните не умеят да се целуват. Но в момента, в който устните ни се докоснаха, ме заля гореща вълна, ръцете му ме обгърнаха, тялото му се преплете с моето и двамата престанахме да дишаме, да мислим, да бъдем отделни индивиди и се превърнахме в едно същество, в едно цяло.

Беше епична целувка, чието великолепно изпълнение заслужаваше да бъде обезсмъртено от някой папарак, проследил ни

безшумно, предпазливо, за да увековечи този момент, скрит между клоните на дърво или зад някой храст.

В действителност международната преса бе изгубила всякакъв интерес към Нелсън. Без Тереза Троти до него той не беше нищо повече от онези ексцентрични английски аристократи, които прекарват половината си живот на село, а другата половина — заровени сред купчина книги по зоология. С една дума, точно това, за което копнеех — поляна сред гората, карирано одеяло, две кучета, три-четири здрави и румени дечица, гумени ботуши, пикник с плетена кошница, бинокъл и ято гъски, прелитащи в синьото небе.

Докато се целувахме, чухме зад нас шума от крилата на белобузите гъски. Дойдоха както предния път, предшествани от пронизително крякане и плясък на криле. Кацнаха върху повърхността на езерото и започнаха да танцуват, въртейки се по водния дансинг, без да се притесняват от присъствието ни. Може би не ги беше грижа, че една влюбена двойка е нахлула на територията им, или пък великодушно се съгласяваха да я споделят с нас.

Жалко, че целувката ни продължи толкова дълго. Пропуснахме неповторимия спектакъл. Когато поискахме да го видим, белобузите гъски вече си бяха отишли. Отново се беше съмнало.

Издание:

Автор: Мамен Санчес

Заглавие: Каймакът на обществото

Преводач: Мариана Китипова

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: испански

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: испанска

Печатница: Печатница „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 16.03.2017

Отговорен редактор: Ивелина Дервишева

Коректор: Йорданка Траянова

ISBN: 978-954-26-1649-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/15924>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.